

折腰

ปรบักษ์
ฉำหม

1

เพิงไหลค่อ 蓬萊客 เขียน
ถึงเจวียน แปล

折腰

ประสิทธิ์
ชำนาญ

1

พจนานุกรม

พจนานุกรม

เมืองไทยคือ พจนานุกรม
ถึงเจ็ดร้อย ปี

折腰

ประสิทธิ์
ชำนาญ

1

JAMSAI
www.jamsai.com

折腰

ประสิทธิ์
ชำนาญ

1

JAMSAI
www.jamsai.com

คือทุกสิ่งก็เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

เว่ยเซ้ายึดกุมมือข้างหนึ่งของนางไว้
เขาเอนกายลงนอน หันหน้ามามองตานางพลางเอ่ยเสียงเบา "ข้าทรมานยิ่งนัก เจ้าช่วยข้า
เถิดนะ"
เสี่ยวเจี๋ยทิ่มที่อยู่ชั่วจิตใจก็เข้าใจความหมายของเขา ดวงหน้าร้อนผ่าวในทันที
"ท่านทำเองไม่เป็นหรือ" หางตาของนางยังคงประดับหยาดน้ำขณะถามปนสะอื่น
"ด้านชาไปหมดแล้ว อย่างไรก็ขับไม่ออก หากเจ้าไม่ยอมให้ข้าทำอย่างอื่นกับเจ้า เจ้าก็
ช่วยข้าเถอะนะ" เขาเอ่ยซ้ำๆ
เสี่ยวเจี๋ยหยุดหลั่งน้ำตามองไปทางเขา
หน้าผากของหนุ่มสาวทั้งสองแทบจะชิดติดกัน
หน้าผากของเขาร้อนลวกกรวากับเป็นไข้ ใบหน้าคล้ายดังคนดื่มสุรา สีหน้าหนักอึ้งอย่างยิ่ง
เขาพิศมองเสี่ยวเจี๋ยพลางนำพามือข้างนั้นมาหาตนเองซ้ำๆ ก่อนจะสอดเข้าไปใต้ผ้าหม
ในที่สุด

มากกว่ารัก ปรปักษ์จ้านน 1

เผิงหลาเค่อ เซียน ถัวเวี๋ยน เปา

《折腰》

Vol. 01

Original story and characters created and copyright © Author: 蓬莱客 Peng Lai Ke
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2374-7

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พินพูน

กระดาษปกนอมลายตา

ห้องโถงสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มากกว่ารักครั้งนี้พานักเขียนใหม่ 'เฝิงไหลเค่อ' มาแนะนำท่านนักอ่านคะ ผลงานเรื่อง 'ปรปักษ์จ้านน' นี่เป็นเรื่องยาว 4 เล่มจบ ซึ่งเป็นผลงานยอดเยี่ยมของปี 2017 ในเว็บอ่านออนไลน์จีนเจียง โดยฝีมือการแปลจาก 'ท่านถังเจี๋ยน' ที่เคยฝากผลงานไว้ก่อนหน้านี้กับมากกว่ารักมาแล้ว

เรื่องนี้แม้จะเป็นแนวนางเอกทะลุมิติ แต่ในการทะลุมิตินี้ยังมีความซับซ้อนยิ่งกว่าทะลุมิติเฉยๆ ค่ะ อีกทั้งยังมีความเกี่ยวพันเรื่องบุญคุณความแค้นระหว่างสองสกุล เมื่อคนรุ่นปู่จากสกุลเฉียวเคยกระทำความผิดไว้กับสกุลเว่ย ความแค้นนั้นยังคงฝังลึกในใจคนสกุลเว่ยไม่รู้ลืม จวบจนวันที่ 'เสี่ยวเฉียว' จำต้องแต่งงานกับ 'เว่ยเซ่า' ทายาทเพียงคนเดียวของสกุลเว่ยเพื่อช่วยเหลือบ้านเมืองของนาง

ในความทรงจำของเสี่ยวเฉียว จุดจบเดิมที่เคยประสบกับเจ้าของร่างที่นางมาอยู่นั้นเลวร้าย สกุลของนางล่มสลาย พี่สาวที่แต่งงานกับเว่ยเซ่าก็มีจุดจบอนาถ เมื่อนางคิดพลิกประวัติศาสตร์จึงต้องใช้ตนเองเข้าไปเปลี่ยนแปลง ทว่าเจ้าบ่าวผู้นั้นข้างเขินหากับนางเหลือเกิน เพียงแค่แต่งงานวันแรกเขาก็ทิ้งให้นางต้องอยู่เฝ้าห้องหอเพียงคนเดียวเสียแล้ว

ความรัก ความแค้น และการเมืองสุดเข้มข้นนี้จะดำเนินไปเช่นไร เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * เสี่ยวเจียว ชื่อเล่นว่าหมานหมาน วิญญาณมาจากยุคปัจจุบัน มีความสามารถในการคัดอักษร เป็นคนฉลาด รักครอบครัว ปรับตัวเก่ง
- * เว่ยเซ้า ทายาทหนึ่งเดียวของสกุลเว่ย เป็นแม่ทัพใหญ่ ครองดินแดนโยวโจว มีปณิธานรวบรวมแผ่นดิน มีความคิดบุรุษเป็นใหญ่เหนือสตรี
- * ต้าเจียว ลูกพี่ลูกน้องของเสี่ยวเจียว มีสมญานามคู่กับเสี่ยวเจียว ว่า 'สองเจียวแห่งเหยียนโจว' บอบบาง ไม่ได้ขาดคนรักเป็นคนงานที่มีฐานะต่ำต้อยกว่า
- * หลิวเหยียน บุตรชายกลางหย่าอ่อน คู่หมั้นของเสี่ยวเจียว ลี้ภัยอยู่ในสกุลเจียวระยะหนึ่ง รักมั่นกับเสี่ยวเจียว
- * เว่ยเหยียน เจ้าเมืองใต้แห่งโยวโจว เป็นบุตรชายของอาหญิงเว่ยเซ้า บิดาเป็นอ๋องแห่งราชสำนักชงหนุ เจ้าผู้ มักมากในกาม
- * สวิฮุ่ยนิ ท่านยาของเว่ยเซ้า ผู้นำตระกูลในช่วงที่บิดาของเว่ยเซ้าตาย ใจดีมีเมตตา เด็ดขาด รักหลานชายมาก

* ขุนเหนียง

แม่นมของเสี่ยวเจี๋ยว รักเสี่ยวเจี๋ยวเหมือนลูก ติดตาม
มายังสกุลเว่ยด้วย

* จูชื้อ

มารดาของเว่ยเซ่า งมภายในคุณไสย เคียดแค้น
สกุลเจี๋ยว เกลียดขังเสี่ยวเจี๋ยว

* เจิ้งฉู่วี่

หลานสาวของจูชื้อ คอยชักนำความคิดของจูชื้อ
ด้วยมุ้งหวั่งที่จะได้ตบแต่งกับเว่ยเซ่า

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

ณ ดินแดนสู่* ท่ามกลางดินแดนแห่งนี้ สายฝนกำลังจะ
มาเยือน สายลมอันบ้าคลั่งพลันพัดเปิดบานหน้าต่าง โคมตีกรอบหน้าต่าง
จนบังเกิดเสียงปังๆ ดังบาดหู จานฝนหิมะและที่ทับกระดาษซึ่งวางอยู่
บนโต๊ะล้วนถูกกวาดร่วงลงสู่พื้น ลมกระโชกหอบเอาแผ่นกระดาษซึ่งไร้ที่
ยึดเหนี่ยวปลิวว่อนไปทั่วทิศ ได้โต๊ะมีหนังสือกราบพูลที่ฉีกขาดเป็นสองท่อน
ตกกระจายอยู่หลายเล่ม

ในอากาศคลละคลุ้งด้วยกลิ่นคาวโลหิตอันเข้มข้น สตรีอ่อนเยาว์
ในชุดขาววังสีห่านางนอนล้มระเนระนาดจมกองเลือดซึ่งไหลนองอยู่
เกลื่อนพื้น หนึ่งในจำนวนนั้นยังไม่ตายสนิท ดวงตาที่เคยงดงามคู่นั้น
กึ่งลืมกึ่งปิด ริมฝีปากอ้าหุบอย่างไร้เรี่ยวแรง มุมปากพ่นฟองน้ำลาย
ปนเลือดออกมาหนึ่งสาย แลคล้ายปลาตัวหนึ่งซึ่งกำลังจะแห้งตาย

* ดินแดนสู่ ปัจจุบันคือพื้นที่มณฑลเสฉวนทางตะวันตกของจีน

พวกนางล้วนเป็นสนมของໄອວັດ* หลิวเหยียน เด็กสาวผู้นี้เยาว์วัยกว่าใคร นางเพิ่งจะอายุเพียงสิบสามปีเท่านั้น บิดาของนางคือเจ้าเมืองเทียนสุ่ย เมื่อໄອວັດถอยร่นมารักษาเมืองเฉินซังที่อยู่ใกล้เคียงจึงได้รับนางเป็นสนมอย่างรีบร้อน ทว่ายังไม่ถึงครึ่งปีก็เสียเมืองเฉินซังเสียแล้ว พวกนางจึงต้องติดตามໄອວັดหลบหนีเรื่อยมาจนถึงที่นี่...เมืองเปาเจิงในดินแดนสุ่

ทว่าบัดนี้หญิงงามสะคราญโฉมทั้งยังอ่อนเยาว์เหล่านีกลับต้องจบชีวิตจนสิ้น

เมื่อชั่วครู่ก่อนหลิวเหยียนเรียกตัวสตรีเหล่านั้นเข้ามา และมองดูหลิวซันซันที่คนสนิทของตนลงมือสังหารพวกนาง

"ฝ่าบาท! ฝ่าบาทเพคะ! ทรงละเว้นหม่อมฉันเถิด ละเว้นหม่อมฉันด้วย! บิดาของหม่อมฉันจะนำกองหนุนมาถวายอารักขา! ฝ่าบาท..."

หยดเลือดเปรอะบนดวงหน้าของเด็กสาวเยาว์วัยผู้นั้น หยาดน้ำตาของนางร่วงพุดจ้ำไข่มุกที่ขาดจากสาย ไหลไม่หยุดยั้งลงมาตามดวงหน้า ละอองที่ยังคงตื่นผวา มิคลาย บริเวณหน้าอกของชุดชาววังสีเหลืองอ่อน ถูกโลหิตที่ไหลออกมาจากข้างลำคอย้อมจนกลายเป็นสีส้มอันฉูดฉาด

เมื่อครู่หลิวซันพันลำคอของนางไปแล้วหนึ่งดาบ บางที่อาจเพราะคมดาบสังหารคนมาากเกินไปจนที่อด้าน นางจึงดิ้นหลุดออกไปได้ บาดแผลบนลำคอสายนั้นยังคงไม่ถึงแก่ชีวิต นางทรุดฮวบลงกับพื้น ศีรษะเอียงกระเท่เร่ เลือดไหลพรากจากลำคอขณะที่นางใช้ทั้งมือและเท้า คลานกระเสือกกระสนไปเบื้องหน้า หมายถึงหนีออกจากห้องซึ่งอัดแน่น

* ໄອວັດ คือคำเรียกฮ่องเต้องค์สุดท้ายของราชวงศ์

ด้วยกลิ่นคาวโลหิตอันเข้มข้นและกลิ่นอายเย็นเยือกของความตาย สิ่ง
ที่ทิ้งไว้อยู่เบื้องหลังคือคราบเลือดคดเคี้ยวสายหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นหลังจาก
ร่างของนางลากผ่าน

ดวงหน้าอันหล่อเหลาหมดจดของโฮว่ตี้หลิวเหียนกลับมีสีหน้า
ทึมทื่อประดุจไม้สลักรูปปั้นดินเผาที่ไร้ซึ่งชีวิต ดวงตาของเขามีได้แลไปยัง
จวงเฟย* ที่กำลังพยายามวิงวอนขอความเมตตาจากเขาแต่อย่างใด
หากแต่ทอดสายตาคมศึระของนาง เขม่อมองไกลไปยังทิศทางของ
ประตูเมืองซึ่งแท้จริงไม่อาจมองเห็น

ไม่อาจรักษาเมืองเปาเจิงเอาไว้ได้ ยามนี้แตกพ่ายแล้วเช่นกัน

ข้างหูของเขาคล้ายได้ยินเสียงโห่ร้องยินดีดังสะเทือนฟ้าหลัง
ทหารกบฏแคว้นเยียนตีกำแพงเมืองแตก อีกไม่ช้าพวกมันก็จะบุกมาถึง
ที่นี่แล้ว

เมื่อครั้งปีก่อน เว่ยเซ่าซุนศึกแห่งเยียนโยว** ซึ่งครองแดนทางเหนือ
มาหลายชั่วคนได้พิชิตหยางซิ่นซึ่งตั้งตนเป็นฮ่องเต้ที่แดนเจียงตง***
หลังจากเจียงตงตกสู่เงื้อมมือของเว่ยเซ่าแล้ว แผ่นดินอาณาจักร
จิ่วโจว**** ก็ตกอยู่ใต้การปกครองของเขาถึงแปดเก้าส่วน สถานการณ์
โดยรวมมั่นคงแล้ว กบฏแคว่วจึงสถาปนาตนเป็นฮ่องเต้ที่มณฑลโยวโจว

* เฟย แปลว่าชาวยา คือภรรยาเจ้าในตำแหน่งของจีน มีศักดิ์รองจากอัครมเหสี (หวงโฮวหรือฮองเฮา) และ
อัครชายา (ก๊วยเฟย) บางสมัยอาจมีเฟยชั้นพิเศษสี่ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชายา มีลำดับศักดิ์สูงกว่าเฟยทั่วไป
ซึ่งได้แก่ ซูเฟย เตอเฟย เสียนเฟย และลี่เฟย

** เยียนโยว คือชื่อเรียกพื้นที่กรุงปักกิ่ง มณฑลเหลี่ยวหนิง และตอนเหนือของมณฑลเหอเป่ย์ในปัจจุบัน
สมัยโบราณคือพื้นที่ของมณฑลโยวโจวหรือแคว้นเยียนในสมัยจั้นกั๋ว จึงเป็นที่มาของชื่อนี้

*** เจียงตง (หรือกังตง) คือชื่อเรียกพื้นที่ทางตะวันออกของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือมณฑล
ทางตะวันออกของจีน อาทิ มณฑลเจ้อเจียงและนครเซี่ยงไฮ้

**** จิ่วโจว แปลว่าแคว้นมณฑล คือชื่อเรียกประเทศจีนในสมัยโบราณ เล่าขานกันว่าเซตปกครองของชาวจีน
ในยุคบรรพกาลแบ่งเป็นแคว้นมณฑล จึงเป็นที่มาของชื่อนี้

ตั้งชื่อแคว้นว่าเยียน ถัดจากนั้นไฮวตีหลิวยเยียนก็ถูกบีบคั้นให้เริ่มถอยหนี
สู่ทิศตะวันตกเรื่อยมา

ตลอดทางที่ถอยร่นสู่ทิศตะวันตก ขุนนางฝ่ายขุนที่อยู่ข้างกายเขา
บ้างก็หลบหนี บ้างก็แตกฉานซ่านเซ็น ขุนนางฝ่ายขุนบ้างก็พลีชีพ บ้างก็
ยอมจำนนกับเว่ยเซา รอจนเดินทางมาถึงเมืองเปาเจิงแล้วก็เหลือขุนนาง
เก่าแก่ผู้ภักดีต่อราชวงศ์ฮั่น* เพียงสิบกว่าคนที่ยังคงเสี่ยงชีวิตอารักขาเขา
บัดนี้แม้แต่ทหารสองพันนายสุดท้ายก็ไม่มีเหลือแล้ว

เขาไม่มีหนทางให้ถอยอีกต่อไป

หลิวยชันมีคราบเลือดกระเซ็นเกลื่อนใบหน้า สภาพดูดังปีศาจร้าย
เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันขณะเดินคุกคามเข้าหาจวงเพยซึ่งยังคงพยายาม
วิ่งวอนขอร้อง เมื่อตอนนางไปจนถึงหน้าประตูก็พินลงไปหนึ่งดาบ
จากทางด้านหลัง

สิ้นเสียงฉับอันห่มหนัก เด็กสาวไม่ทันเปล่งเสียงร้องลึกลับคำ ศีรษะ
ก็ย้ายจากตำแหน่งเดิมที่เคยอยู่บนลำคอไปห้อยร่อนแรงอยู่ด้านข้าง
อย่างสิ้นแรง ลำตัวบิดเป็นท่วงท่าทำมุมที่แปลกประหลาด จากนั้นร่างกาย
อันอ่อนเยาวบดจุกลงแบ่งก็พุดลงกับพื้นโดยไร้เสียงใดๆ

โลหิตอุ่นระอุพลันฉีดพุ่งออกจากลำคออย่างสูญเสีการควบคุม
สาตกระเซ็นไปกว่าครึ่งผนัง แรกเริ่มแขนขาของจวงเพยยังคงสั่นกระตุก
จากนั้นก็ค่อยๆ หยุดชะงัก กระทั่งไม่ขยับเขยื้อนอีก เหลือเพียงดวงตา
ข้างหนึ่งซึ่งไร้เรือนผมอันยุ่งเหยิงบดบังที่ยังคงจับจ้องอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม

* ราชวงศ์ฮั่น (202 ปีก่อนคริสตกาล - ค.ศ. 220) ในที่นี้คือช่วงปลายของราชวงศ์ นักประวัติศาสตร์เรียกว่าตงฮั่น
(หรือฮั่นตะวันออก) อันเป็นปฐมบทของยุคสามก๊ก เป็นช่วงที่พระราชอำนาจอ่อนแอฮ่องเต้ตกเป็นหุ่นเชิด
ขุนนางท้องถิ่นแข็งเมือง ครอบงำหมายชิงแผ่นดิน

ก่อนพลั้งชีวิตในดวงตาจะเหือดหายไปอย่างรวดเร็ว ปรกติตามรกด
ที่ทอแสงเรืองกลายเป็นสีเขียวหม่นแผ่ซ่านกลืนอายแห่งความตาย

"ฝ่าบาทพะย่ะค่ะ ฮองเฮา..."

หลิวซันลากดาบซึ่งยามนี้ส่วนของคมดาบยังคงมีเลือดไหลลงมา
เขาเอ่ยพลางมองไปทางเสี้ยวเขียวที่เนื้อตัวสั่นสะท้านนิดๆ อยู่บนตั่ง

หลิวเหียนหมุนกายมาอย่างเชื่องช้า สายตาที่แตกซ่านจรดลงบน
ร่างของเสี้ยวเขียวก่อนเพ่งพิศนาง ในที่สุดแววตาของเขาก็ไม่ที่มึนทื่อ
เช่นเดิมอีก กลับค่อยๆ ก่อตัวเป็นอารมณ์โศกเศร้า ห่วงอารมณ์ที่มีอาจ
หักใจ และความระทมทุกข์อันเข้มข้น

เขาเดินไปหาเสี้ยวเขียวที่ละก้าว สุดท้ายก็หยุดยืนที่เบื้องหน้านาง
นิ้วมือเย็นเฉียบจุน้ำแข็งได้แผ่วเบาบนดวงหน้าของนางอย่างอวารถ
เขาพลันนั่งลงโอบนางไว้ในอ้อมกอดอย่างแนบแน่น พละกำลังนั้นมากล้น
จนคล้ายกับอยากบดร่างนางให้แหลกละเอียดแล้วผนึกเข้าสู่เลือดเนื้อ
ของตนทีละซุ่น*

"หมานหมาน! หมานหมาน! คนทางบ้านเจ้าถูกกบฏแซ่เว่ยทำร้าย
พี่สาวของเจ้าก็ไม่ถูกแต่งตั้งเป็นฮองเฮาและก็ฆ่าตัวตายจากไป เราบรู้ว่า
เจ้าแค้นกบฏแซ่เว่ยนั้นเข้ากระดูก เดิมทีเราก็อยากยกทัพไปปราบกบฏ
ชำระแค้นแทนเจ้า ทว่าจิตใจที่ดำอันชะตาขาดเสียแล้ว เราไร้กำลัง
จะกอบกู้มันได้! แต่เราก็ไม่อาจหักใจให้เจ้าตกไปสู่เงื้อมมือโจรกบฏ
จนถูกลบหลู่เกียรติ หมานหมาน เราจะสังหารเจ้าก่อน จากนั้นเราจะ
ติดตามเจ้าไป เจ้ากับเราเป็นสามีภรรยากันอีกในชาติหน้าเถิด!"

* ซุ่น เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุ่นเป็น 1 จือ (เชี่ยน)

"ฝ่าบาท หม่อมฉันออกเรือนกับพระองค์ตั้งแต่อายุสิบห้า จนบัดนี้เป็นเวลากว่าสิบปีแล้ว! ฝ่าบาททรงปฏิบัติต่อหม่อมฉันด้วยความรักและน้ำพระทัยอันล้นเหลือ หากฝ่าบาทจะทรงจากไป หม่อมฉันไหนเลยจะมีเหตุผลใดให้อยู่ต่อเพียงลำพัง หม่อมฉันยินดีติดตามพระองค์ไปทุกชาติภพ ไม่พราวจากชั่ววินันดร!"

สตรีซึ่งมีชื่อเล่นว่า 'หมานหมาน' ผู้นี้มีผิวพรรณดุจหิมะ ดวงหน้าต่งบุปผา เกิดมาพร้อมรูปโฉมอันงามล้ำเลิศประดุจหยกที่ไร้ตำหนิ ช่วงขณะนี้ดวงหน้าอันเลอโฉมแม้ไร้สีเลือดและแต้มไปด้วยคราบน้ำตา ทว่าแววตาที่ทอดมองโฉบตักกลับเปี่ยมด้วยความแน่วแน่และเด็ดเดี่ยว

นางหลับตาลงช้าๆ

หิวเหียนเปล่งเสียงร่ำไห้อย่างเจ็บปวดรวดร้าวก่อนคลายมือจากนาง เขย็นพรวดขึ้นแล้วชักกระบี่ยาวออกจากฝัก พร้อมกับส่งเสียงคำรามอันแหลมสูงโศกสลดถึงขีดสุด จากนั้นคมกระบี่อันเย็นเฉียบดุจน้ำแข็งก็แทงลึกเข้าสู่หัวใจอันอบอุ่นและอ่อนนุ่มของนาง

7

"หมานหมาน! หมานหมาน! ตื่นเร็วเข้า!"

ลุ่มเสียงอันอ่อนโยนและเจือความห่วงกังวลดังขึ้นที่ข้างหู จากนั้น
นางก็ถูกผลักร่างจนรู้สึกตัวตื่น

เสียวเฉียวพลันเบิกตาขึ้นและพบว่าตนยังคงนอนอยู่บนเตียงซึ่ง
ใ้สนอนมาได้สองปีแล้ว เพียงแต่ทั้งเนื้อทั้งตัวกลับชุ่มไปด้วยเหงื่อราวกับ
เพิ่งตื่นมาจากน้ำ

ผู้ที่นอนอยู่ข้างกายและผลักปลุกนางเมื่อครูนี้นี้คือญาติผู้พี่นามว่า
'ต้าเฉียว' เป็นบุตรสาวของท่านลุงเฉียวเยวี่ผู้ว่าการมณฑลเหียนโจว
มีชื่อเล่นว่าอาฟั่น ปีนี้อายุสิบเจ็ด โตกว่านางสามปี สองพี่น้องโตมา
ด้วยกันแต่เล็ก รักใคร่สนิทสนมกันอย่างยิ่ง จึงนอนร่วมผ้าห่มผืนเดียวกัน
อยู่บ่อยครั้ง

เห็นญาติผู้พี่ตื่นเสียวที่ ต้าเฉียวลูบหน้าผากของอีกฝ่ายก็พบว่า

มีแต่เหงื่อเย็น นางจึงรีบคลุมเสื้อลงจากเตียง เดินไปจุดตะเกียงน้ำมันเอง โดยไม่กวานสาวใช้ซึ่งนอนหลับอยู่ที่ห้องชั้นนอก แล้วหยิบผ้ามาบรรจจ ขั้วเหงื่อให้ญาติผู้หนึ่งซึ่งยังเอนกายอยู่บนเตียง ด้วยเกรงว่าอีกฝ่ายจะถูก ความเย็นเล่นงานจึงหยิบเสื้อชั้นในที่สะอาดสะอาดของตนมาช่วย ผลัดเปลี่ยนให้ สูดหายใจยังรินน้ำสงให้หนึ่งถ้วย

เสียวเฉียวกระหายน้ำอยู่พอดีจึงรับมาด้วยความซาบซึ้ง

ตำเฉียวนั่งบนขอบเตียง มองนางดื่มน้ำพลางถอนหายใจ "ฝันร้าย อีกแล้วหรือ หมาเน่หมาเน่ ข้าจำได้ว่าแต่ก่อนเจ้าหลับสนิทดียิ่ง สองปี มานี้เป็นอะไรไป เห็นเจ้าฝันร้ายอยู่บ่อยครั้ง เผลอไปถูกสิ่งอัปมงคล ที่ข้างนอกมาใช่หรือไม่ พงุนี้ข้าบอกท่านแม่ให้เชิญแม่หม่อมมาดูที่บ้าน ลักหน่อยเป็นอย่างไร"

มารดาของเสียวเฉียวถึงแก่กรรมด้วยโรคภัยตั้งแต่หลายปีก่อน ดิงฮูหยินผู้เป็นป้าสะใภ้จึงรักใคร่เอ็นดูเสียวเฉียวอย่างยิ่ง คอยไถ่ถาม ชีวิตความเป็นอยู่ของนางเสมอ

เสียวเฉียวรีบสั่นศีรษะ "ไม่ต้องหรอกพี่สาว ข้าไม่เป็นไรจริงๆ"

ตำเฉียวรับถ้วยมาวางคืนบนโต๊ะ นางยังรู้สึกไม่วางใจอยู่บ้าง "เมื่อครู่เจ้าฝันเห็นสิ่งใดกันแน่ ทั้งร่างถึงได้เย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็งเช่นนี้"

เมื่อสองปีก่อนนางข้ามมิติมาอยู่ที่นี้โดยไร้สาเหตุ ไม่เพียง กลายมาเป็นเสียวเฉียวบุตรสาววัยสิบสองของเฉียวผิงเจ้าเมืองตง แห่งเหียนโจวเท่านั้น ยังมีความฝันที่คอยปรากฏให้นางเห็นอยู่เสมอ ด้วย

แรกเริ่มนางนึกว่าเป็นเพียงฝันร้าย ทว่าเมื่อความฝันปรากฏขึ้น

ซ้ำแล้วซ้ำเล่า นางก็ค่อยๆ บังเกิดความรู้สึกชนิดหนึ่งขึ้น คล้ายกับตนคือสตรีที่ถูกแทงตายเป็นคนสุดท้ายในห้วงฝัน หากเหตุการณ์อันน่าพรั่นพรึงในฝันนั้นอาจเป็นภาพเหตุการณ์สุดท้ายก่อนที่จะตายก็เป็นได้

เพราะทุกสิ่งในห้วงฝันราวกับคลั่งไปด้วยความเล็ดจริง ๆ และดูสมจริงอย่างมาก

ยามที่เด็กสาววัยเพียงสิบสามจบชีวิตลงภายใต้คมดาบของขันทีแววดาแปลกใจซึ่งฉายออกมาจากดวงตาข้างนั้นที่จ้องมองตน กระทั่งขณะนี้ที่ตื่นขึ้นจากฝันแล้ว นางก็ยังคงรู้สึกขนพองสยองเกล้า

อีกทั้งหน้าอกของตนวบจนบัดนี้ยังคล้ายหลงเหลือไอหนาวและความรวดร้าวยามที่กระบี่คมกริบเล่มนั้นแทงทะลุหัวใจเข้ามา

เสียวเฉียวไม่ยอกระลึกถึงมันอีก นางจึงแสวงขดร่างเข้าไปใกล้ดำเฉียวแล้วพึมพำเบาๆ "แค่ฝันเห็นเสียร้ายตัวหนึ่งไล่ล่าเท่านั้น..."

ดำเฉียวจึงยิ้มออก นางลูบเรือนผมของญาติผู้น้องด้วยความรักใคร่เอ็นดู ก่อนจะโน้มกายไปเป่าไฟตะเกียงให้ดับ คลำหาผ้าห่มเจอแล้วก็มุดร่างกลับเข้ามาโอบกอดเสียวเฉียวไว้ ลูบหลังให้อีกฝ่ายเบาๆ พลางเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ไม่ต้องกลัวนะ พี่สาวจะนอนอยู่เป็นเพื่อนเจ้า"

เสียวเฉียวขานรับอ้อมพรางขบร่างอันอบอุ่นนุ่มนวลของดำเฉียวแล้วค่อยๆ หลับตาลง

แสงจันทร์ของวันเสียวหาน* เดือนสิบเอ็ดในรัชศกตั้งคังที่เจ็ดของต้าฮั่นที่ทอเข้ามาในห้องถูกรองอย่างละเอียดผ่านกระดาดษกรูหน้าต่าง แล้วฉายส่องลงบนพื้นหน้าเตียงอย่างเจียบเจียบ

* ชาวจีนระบุช่วงวันของภูมิอากาศในหนึ่งปีไว้ 24 ลักษณะ เรียกว่ายี่สิบสี่ฤดูกาล โดย 'เสียวหาน' หมายถึงอากาศหนาวเย็นเล็กน้อย ตรงกับวันที่ 5 6 หรือ 7 มกราคม

ขณะที่หลับตา จิตใจของเสี่ยวเฉียวก็สงบมั่นคงขึ้นตามลำดับ
ทว่านางกลับไม่อาจหลับไหลได้อีก

ดูเหมือนด้าเฉียวที่อยู่ข้างกายก็เป็นเช่นเดียวกัน นางนึกว่าเสี่ยวเฉียว
หลับไปแล้ว หลังช่วยเหน็บมูมผ้าห่มให้ญาติผู้น้องเสร็จอย่างเบามือ
นางก็พลิกร่างไปมา เนินนานก็ไม่อาจข่มตาหลับลงได้

เสี่ยวเฉียวฟังเสียงลมหายใจของญาติผู้พี่ก็ล่วงรู้ความในใจของนาง
สองเฉียวแห่งเหียนโจวมีรูปโฉมงดงามจนเป็นที่เลื่องลือ กระทั่ง
ผู้คนยุคนีกล่าวนานว่า 'เทพธิดาแห่งแม่น้ำลั่วซู่ซ่งงามลิบส่วน สองเฉียว
งามแปดส่วน'

ก่อนหน้านี้ด้าเฉียวเคยมีคู่หมั้นคู่หมายอยู่คนหนึ่ง ทว่าฝ่ายชาย
เคราะห์ร้ายตายจากไปก่อน งานมงคลจึงเป็นอันเลิกล้ม บัดนี้นางอายุ
สิบเจ็ดปีแล้ว มีผู้มาทาบถามสู่ขอนางจากทั่วสารทิศ ย่าธรรณีประตู่
จนแทบล้น ในขณะที่ย่าสะไภ้หวังจะหมั้นหมายคู่ครองที่ดีให้บุตรสาว
ในเร็ววันอีกครั้ง ท่านลุงกลับดูเหมือนไม่เดือดเนื้อร้อนใจกับเรื่องนี้สักนิด
จวบจนเมื่อครั้งเดือนก่อน ท่านลุงพลันประกาศจะตบแต่งด้าเฉียว
แก่เว่ยเซ่าซึ่งเพิ่งซิงมณฑลจี๋โจวได้เมื่อช่วงต้นปี หมายใช้การแต่งงานนี้
และชัยภูมิที่ตั้งของมณฑลเหียนโจวเป็นเครื่องมือผูกไมตรีกับเว่ยเซ่า
เพื่อจะได้คลี่คลายวิกฤตให้เหียนโจวซึ่งยามนี้กำลังเผชิญกับการโจมตี
จากศัตรูที่กล้าแข็ง

สำหรับการตัดสินใจนี้ แรกเริ่มเฉียวผิงบิดาของเสี่ยวเฉียวไม่เห็นพ้อง
แต่อย่างใด

เป็นเพราะสกุลเฉียวกับสกุลเว่ยยังมีความแค้นเก่าคั่นกลาง

ระหว่างกันอยู่ หากจะเอ่ยถึงเรื่องราวในอดีตช่วงนี้ก็ต้องนับย้อนกลับ
ไปตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน

ยามนั้นบิดาของเวย์เซาเป็นผู้ว่าการมณฑลโยวโจว รับคำสั่ง
จากราชสำนักให้ไปปราบกบฏเมืองเฉินร่วมกับผู้ว่าการมณฑลเหียนโจว
ซึ่งก็คือท่านปู่ของเสี่ยวเจียว ท้าพกบฏมีแสนยานุภาพเกรียงไกร กองกำลัง
แข็งแกร่งอย่างยิ่ง ท้าพจากทั้งสองฝ่ายนัดหมายกันว่าจะส่งกองทัพ
กระหนาบตีเมืองเฉินพร้อมกันจากสองด้านทั้งตะวันออกและตะวันตก
คิดไม่ถึงว่าพอเปิดศึกท่านปู่ของเสี่ยวเจียวที่ประเมินการศึกดูแล้ว
เลือกจะถอยทัพกลับไปรอดูท่าทีก่อน บิดาของเวย์เซากลับไม่รู้เรื่องนี้เลย
ลัคนิด ท้ายที่สุดน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ เขากับบุตรชายคนโตจึงตกอยู่ใน
วงล้อมข้าศึก ต้องพลีชีพไปกลางสนามรบ

ยามนั้นเวย์เซาที่เพิ่งอายุได้สิบสองปีก็ติดตามบิดากับพี่ชายไปออก
รบด้วยเช่นกัน แต่เนื่องจากได้ขุนนางและบริวารสละชีพเพื่ออารักขา
เขาเอาไว้ สุดท้ายจึงสามารถฝ่าวงล้อมอันแน่นหนาแล้วถอยหนีกลับไป
จนถึงมณฑลโยวโจวได้

หลังจากเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น สกุลเจียวได้ให้คำชี้แจงมากมาย
ต่อเรื่องที่ตนถอยทัพไปกลางคัน ยามที่สกุลเวย์จัดงานศพก็ส่งบิดาของ
เสี่ยวเจียวไปร่วมไว้อาลัยด้วย แต่เห็นได้ชัดว่าสกุลเวย์ไม่ยอมรับค่าแก้ต่าง
ของสกุลเจียวเลยแม้แต่น้อย

กระทั่งเมื่อสี่ปีที่แล้ว เวย์เซาในวัยสิบแปดซึ่งยามนั้นผู้คน
ขนานนามว่า 'จอมอหังการน้อย' ก็นำทัพออกไปล่าข้าศึกด้วยตนเอง
จนปลิดชีพหัวหน้าทัพกบฏเมืองเฉินผู้สังหารบิดากับพี่ชายของตนได้ที่

ชายฝั่งทะเลต่งไห่ แรกสุดหัวหน้าทัพภักพญู้นั้นถูกเฉือนเนื้อทั้งเป็นก่อน ต่อเมื่อลงมีดครบพันครั้งแล้วจึงถึงแก่ความตายในที่สุด จากนั้นยังถูก สับเนื้อจนละเอียดลงสู่ท้องปลา สภาพอันโหดร้ายทารุณนั้นชวนให้ผู้คน ขนพองสยองเกล้ายิ่งนัก

ไม่นานนักทำนบูของเสี่ยวเฉียวก็ล้มป่วยจนถึงแก่กรรม

เล่ากันว่าหลังจากเขาตาย เว่ยเซ่าซึ่งได้ข่าวขณะบุกตีเมืองเหอเจียน ก็เอ่ยประโยคหนึ่งอย่างเย็นชาว่า 'โจรเผ่าหัวหงอก ตายไปก็สมควร'

เพียงเท่านี้ก็คาดเดาได้แล้วว่าเว่ยเซ่าเคียดแค้นสกุลเฉียวลึกกล้า เพียงใด ทว่าบัดนี้เฉียวเยวี่กลับคิดอาศัยการดองญาติไปผูกไมตรีกับ เว่ยเซ่า แล้วเฉียวผิงจะเห็นพ้องได้อย่างไรเล่า

เขาเคยเสนออย่างแข็งขันและพูดโน้มน้าวให้เฉียวเยวี่พุ่มกำลัง รบกับข้าศึกดูลักตั้งหนึ่ง ไม่น่ว่าจะไร้โอกาสในการเอาชนะ แต่ไม่ว่าเขา จะเพียรโน้มน้าวอย่างไร ผู้เป็นพี่ชายกับเหล่าขุนนางบริวารก็ยังคง หนุนให้เล็งการศึกษาอย่างเต็มที่

เฉียวเยวี่เป็นผู้นำของสกุล และเป็นผู้มีตำแหน่งสูงสุดในพื้นที่ มณฑลเหียนโจว หากอีกฝ่ายไม่ยอมรับฟังถ้อยคำของตนเช่นนี้ เฉียวผิง ก็อับจนปัญญาแล้วจริงๆ

ยิ่งยามนี้เฉียวเยวี่ยส่งทูตไปยังมณฑลจี๋โจวอันเป็นที่พำนักปัจจุบัน ของเว่ยเซ่าแล้วด้วย เขาจึงกระวนกระวายรอคอยคำตอบอยู่

สองปีมานี้เสี่ยวเฉียวแอบหวังมาตลอดว่าทุกเรื่องในฝันของตน จะเป็นเพียงความฝันหนึ่งเท่านั้น ทว่ารอจนเวลาค่อยๆ ล่วงผ่านไป นางก็ต้องหวาดผวาเมื่อพบว่าเรื่องเหล่านั้นดูเหมือนจะเป็นความจริง

ทั้งสิ้น ประหนึ่งเป็นคำพยากรณ์ที่ไม่ปาน เรื่องราวกำลังดำเนินไปที่ละก้าวตามลำดับเวลาที่นางล่วงรู้

หากเป็นดังที่นางเห็นในฝัน เช่นนั้นเว่ยเซาก็จะตอบรับงานมงคลนี้ ทว่าหลังจากตำเคี้ยวออกเรือนไปแล้ว ชะตาของอีกฝ่ายกลับถูกลิขิตให้เต็มไปด้วยวิบากกรรม บทสรุปยังน่าสังเวชใจยิ่งกว่าจุดจบของนางในฝันเสียอีก

นับตั้งแต่วันแรกที่ตำเคี้ยวแต่งเข้าสู่กุลเว่ย เว่ยเซาผู้เป็นสามีก็ไม่เคยแตะต้องนางแม้แต่ปลายก้อย หลายปีให้หลังเมื่อเว่ยเซาสถาปนาตนเป็นฮ่องเต้แล้ว สกุลเคี้ยวทั้งตระกูลบ้างก็ตาย บ้างก็พลัดพราก ตำเคี้ยวจำต้องกลืนทองคำเพื่อจบชีวิตตนเอง เว่ยเซาแต่งตั้งสตรีอีกคนขึ้นเป็นสองเฮา ตำเคี้ยวก็เดินไปจนสุดปลายทางของชีวิตในลักษณะเช่นนี้

"หมานหมาน..." ท่ามกลางความมืดสลัว เสี่ยวเฉียวไต้ยืนตำเคี้ยวเอ่ยเรียกชื่อเล่นของตน "สกุลเว่ยเคียดแค้นคนสกุลเคี้ยวของพวกเรา เว่ยเซาผู้นั้นคงไม่ตอบรับงานมงคลนี้หรอก เจ้าว่าใช่หรือไม่"

ลุ่มเสียงของนางแผ่วเบา

สองสามวันมานี้เคี้ยวผิงผู้เป็นบิดาสั่งให้เสี่ยวเฉียวอยู่เป็นเพื่อนคอยปลอบโยนพี่สาวให้มาก แต่เสี่ยวเฉียวกลับรู้สึกลึกๆ ว่าคำปลอบโยนใตนั้นก็ล้วนแต่อ่อนด้วยเหตุผลและไร้ซึ่งพลัง ไม่ก่อประโยชน์อันใดเลยสักนิด

"ใช่ น่าจะเป็นเช่นนั้น"

เสี่ยวเฉียวขานตอบพลางคลำหามือของพี่สาวแล้วค่อยๆ เกาะกุมเอาไว้

นิ้วมือของนางสัมผัสถูกความเย็นเฉียบดุจน้ำแข็ง มือข้างนั้นไม่มี
ไออุ่นแม้แต่เล็กน้อย

เหมือนว่าตำเหี่ยวจะคลี่ยั้ม

ขณะที่เสียวเฉียวรู้สึกเศร้าใจอย่างยิ่ง นางก็ได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยปาก
"หมานหมาน เจ้าเองก็ไม่ได้พบหน้าหลิวซือจื่อมาระยะหนึ่งแล้วสินะ"

'หลิวซือจื่อ' ที่ตำเหี่ยวเอ่ยถึงคือคู่หมั้นของเสียวเฉียวในเวลานี้
ซึ่งก็คือ 'ไ้วต้หลิวเหยียน' ผู้เป็นสามีของเสียวเฉียวในห้วงฝัน ยามนี้
เขายังเป็นเพียงซือจื่อ* แห่งหลางหย่า

เสียวเฉียวชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินตำเหี่ยวเอ่ยถึงเขา

ช่วงที่ผ่านมา ไม่ว่าจะยามกลางวันหรือกลางคืน ลืมตาหรือหลับตา
สิ่งทีเผลอถึงล้วนมีแต่เรื่องออกเรือนของญาติผู้ใหญ่ที่ทั้งสิ้น จนนางเกือบลืมไป
เสียสนิทว่าตนก็เป็นหญิงที่มีพันธะหมั้นหมายติดตัวอยู่เช่นกัน อีกทั้ง
กำหนดแต่งงานนั้นก็กระชั้นชิดเข้ามาแล้ว เป็นปีหน้านี่เอง

"หมานหมาน หากสกุลเว่ยตอบรับงานมงคล พี่สาวคนนี้ก็คงได้แต่
แต่งออกไปแล้ว แดนเหนืออยู่ไกลโพ้น ตอนที่เจ้าเข้าพิธีแต่งงานในปีหน้า
เกรงว่าพี่สาวคงมีอาจกลับมาร่วมงานเจ้าได้ วันหน้าพวกเราพี่น้องคง
ยากจะได้พบกันอีก ยิงดีที่เจ้ากับซือจื่อมีใจดวงเดียวกัน หลังแต่งงาน
ต้องรักใคร่แน่นแฟ้นเป็นแน่ พี่สาวไม่มีสิ่งใดให้ต้องเป็นกังวลเลย"

ได้ยินอีกฝ่ายกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเช่นนี้ เสียวเฉียวพลันเศร้าใจ
ขอบตาร้อนผ่าวขึ้นมา

ตำเหี่ยวมิได้สังเกตเห็นความผิดปกติของน้องสาว ยังคงแยมั้ม

* ซือจื่อ เป็นคำเรียกทายาทผู้จะสืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก 'ซือจื่อแห่งหลางหย่า'
ในที่นี้คือว่าที่หลางหย่าของ

เอ่ยต่อ "แต่ไรมาฝีมือเย็บปักถักร้อยของเจ้าก็ไม่เท่าไร สองปีมานี้ก็ยังใช้ไม่ได้มากขึ้น พี่สาวยังไม่มีสิ่งใดมอบให้เจ้า ก่อนหน้านี้จึงคิดได้ว่า ปีหน้าเจ้าก็จะออกเรือนแล้ว สกุลหลิวงเป็นถึงราชินิกุล ถึงเวลานั้นงานฝีมือที่จะมอบเพื่อแสดงความกตัญญูต่อคนสกุลหลิวงจะสะเพร่าไม่ได้ ดังนั้นเมื่อตอนต้นปีพี่สาวกับซุนเหนียงจึงฉวยโอกาสที่ว่างเว้นจากงานมาช่วยเจ้าทำสิ่งของไว้บ้างแล้ว ตอนนี้เก็บอยู่ที่ซุนเหนียง สิ่งที่เคยมีไว้ก็เกือบจะครบถ้วน ขาดก็แต่รองเท้าชื่อชี่* ที่จะมอบให้พ่อสามีของเจ้า เพราะสิ้นเปลืองเวลามากจึงเก็บเอาไว้เป็นอย่างสุดท้าย พี่สาวเริ่มต้นไว้แล้ว แต่ยังจัดสีไม่ลงตัว เจ้าจะดูหรือไม่ว่าแบบใดถึงจะดี พวกเรามาหารือกันเถอะ..."

ต้าเฉียวขยับตัวหมายจะคลานออกจากผ้าห่ม ทว่าเสียวเฉียวกลับกดร่างนางไว้ พยายามเอ่ยด้วยสຸ້มเสียงที่มั่นคง "ขอคุณพี่สาว แต่ยังไม่ต้องดูหรอก พี่สาวเองก็เหน็ดเหนื่อยมากแล้ว พวกเรานอนกันเถิด"

ต้าเฉียวกล่าว "ก็ซ้าร้อนใจนี่ กลัวว่าทำไมทันเสร็จก็ต้อง..." นางชะงักคำพูดไป นิ่งงันอยู่ชั่วอึดใจแล้วค่อยเอ่ยปนยิ้ม "พຸ່งนี้ก็ได้ นอนก่อนแล้วกัน"

ในห้องเจียบเจียบลง

ดูเหมือนต้าเฉียวจะหลับสนิทดี เพราะนางไม่ขยับตัวแม้แต่บ่อยเสียงลมหายใจก็สม่ำเสมออย่างยิ่ง

เมื่อแรกเสียวเฉียวยังคงนอนไม่หลับ จวบจนเลยเที่ยงคืนเข้าสู่

* รองเท้าชื่อชี่ หมายถึงรองเท้าพื้นหนาสีแดงชาด เป็นรองเท้าที่สวมใส่เฉพาะฮ่องเต้และเจ้าศักดิ์นาจอว

ครึ่งคืนหลังไปแล้ว ในที่สุดความง่วงงุนก็เริ่มจางลง ขณะที่สติรับรู้เริ่มเลือนรางพลันรู้สึกได้ว่าตัวเขียวซึ่งนอนอยู่ด้านนอกของตนขยับตัว จากนั้นคลานลงจากเตียงไปอย่างเบา มือเบาเท้า ทว่าอีกฝ่ายกลับมิได้จุดตะเกียง อาศัยเพียงแสงจันทร์ที่สาดลอดหน้าต่างเข้ามา แล้วสวมอาภรณ์ในความมืด จากนั้นจึงมุ่งไปเบื้องนอกอย่างแผ่วเบา นางเปิดประตูอย่างช้าๆ เดินผ่านข้างกายสาวใช้ซึ่งหลับเป็นตายอยู่ที่ห้องชั้นนอก แล้วออกจากห้องนอนไป

แรกเริ่มเสียวเสียวนึกว่าพี่สาวตื่นไปห้องปลดทุกข์จึงไม่ได้ส่งเสียง แต่ในใจยังคงรู้สึกสงสัยอยู่ รอจนอีกฝ่ายออกไปแล้วนางจึงค่อยๆ คิดได้เรื่องหนึ่งซึ่งเคยเกิดขึ้นในฝันร้ายซึ่งเป็นชาติก่อนของเจ้าของร่างเดิม หัวใจของนางพลันหนาววูบ รีบลุกขึ้นจากเตียงอย่างว่องไว หลังจากสวมเสื้อผ้าอย่างรวดเร็วแล้วก็กลั้นหายใจเดินย่องตามอีกฝ่ายออกไปอย่างแผ่วเบา

ราตรีนี้แสงจันทร์เย็นกระจ่าง ฉายส่องทั้งลานจนดูวิเวกวังเวง ตอนที่นางย่างเท้าข้ามธรณีประตูออกมาก็เห็นเงาร่างของตัวเขียวแวบผ่านข้างหน้าต่างฉลุหายไปอย่างรวดเร็ว เหมือนว่าตัวเขียวจะมุ่งหน้าไปยังทิศทางของสวนดอกไม้ท้ายจวน

ณ ส่วนลึกของฟุ่มพุกษาในสวนดอกไม้ท้ายจวนสกุลเขียว ขณะนี้มีชายหนุ่มผู้หนึ่งกำลังรอคอยอยู่ตรงนั้น

รูปโฉมของเขาสวยงามดั่งรูปกายกำยำปราดเปรียวประดุจเลื่อยเป่า* กล้ามเนื้อทุกมัดล้วนซ่อนแฝงพลังกำลังมหาศาลที่พร้อมจะ

* เลื่อยเป่า คือ เสือดำ สัตว์บกที่วิ่งเร็วที่สุดในโลก

เขายืนนิ่งอยู่ตรงมุมมืดซึ่งแสงจันทร์ฉายส่องไม่ถึง เงามหลังถูกสีแห่งรัตติกาลกลืนหาย หลอมรวมกลายเป็นหนึ่งเดียวกับคำคืนอันไร้ขอบเขต เขารอคอยอยู่ที่นั่นนานแล้ว อารมณ์ผ้าป่านเนื้อหยาบที่บางเบา และเต็มไปด้วยรอยปะชุดนั้นถูกความหนาวของราตรีในฤดูเหมันต์แทรกซึมจนตลอดร่างแผ่ซ่านไปด้วยไอเย็น ทว่าเขากลับไม่รู้สึกรู้หาเหน็บหนาวแม้แต่น้อย

เขาไม่รู้ว่าบิดามารดาของตนเป็นผู้ใด รู้แต่เพียงว่าตนเกิดมาพร้อม
 นัยน์ตาสีมรกตที่ทอแสงเรืองรองยามราตรี บางทีบิดามารดาอาจนึกว่า
 เขาเป็นมารปีศาจจึงทอดทิ้งเขาซึ่งเป็นเพียงทารกไร้ข้างเล่าสู่รกรไถ้
 โรงเลียงม้าของสกุลเฉียว ท่ามกลางหิมะที่โปรยปรายปกคลุมทั่วผืนดินนั้น
 เขากลับไม่แข็งตาย และยังได้แม่สุกรพาเข้ามาในเล้า ต่อมกินน้ำนม
 ของแม่สุกรจนอยู่รอดมาได้ หลังจากหัวหน้าโรงเลียงม้ามาพบเข้าก็เห็น
 เป็นเรื่องอัศจรรย์จึงรับเลี้ยงเขาเอาไว้ เมื่อเติบโตใหญ่เขาก็กลายเป็น
 บ่าวเลียงม้าของสกุลเฉียว

23

เมื่อติดตามมาถึงสวนดอกไม้ท้ายจวนแล้ว เสี่ยวเฉียวก็แลเห็น แต่ไกลว่าญาติผู้พี่ถูกชายหนุ่มที่เดินออกมาจากเงามืดนั้นโอบกอดไว้ในคราวเดียว จากนั้นนางก็ออกแรงจิ้นหลุด เหมือนว่านางกำลังพูดอะไรบางอย่างกับเขา เมื่อพูดจบแล้วก็ก้มศีรษะกำลังจะหมุนกายออกเดิน ทว่ายังทำได้เพียงสองก้าวก็ถูกชายหนุ่มโอบรั้งเอาไว้จากด้านหลังอย่างแนบแน่น

ต้าเฉียวหยุดชะงัก แต่เพียงครู่เดียวก็ดิ้นจนหลุดและเดินจากไปอีกครา

ครั้งนี้ชายหนุ่มมิได้ไล่ตามนางไปอีก เพียงหยุดอยู่ตรงนั้น ทอดตามองเงาหลังของนางเคลื่อนห่างออกไปทีละน้อย สุดท้ายเขาจึงทรุดเข่าลงช้าๆ จนสองเข่าสัมผัสกับพื้น เงาร่างสีดำนั้นคล้ายกับถูกผนึกจนแข็งแน่นไม่ไหวติง

หัวใจของเสี่ยวเฉียวเต้นตึกตักขณะเร่งรุดกลับไปที่ห้อง สาวใช้ยังคงอยู่ในห้วงนิทรา เสี่ยวเฉียวเดินผ่านข้างกายอีกฝ่ายกลับเข้าห้องชั้นใน คลานขึ้นเตียงแล้วเลิกผ้าห่มนอนลงดังเดิม เพิ่งจะปิดตาลงก็แว่วเสียงแอ๊ดเบาๆ จากประตูห้องชั้นนอก ตามด้วยเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบา ต้าเฉียวก็กลับมาแล้วเช่นกัน

อาจเพราะใจคอของต้าเฉียวไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ขณะเดินผ่านข้างเตียงนอนของสาวใช้ เท้าจึงเผลอไปเกี่ยวม้านั่งตัวเล็กที่อยู่เบื้องหน้าเตียงสาวใช้เข้า ม้านั่งตัวนั้นถูกเกี่ยวจนล้มคว่ำบังเกิดเสียงดังปัง สาวใช้สะดุ้งตื่นจากห้วงฝัน พอเบิกตาขึ้นก็แลเห็นเงาตะคุ่มของคนผู้หนึ่งอยู่ด้านข้าง ขณะตื่นตระหนกกำลังจะเปล่งเสียงร้อง นางก็มองออกว่าอีกฝ่าย

คือตำเคี้ยว

"ไม่มีอะไร เจ้านอนเกิด เมื่อครูเข้าไปห้องปลดทุกข์มาเท่านั้น"

เสียงของตำเคี้ยวที่ดังมานั้นสงบราวกับไม่มีอันใดเกิดขึ้น สาวใช้ไม่แคลงใจว่ามีเรื่องอันใดเกิดขึ้นจึงรีบยกม้านั่งตัวเล็กตั้งขึ้น

เสี้ยวเคี้ยวแว่วเสียงถอดเสี้ยนออกดังสวบสาบอยู่นอกม่านมุ้ง จากนั้นม่านมุ้งก็ถูกแหวกเปิดเป็นช่อง ตำเคี้ยวคลานขึ้นเตียงอย่างเบาเมื่อเขาทำหันหน้าออกด้านนอก หันหลังให้เสี้ยวเคี้ยวแล้วก็เอนร่างลงช้าๆ แรกเริ่มนางนอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน ราวกับเอนกายลงแล้วหลับไหลไปทันที ทว่าชั่วครู่ต่อมาหัวไหล่ก็เริ่มสะท้านนิดๆ ท่ามกลางราตรีเงียบสงัด เสียงสะอื้นแผ่วที่พยายามกดข่มไว้ก็แว่วเข้าหูของเสี้ยวเคี้ยว

ความคิดของเสี้ยวเคี้ยวทำสงครามกันไปหนึ่งคำรบ ขณะลงแล้วจะตัดสินใจอย่างไรดีนั้นก็ไต่ถามตำเคี้ยวที่อยู่ข้างหมอนสะอื้นจนลมหายใจติดขัด อีกฝ่ายคงกลัวจะกวนตนจนตื่นถึงได้กลืนเสียงลงไปเสียดื้อๆ ทว่าหัวไหล่กลับสั่นสะท้านรุนแรงยิ่งกว่าเดิม

เสี้ยวเคี้ยวลืมตาแล้วเปิดหน้าไปมองเงาหลังของอีกฝ่ายซึ่งขดตัวแน่นจนเป็นก้อน ในที่สุดนางก็กัดฟันตัดสินใจอย่างเด็ดขาด ขยับเข้าไปชิดญาติผู้พี่ที่นอนหันหลังให้กับตน เขยียดแขนไปโอบเอวนุ่มนวลของอีกฝ่ายเบาๆ จากด้านหลังพลางยื่นหน้าเอ่ยกระซิบที่ข้างหู "พี่สาวอย่าร้องให้อีกเลย เมื่อครูตอนที่ท่านออกไป ข้าก็ตามท่านออกไปด้วย ข้าเห็นหมดทุกอย่างแล้ว"

ตำเคี้ยวตัวแข็งทื่อไปชั่วอึดใจก่อนพลิกกายกลับมาชี้แจงอย่างร้อนรน "หมานหมาน เจ้าอย่าได้เข้าใจผิด! พี่สาวเพียงแค่นี้..."

เสี่ยวเฉียวยื่นมือไปป้องปากญาติผู้พี่ แสดงท่าทีให้อีกฝ่ายเงียบเสียงลงก่อนจะลงจากเตียงไปฟังเสียงอยู่ที่ข้างประตูอย่างเบามือเบาเท้า รอคอยทั้งได้ยินเสียงขบฟันเบาๆ ของสาวใช้ที่อยู่ห้องชั้นนอกแล้วจึงค่อยกลับมาจุดตะเกียงน้ำมัน

ต้าเฉียวลุกขึ้นนั่งบนเตียงอย่างแถมซ้ำ เรือนผมเงางามดูเจี้ยนใหม่ สีดำทั้งตัวเฉียวลงมาปรกคอและบ่า สองมือขยุ้มผ้าห่มที่กองอยู่ข้างเเวด้วยความเคร่งเครียด สีหน้าของนางซีตขาว เปลือกตาระบายสีชมพูเรื่อดังเช่นผู้ที่เพิ่งผ่านการร่ำไห้มา พวงแก้มยังคงมีคราบน้ำตาหลงเหลืออยู่ท่าทางยามที่นางตะลึงมองเสี่ยวเฉียวอยู่เช่นนั้นข้างดงามชวนให้ผู้คนถอนหายใจ

รอนจเห็นเสี่ยวเฉียวถือตะเกียงน้ำมันมาวางบนฐานรองตะเกียงตรงหัวเตียงแล้ว ต้าเฉียวถึงได้สติคืนมา รีบคว้ามือของญาติผู้น้องมากุมเอ่ยเสียงเบาอย่างกระวนกระวายใจ "หมานหมาน พี่สาวไม่ได้คิดอื่นใดจริงๆ เพียงแต่ตึกตื่นค่อนข้างแล้ว เบื้องนอกเห็นหนาวออกเพียงนั้น พี่สาวไม่อยากให้คนผู้นั้นคอยเก้ออยู่ในสวนไปเรื่อยๆ อีกอย่างหากถูกผู้อื่นพบเห็นเข้าจะเกิดเรื่องโดยใช่เหตุ ถึงได้ไปบอกให้เขาจากไปเสีย..."

มือทั้งคู่ของต้าเฉียวเย็นเฉียบดูน้ำแข็ง และกำลังสั่นสะท้านเล็กน้อยเช่นเดียวกับลุ่มเสียงของนางในขณะนี้

เสี่ยวเฉียวพลิกมือมาเกาะกุมมือของต้าเฉียว เอ่ยพลางพิศมองอีกฝ่าย "พี่สาว ข้าเห็นคนผู้นั้นแล้ว แต่ท่านไม่ต้องกลัวไป เพราะข้าไม่บอกผู้อื่นแน่ เพียงแต่ท่านชมชอบเขา...ใช่หรือไม่"

พวงแก้มของต้าเฉียวซึ่งเดิมที่ยังซีตขาวค่อยๆ ผุดสีแดงระเรื่อขึ้น

นางล้งเลอยู่ชั่วคราวก่อนประสาณสายตากับเสี่ยวเจี้ยว ผงกศีระชะเอ่ยเสียงเบา "เขามีฐานะต่ำต้อยก็จริง ทว่าเขาก็ดียิ่ง ด้อย่างยิ่งจริง..."

ปีจ้อเติบโตใหญ่ที่โรงเลียงม้าสกุลเจี้ยว เขาเจียบขริมราวกับเป็นคนใบ้ แต่กลับมีร่างกายกำยำล่ำสัน เรี่ยวแรงไร้ขีดจำกัด วิ่งเร็วจนสามารถไล่กวดสายลมได้ทีเดียว อีกทั้งยังรู้จักลักษณะม้าแต่ละตัวเป็นอย่างดีไม่ว่าม้าจะพยศสักเพียงใด เมื่ออยู่ต่อหน้าเขาล้วนแปรเปลี่ยนเป็นเชื่องเชือด้วยเหตุนี้หัวหน้าโรงเลียงม้าจึงย้ายเขาไปทำหน้าที่เป็นบ่าวผู้ดูแลม้าในยามที่เจ้านายออกเดินทาง หลังจากนั้นเขาจึงเริ่มปรากฏตัวเข้าสู่สายตาของต้าเจี้ยวบุตรสาวของผู้ว่าการมณฑล

ทว่าในช่วงเวลาอันยาวนาน...ซึ่งยาวนานต่อเนื่องมาหลายปีนี้ ความทรงจำเดียวที่บ่าวหนุ่มผู้มีรูปหน้าคมสันและมีนิสัยแปลกพิเศผู้นั้นมอบให้แก่ต้าเจี้ยวนั่นก็คือทุกครั้งที่เขาคุกเข่าเป็นม้านั่งมนุષย์ให้นางขึ้นลงรถม้า ล้วนให้ความรู้สึกมั่นคงกว่าบ่าวคนอื่นมากโข

ยามที่ย่างขึ้นไปบนแผ่นหลังและบ่าของเขา ได้ฝ่าเท้าของนางจะนิ่งสนิท มันคงประหนึ่งเหยียบลงบนหินผาก้อนใหญ่

จวบจนเมื่อสามปีก่อนต้าเจี้ยวถึงเริ่มจดจำบ่าวผู้นี้อย่างใส่ใจ ยามนั้นคู่หมั้นของนางตายจากไปแล้ว แม้ทั้งสองจะไม่เคยพบหน้าค่าตากัน ทว่าสำหรับนางก็ยังคงเป็นเรื่องที่ชวนเศร้าใจ มีอยู่ช่วงหนึ่งที่นางจะคอยติดตามมารดาไปจุดธูปขอพรที่วัดฉางเซิงที่ตั้งอยู่นอกเมืองบ่อยครั้งวันหนึ่งระหว่างเดินทางกลับ จู่ๆ ม้าก็ตื่นจนสลัดคนบังคับร่วงจากรถม้า แล้ววิ่งตะบึงไปพร้อมกับตัวรถ นางกับมารดาติดอยู่ภายในตัวรถที่กระเด็นกระดอนจนอาจพลิกคิดว่าหรือถึงขั้นพลิกตกถนนได้ทุกเมื่อ ขณะที่

หวาดหวั่นพรึ่นพริ้งอยู่นั้น เสียงเป่าปากอันแหลมสูงเสียดคมก็ดังมาจากเบื้องหลัง จากนั้นคนผู้หนึ่งก็ไล่กวตมาถึงอย่างว่องไว เช่นนี้เองมาถึงค่อยๆ ผ่อนความเร็วลงจนหยุดฝีเท้าอยู่ข้างทางในที่สุด

เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างรถทั้งที่ยังหน้าซีดขวัญผวามิคลายตัวเฉี่ยวก็ได้เห็นชายหนุ่มที่เพิ่งไล่ตามมาช่วยสยบม้าตื่นผู้นั้นคุกเข่าอยู่บนพื้นข้างทาง ยามนั้นบ่าวเลี้ยงม้าผู้นี้ก็ซ้อนดาขึ้นมากอดตี

จวบจนบัดนี้นางก็ยังจดจำเขาในตอนนั้นได้...วันนั้นท้องนภาแจ่มใส อากาศปลอดโปร่งสดชื่น สายลมนุ่มนวลชวนสบายใจ ภายได้แสงตะวันแรงกล้า นัยน์ตาสีมรกตของเขาดูเป็นประกายดุจดั่งแก้วเจียรไน

นับจากวันนั้นนางก็จดจำนามของเขาไว้...ปีจ้อ

ต้าเฉียวแค้นใจที่ตนขาดวาทศิลป์ กระทั่งไม่รู้ว่าควรใช้ถ้อยคำเช่นไรถึงจะพูดให้นม่นางสาวที่มาลวงรู้ความลับของตนให้ยอมเชื่อว่าปีจ้อดียิ่ง ด้อย่างยิ่งจริงๆ อย่างน้อย...ในสายตาของนางก็เป็นเช่นนั้น

เลือดลมพลันสูบฉีดขึ้นใบหน้าจนแดงช้ำไปทั้งดวง นางเบิกตาโตมองเสี่ยวเฉียวอย่างร้อนรนกระวนกระวาย

เสี่ยวเฉียวคลี่ยิ้มน้อยๆ พลังเอ่ยเสียงนุ่มนวล "พี่สาว ไม่ต้องให้ท่านบอกหรอก ข้าก็รู้ว่าเขาดียิ่ง เมื่อครู่ตอนที่เขานัดท่านออกไปพบ เพราะอยากจะทำท่านจากไปใช่หรือไม่"

ดูเหมือนต้าเฉียวจะตื่นตระหนกมิใช่น้อย นางรีบสั่นศีรษะเป็นอันดับแรก ชั่วครู่ต่อมาจึงก้มหน้าลงซ้ำๆ รอคจนเงหน้าขึ้นอีกครั้ง สีหน้าของนางก็เปลี่ยนเป็นสงบนิ่งขึ้นมาก แล้วเอ่ยตอบอย่างเข้มแข็ง "หมานหมาน ข้าไม่ไปกับเขาหรอก เมื่อครู่ข้าบอกกับเขาชัดเจนแล้ว"

เจ้าวางใจได้ วันหน้าข้าจะไม่พบเขาอีก"

"พี่สาว ให้เขาพาท่านจากไปเถิด ท่านอย่าได้รั้งอยู่ที่นี้เลย"
เสี่ยวเฉียวกล่าว

ต้าเฉียวตะลึงงัน นิ่งมองอีกฝ่ายอยู่ชั่วครู่ค่อยคลี่ยิ้ม รอยยิ้มนั้น
ชมเผื่อนนิดๆ "เด็กโง่ เจ้านึกว่าข้าไม่บริสุทธิ์แล้วสินะ กลัวข้าออกเรือน
ไปแล้วถูกจับได้ใช่หรือไม่ เจ้าวางใจเถิด ข้ากับเขาบริสุทธิ์ใจต่อกัน
ไม่มีอันใดทั้งสิ้น"

"ไม่ใช่เพราะเรื่องนี้"

เสี่ยวเฉียวยื่นหน้าไปที่ข้างหูนาง

"พี่สาว ท่านจำเป็นต้องไป สกุลเว่ยจะตอบรับงานมงคลนี้แน่นอน
หากท่านไม่จากไปเสียตอนนี้ ท่านก็ต้องรอออกเรือนสถานเดียว
ออกเรือนไปเช่นนี้ชีวิตของท่านก็จบสิ้นแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น...ท่านก็มี
บุรุษที่ชอบพออยู่แล้วมิใช่หรือ"

ต้าเฉียวเหม่อลอยอยู่ชั่วครู่ สุดท้ายก็สั่นศีรษะเบาๆ "เช่นนี้ข้ายังไม่
อาจจากไป หากสกุลเว่ยตอบรับงานมงคล แต่ว่าข้ากลับจากไปเสียแล้ว
ถึงตอนนั้นทางบ้านจะทำเช่นไร จะดีก็ช่าง จะร้ายก็ช่าง ผู้ใดทำให้ข้าเป็น
สตรีสกุลเฉียวเล่า เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ข้าสมควรจะน้อมรับ"

ต่อให้พี่สาวออกเรือนไปแล้วยอมจ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิตของตนเอง
ทว่านั่นก็แลกมาได้เพียงการเอาตัวรอดแค่ชั่วคราววันนั้น วันหน้า
สกุลเฉียวทั้งตระกูลยังคงต้องถูกเว่ยเซาเอาชีวิตอยู่วันยังค่ำ มิสู้ทำตาม
ความคิดของท่านพ่อตน รบกับข้าศึกที่มารุกรานดูสักตั้ง ไม่แน่อาจมี
ทางออกอื่นก็เป็นได้ ขอเพียงพี่สาวจากไป ท่านลู่ยอมอัปจนหนทาง

คาดว่าถึงตอนนั้นหากท่านพ่อเสนอความเห็นอีกครั้งคงจะง่ายตายขึ้นมาก
แน่

ทว่าเสียเวลาไม่อาจบอกสิ่งเหล่านี้ต่อต้าเฉียว นางลอบระบาย
ลมหายใจก่อนซ่อนตาขึ้นกล่าว "พี่สาว หากข้าบอกท่านว่าข้าอยากแต่งกับ
เว่ยเซ้าแทนท่าน ท่านจะยอมส่งเสริมข้าหรือไม่"

ต้าเฉียวตะลึงงันไปอีกครั้ง นางเบิกตาโตมองญาติผู้น้องอยู่นาน
จึงค่อยเอ่ยด้วยความขงน "หมานหมาน...เหตุใดเจ้าจึงมีความคิดเช่นนั้น
เจ้ากับหลิวซือจื่อต่างก็ผูกสมักรักใคร่กัน ทั้งยังเตรียมจะเข้าพิธีในปีหน้า
อยู่แล้วนี่ อีกอย่างเว่ยโหว* ผู้นั้น ข้าได้ยินมาว่าเขา...เขา..."

นางบังเกิดความลังเล 'อุปนิสัยอำมหิตโหดร้าย ทารุณไร้ซึ่งคุณธรรม'
คำบอกเล่าที่ได้ยินมาพวกนี้นางล้วนไม่กล้าพูดออกจากปาก

"ใช่ เว่ยเซ้าผู้นั้นไม่ใช่คนดี" เสียเวลาแล้วกล่าวแทนนาง "แต่ว่าพี่สาว
สตรีทุกคนเมื่อออกเรือนล้วนไม่พ้นสองจำพวก พวกแรกเป็นเช่นท่าน
ได้ครองคู่กับชายในดวงใจจวบจนแก่เฒ่า ต่อให้ต้องใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย
ก็ยังรู้สึกอึดอัดอีกใจ! ทว่าข้าต่างจากท่าน สิ่งที่ข้าปรารถนาไม่ใช่สามี
ที่จะมาช่วยเขียนคิ้วที่เบื่องหน้าคั่นฉ่อง หากแต่เป็นฐานะและอำนาจ
ที่เขานำมาให้กับข้าได้ เมื่อก่อนข้าอาจชมชอบหลิวซือจื่อจริง แต่บัดนี้
ข้ารู้แล้วว่าข้าไม่ใช่บุรุษที่ข้าปรารถนา อุปนิสัยของเขาค่อนข้างอ่อนแอ
หากข้าแต่งกับเขาแล้ว ต่อให้วันหน้าเขาได้สืบทอดตำแหน่งกลางหย่าอ่อง
อย่างราบรื่น แต่ด้วยสถานการณ์ของใต้หล้าในยามนี้ ลำพังแค่ชายาอ่อง
แห่งกลางหย่าซึ่งเป็นเพียงเขตปกครองเล็กๆ ยังจะนับเป็นอะไรได้

* โหว เป็นหนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นอ่อง ได้แก่ กง โหว ป้อ จื่อ หาน ขณะนี้เว่ยเซ้ากินบรรดาศักดิ์
ชั้นโหว ครองดินแดนเยียนโยว ผู้คนจึงเรียกขานเขาว่าเยียนโหวหรือเว่ยโหว

ในขณะที่เว่ยเซานี้กลับแตกต่าง ข้าคิดว่าต่อไปเขาต้องสำเร็จการใหญ่
อย่างมากแน่ ในเมื่อสองสกุลอย่างไรก็จะเกี่ยวดองเชื่อมสัมพันธ์อยู่แล้ว
ท่านเองก็ไม่ปรารถนาจะแต่งงานกับเขา เช่นนั้นมีผู้ให้ข้าออกเรือนแทน
เสียเลย"

ต้าเจี๋ยมองน้องสาวที่ดูเปลี่ยนไปเป็นคนละคนด้วยความฉงน
นั่งนิ่งอยู่เนิ่นนานกว่าจะเอ่ยตะกุกตะกัก "หมานหมาน เจ้าคิดเช่นนั้น
จริงหรือ ไม่ใช่พูดเพื่อส่งเสริมข้าจริงๆ นะ"

"พี่สาว ข้าต่างหากที่เป็นฝ่ายขอร้องท่าน ได้โปรดส่งเสริมข้าเถิด!"

ต้าเจี๋ย वहींที่อยู่ที่พักใหญ่ ในที่สุดดวงตาก็ค่อยๆ เปลี่ยนประกาย
แห่งความหวังซึ่งไม่เคยปรากฏมาช้านานแล้ว แต่นางยังคงไม่แน่ใจ
เท่าไรนักจึงมองเสี่ยวเจี๋ยด้วยความลังเลก่อนพึมพำเสียงเบา "อย่างนี้
จะได้จริงๆ หรือ ข้าสามารถปล่อยวางทุกสิ่งที่นี่แล้วจากไปได้จริงๆ หรือ
ท่านพอจะตำหนิข้าหรือไม่ แล้วท่านแม่เล่าจะเศร้าเสียใจหรือไม่..."

"พี่สาว!" เสี่ยวเจี๋ยออกแรงกุมมืออีกฝ่าย "หลังจากท่านไปแล้ว
ข้าจะกตัญญูต่อท่านลุงท่านป้าแทนตนเอง พอนานวันเข้าท่านลุง
ท่านป้าย่อมเข้าใจและให้อภัยท่านแน่ อีกอย่างท่านลองตรองดู หากท่าน
ออกเรือนไปเช่นนี้จริง กับคนผู้นั้นควรจะทำประการใดดีเล่า"

ต้าเจี๋ยหน้าซีดขาวว่าสองแก้มกลับแดงก่ำ นางหลับตาพึมพำ
ตอบ "ข้าขอตรองดูอีกสักหน่อย...ให้ข้าตรองดูอีกสักหน่อยเถิด..."

"พี่สาว ข้าไม่บังคับท่านหรอก ท่านค่อยๆ ตรองดูแล้วกัน"

เสี่ยวเจี๋ยประคองต้าเจี๋ยเอนกายลง ช่วยคลุมผ้าห่มให้เสร็จ
ก็เป่าไฟตะเกียงดับ ล้มตัวลงนอนข้างกายนาง ผ่านไปชั่วครู่ก็เอ๋ยเสริมเนียบๆ

"พี่สาว ก่อนหน้านี้ที่ข้าฝืนร้ายอยู่บ่อยครั้งนั้น ข้ายังไม่ได้บอกท่านเลย ว่าที่จริงข้าก็เคยฝันเกี่ยวกับท่านและบ่าวเลี้ยงม้าผู้นั้นด้วย ในความฝัน ท่านออกเรือนเป็นภรรยาของผู้อื่นและด่วนตายจากไป เหลือไว้เพียง หลุมศพเดียวดายอยู่บนโลกนี้ เรายังมีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยวเพียงลำพัง เช่นกัน ท่านรู้หรือไม่ว่าสุดท้ายเราทำสิ่งใด เราตามหาหลุมฝังศพของท่าน จนพบ นำร่างของท่านออกมาจากใต้ผืนดิน แล้วก็พาท่านจากไปด้วยกัน..."

"อย่าพูดอีกเลย..." ต้าเจียวพึมพำเสียงเบา หยาดน้ำตาอาบแก้ม รินร่วงก่อนไหลซึมลงบนหมอนโดยไร้เสียง

สามวันต่อมา ดิงฮูหยินพาต้าเจียวกับเสี่ยวเจียวไปจุดธูปขอพร ที่วัดฉางเซิงอีกครั้ง เมื่อจุดธูปเติมน้ำมันหอมเสร็จ ดิงฮูหยินที่อ่อนเพลีย จากการเดินทางไกลจึงไปพักผ่อนชั่วคราวที่ห้องด้านหลังเช่นเคย นางรู้สึกว่ ต้าเจียวบุตรสาวคล้ายผิดแปลกจากยามปกติ ดูลุ่มอกกลุ้มใจ ท่าทาง กระอักกระอัก ทั้งยังกุมมือนางแน่นไม่คลาย กระทั่งนางเอนนอนลงไป แล้วก็ยังนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้าง

ดิงฮูหยินมิได้คิดมากอะไร นึกเพียงว่าบุตรสาวลัดกลุ้มเรื่องแต่งงาน เชื่อมสัมพันธ์กับสกุลเว่ย นางจึงลูบมืออีกฝ่ายแล้วเอ่ยปนยิ้มน้อยๆ "ลูกแม่ เมื่อครู่แม่ขอพรบ่ื่องหน้าองค์พระแล้ว ขอเพียงวันหน้าเจ้ามีชีวิตคู่ที่สุขสมบูรณ์ ต่อให้ต้องลดทอนอายุขัยแม่ไป แม่ก็ยินยอมพร้อมใจ เชื่อว่าพุทธองค์จะทรงประทานพรให้สมดังปรารถนาแน่ เจ้าอย่าได้ กังวลใจอีกเลย"

ต้าเจียวหมักกลิ่นความโศกเศร้าของการจากลาไว้ เพียงเกาะกุมมือ
ของมารดาผู้การุณย์ไว้เนิ่นนานไม่ยอมคลายออก

ด้านหลังของวัดฉางเซิงมีเส้นทางบนเขาที่เรียบสงบลับตาคนอยู่
สายหนึ่ง เส้นทางสายนี้เกิดจากการเดินย่ำขึ้นลงเขาทุกวันของคนตัดฟัน
ในละแวกใกล้เคียง

หลังถอดอาภรณ์หรูหราเปลี่ยนมาสวมชุดผ้าเนื้อหยาบแล้ว ต้าเจียว
ก็เดินเคียงไหล่กับชายหนุ่มผู้นั้นจากไปตามเส้นทางบนเขา เมื่อพวกเขา
เดินไปได้ระยะหนึ่งจนเงาร่างใกล้จะถูกเงาไม้สองข้างทางกลืนหายไป
อย่างสิ้นเชิง ชายหนุ่มเจ้าของนัยน์ตาสีมรกตผู้นั้นก็พลันชะงักฝีเท้า
ก่อนจะหมุนกายเร่งสาวเท้ากลับมาถึงเบื้องหน้าเสี้ยวเจียว คุณเข่า
คำนับนางอย่างเต็มพิธีการ

"ชาตินี้หากคุณหนุ่มมีสิ่งใดเรียกใช้ ข้ามีเพียงคำตอบเดียวคือขอรับใช้
ท่านอย่างถวายชีวิต!" เขากล่าวเน้นทีละคำ

นี่เป็นครั้งแรกที่เสี้ยวเจียวได้ยินเสียงเขาเอ่ยปากพูด เสียงนั้นชัดตรง
และหนักแน่น ชวนให้ผู้ฟังบังเกิดความรู้สึกไว้นิ่งเชื่อใจโดยไม่รู้ตัว

เสี้ยวเจียวมองส่งเงาหลังของหนุ่มสาวทั้งสองเคลื่อนห่างไปที่ละน้อย
นางยืนนิ่งจนอย่างนั้นอยู่เนิ่นนาน

ตามเหตุการณ์ในห้วงฝันร้ายที่คล้ายว่าประสบมาในชาติก่อนนั้น
หลังจากที่ต้าเจียวแต่งงานกับเว่ยเซาไม่นานนัก บ่าวเลี้ยงม้านามปีศาจผู้นี้
ก็หายสาบสูญไป หลายปีให้หลังภัยแล้งรุนแรงในดินแดนเจียงหนาน*

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มแม่น้ำฝางทิศใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑล
เจียงซู อี้หนุย และทางเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

ก็ก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้นครั้งใหญ่ ผู้อพยพที่ร้อนเร่ลี้ภัยไปทั่วค่อยๆ ผันตัวมาเป็นโจรหลายกลุ่ม ในจำนวนนั้นมีจอมโจรน้อยตาสี่มรกต ผู้หนึ่งผดุงขึ้นมา เขาผนวกกลืนขุมกำลังฝ่ายต่างๆ เข้าด้วยกันจนมีอำนาจใหญ่โตขึ้นมาเรื่อยๆ สุดท้ายเขาก็ยึดครองอำเภอไหวอินแล้วตั้งตนเป็นจอมทัพโดยไม่ขึ้นกับผู้ใด ต่อมาเมื่อเว่ยเซาช่วงชิงลั่วหยาง* ครองความเป็นใหญ่ในดินแดนจหยวน** ได้สำเร็จ จอมโจรน้อยตาสี่มรกตที่เคยคำนึงแต่ความอยู่รอดส่วนตนมาตลอดก็เปลี่ยนเป็นฝ่ายไปสวามิภักดิ์ต่อหลิวเหยียนซึ่งได้ขุนนางใหญ่ที่ภักดีต่อราชวงศ์ฮั่นกลุ่มหนึ่งหนุนขึ้นเป็นฮ่องเต้แห่งราชวงศ์ฮั่น ยามนั้นหลิวเหยียนกำลังขาดทั้งแม่ทัพและไพร่พลจึงแต่งตั้งเขาเป็นไหวอินฮ่อง จากนั้นมาเขาก็เป็นศัตรูกับเว่ยเซาอย่างเปิดเผย

กล่าวได้ว่าหากมิใช่เพราะการสกัดขวางและการตอบโต้ของไหวอินฮ่อง ที่คัดค้านปรากฏตัวลงมาจากปากฟ้าอย่างกะทันหันผู้นี้แล้ว ช่วงเวลาที่เว่ยเซาจะเข้ายึดครองได้หลั้านี้ย่อมจะเร็วขึ้นได้น้อยถึงสองปี สำหรับบทสรุปสุดท้ายของไหวอินฮ่องผู้นี้ก็นับว่าเป็นสี่ส้นที่แต่งแต้มตำนานอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

หลังจบศึกตัดสินผู้แพ้ชนะของไต้หล้า จู่ๆ ไหวอินฮ่องก็หายสาบสูญไปท่ามกลางทหารที่กำลังสับสนอลหม่าน บางคนบอกว่าเขาตายแล้ว บางคนบอกว่าเขาทำลายโฉมตนเองแล้วหลบหนีไป เว่ยเซาเคียดแค้นคนผู้นี้เข้ากระดูก มีบัญชาว่าอยู่ต้องพบตัว ตายต้องพบศพ

* ลั่วหยาง คือเมืองหลวงของราชวงศ์ฮั่น (ตงฮั่น)

** จหยวนหรือตงจ้วน แปลว่าที่ราบกลาง หมายถึงดินแดนจีนในสมัยโบราณที่ตั้งอยู่ตอนกลางไปจนถึงตอนใต้ของกลุ่มแม่น้ำหวงเหอ

โดยตั้งรางวัลเป็นทองคำพันตำลึงพร้อมบรรดาศักดิ์ว่านฮูโหว่* ทว่าจนแล้วจนรอดก็ยังไร้ผล จนกระทั่งครั้งปีให้หลังค่อยมีข่าวแพร่มาถึงเบื้องหน้าเว่ยเซ่า บอกว่ามีคนเคยเห็นผู้ที่มีหน้าตาคล้ายโหวอินอ่องปรากฏตัวขึ้นละแวกสุสานบรรพชนสกุลเว่ย เว่ยเซ่ารีบชุดไปทันทีที่หวังกลับไม่พบความผิดปกติใด ต่อมาจึงพบว่าหลุมฝังศพกร้างที่อยู่นอกสุสานถูกคนขุดทำลาย ในหลุมดินเหลือแต่ความว่างเปล่า โลงศพหายไปอย่างไร้ร่องรอย

บุตรสกุลเจียว ภรรยาเอกที่ไม่ถูกแต่งตั้งเป็นฮองเฮาของเว่ยเซ่า หลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้วก็ไม่อาจฝังร่างอยู่ในสุสานสกุลเว่ยได้ ร่างของนางจึงถูกฝังอยู่ในหลุมศพอันโดดเดี่ยวนอกสุสานแห่งนี้

ในชาตินี้...เสี่ยวเจียวเชื่อว่าพวกเขาจะไม่พบเจอกับบทสรุปเช่นนี้อีก
"...เคยท่องขมในฝันชั้นดุสิต ได้พิชิตหอคอกุหลาบเนื้อแผ่นดิน..."

ขณะที่เสี่ยวเจียวเดินมุ่งหน้ากลับวัดฉางเชิงอย่างเนิบช้า หนูกี้แว่วเสียงคนตัดฟันขว้างสองประโยคมาจากในสวนลึกของป่า สุ่มเสียงนั้นหนักแน่นกังวานไกล ฟังคล้ายเจือกลิ่นอายของเซียนวิเศษผู้ตัดขาดจากโลกภายนอก

* ว่านฮูโหว่ แปลว่าโหวหมื่นครัวเรือน คือบรรดาศักดิ์โหวชั้นสูงสุดในสมัยฮั่น กินเบี้ยหวัดเป็นอากรจากราษฎรหมื่นครัวเรือน

2

ดิฐฮินที่พาต้าเฉียวกับเสี่ยวเฉียวไปจุดธูปขอพรที่วัดฉางเชิง ไม่คิดเลยว่าพอตื่นจากนอนพักแค่ช่วงสั้นๆ ต้าเฉียวกลับหายตัวไปเสียแล้ว ทั้งไม่มีใครได้รู้ร่องรอย แรกเริ่มยังนึกว่าถูกโจรขี้ฉ้อลักพาตัวไป จวบจนตกคำพบบจดหมายที่บุตรสาวทิ้งไว้ในห้อง ถึงได้รู้ว่านางจากไปกับบ่าวเลี้ยงม้านัยน์ตาสีมรกตผู้นั้น

ดิฐฮินแม้จะเศร้าเสียใจเพียงใด แต่เมื่อรู้ว่าบุตรสาวไม่มีอันตราย ถึงชีวิตก็วางใจลงได้บ้าง ผิดกับเฉียวเยวี่ที่โมโหยกใหญ่ ทว่าเนื่องจากกลัวว่าชาวแพร่อออกไปแล้วจะส่งผลกระทบต่องานมงคลกับสกุลเวย์ เขาจึงไม่กล้าทำอะไรกระโตกกระตาก เพียงแค่เรียกที่ปรึกษาจากผู้มาแล้วบอกเล่าถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับอีกฝ่ายเท่านั้น

เดิมทีแผนแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ก็มาจากจากผู้ผู้หนึ่งเอง จางผู้ยอมตื่นตระหนกทันทีที่ได้ฟังเรื่องราว เขาไม่กล้าเพิกเฉยรีบสั่งการลงไป

ทันที ทางหนึ่งมีคำสั่งห้ามผู้ติดตามแพรงพรายขาวที่ดำเจียวหายตัวไป ต่อภายนอกอย่างเด็ดขาด อีกทางหนึ่งก็ส่งคนจำนวนมากลอบค้นหา ทุกทิศทางที่คนทั้งสองอาจมุ่งหนีไป ทว่าค้นหาอยู่หลายวันก็ยังไร้ร่องรอย เจกเช่นวัวที่ปั่นจากดิน เมื่อตกลงสู่ทะเลก็ล้วยละลายหายไปจนสิ้น ตอนนี้องที่มีข่าวมาจากสกุลเว่ยว่าพวกเขาตอบรับงานมงคลนี้

แม้ทูตที่ส่งไปจะไม่ได้พบหน้าเว่ยเซ่า แต่ก็ได้พบกับสวีฮุ่ยฮิน ผู้เป็นย่า สวีฮุ่ยฮินเป็นผู้ตอบรับงานมงคลนี้ และยังคงบอกว่าหลังจาก เลือกว่าวันที่ฤกษ์งามยามดีได้แล้วจะส่งคนมารับเจ้าสาวที่มณฑลเหียนโจว

สวีฮุ่ยฮิน ท่านย่าของเว่ยเซ่านั้นคือธิดาของท่านหญิงเกาหยาง ราชินิกุลผู้ครองแคว้นจางซาน ครั้งนั้นท่านปู่ของเว่ยเซ่าด้านศึกชยงหนู* จนมีความชอบ สวีฮุ่ยฮินจึงลดเกียรติเพื่อแต่งเข้าสกุลเว่ย นางเป็นสตรี ที่เฉียบแหลมและเก่งกาจ ในศึกปราบหลี่ซุกบงเมืองเฉินเมื่อสิบปีก่อน นางต้องสูญเสียบุตรชายคนโตและหลานชายคนโตไปพร้อมๆ กัน ยามนั้นเว่ยเซ่าหลานชายคนรองก็เพิ่งอายุได้แค่สิบสองปี ขณะที่ศัตรู กล้าแข็งรายล้อมจ้องจะครุบลานชายของนางอยู่นั้น และรากฐานของ ดินแดนเยียนโยวกำลังตกอยู่ในภาวะคับขัน ก็ได้สวีฮุ่ยฮินเป็นผู้ควบคุม สถานการณ์ถึงได้ผ่านพ้นห้วงวิกฤตนั้นมาได้ กล่าวกันว่าเว่ยเซ่าเคารพ ยกย่องท่านย่าอย่างยิ่ง ฉะนั้นแม้งานมงคลนี้เว่ยเซ่าจะไม่ได้ตอบตกลงเอง กับปาก แต่เมื่อสวีฮุ่ยฮินเป็นผู้ตอบรับแล้ว เรื่องนี้ก็เท่ากับจบลงเป็นที่ แน่นนอนแล้ว

บัดนี้ทูตที่จะมาหาหรือเรื่องแต่งงานกำลังอยู่ในระหว่างการเดินทาง

* ชยงหนู คือชนเผ่าเร่ร่อนเลี้ยงสัตว์ที่อยู่ทางเหนือของจีนโบราณ

ไม่ช้าก็มาถึง ทว่าคำเดียวกลับหายตัวไปเสีย

ทันทีที่เฉียวผิงได้ข่าวก็รีบไปหาพี่ชายหมายเกลี้ยกล่อมเขาคิดครั้ง ในเมื่อแผนแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์นี้ไม่อาจทำได้แล้ว เช่นนั้นก็ทำตาม ความเห็นของตนด้วยการจับมือผู้อื่นต่อกรกับโจวฉินที่มารุกราน ให้ถึงที่สุด คิดไม่ถึงเลยว่าเฟิงจะได้พบหน้าพี่ชายก็ได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยปาก ขอร้องเสียแล้ว เขาถึงขั้นจะให้เสียเฉียวบุตรสาวของตนแต่งไปสกุลเว่ย แทนคำเดียว

เฉียวผิงตกตะลึง รีบสั่นศีรษะปฏิเสธโดยไม่แม้แต่จะหยุดคิด "เช่นนี้ไม่เหมาะสมอันขาด! หรือพี่ชายลืมไปแล้วว่าหลานหลานกับ หลางหย่าชื่อจื่อหมั่นหมายกันอยู่ก่อน กำหนดการแต่งงานก็คือปีหน้านี้ แล้วนางจะแต่งให้เว่ยเซ่ออีกได้อย่างไร!"

เฉียวเยวี่ยกกล่าว "ทางด้านหลางหย่าชื่อจื่อ ข้าเห็นว่าไม่เป็นปัญหา ใหญ่อันใดเลย ข้าจะส่งทูตที่มีวาทิลบดีๆ ไปขอถอนหมั้นให้เรียบร้อย พร้อมมอบของกำนัลล้ำค่า เชื่อว่าทางแคว้นหลางหย่าคงไม่ถึงกับตำหนิ รุนแรงนักหรอก"

เฉียวผิงโบกมือไม่หยุด "พี่ชาย เช่นนี้ไม่ได้เป็นอันขาด! หมานหลาน กับชื่อจื่อหมั่นหมายกันอยู่ก่อน อีกทั้งหนุ่มสาวต่างมีใจให้แก่กัน การหมั้น ไลน์เลยจะบอกถอนเป็นถอนได้ ขออภัยที่ผู้น้องโง่เขลาไม่อาจรับปาก..." "จื่อลู!"

เฉียวเยวี่เอ่ยเรียกชื่อรอง* ของน้องชายเสียงก้อง ลูกพรอดขึ้น

* ชาวจีนสมัยโบราณมีชื่อเรียกขานหลากหลาย โดยทั่วไปมี 'นาม (หมิง 名)' คือชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้แต่กำเนิด 'ชื่อรอง (จื่อ 字)' เป็นชื่อที่อาจารย์ตั้งให้เมื่อเข้ารับการศึกษา มักสอดคล้องกับนามหรือเพิ่มคำด้านหน้า ให้เหมือนกันในหมู่เพื่อนเพื่อบ่งบอกฐานะในวงศ์ตระกูล นอกจากนี้ผู้มีความรู้ตำแหน่งหน้าที่อาจตั้ง 'ฉายา (เห่า 号)' ของตนเองเพื่อใช้ในวงการ

จากตั่งที่อยู่เบื้องหน้าโต๊ะในทันที

"พอชาวเมืองได้ยินว่าโจวฉวนถอยทัพแล้วมีอาการลิงโลดยินดีกัน
อย่างไรบ้างนั้น ภาพเหตุการณ์นี้น้องรองก็น่าจะได้เห็นเองแล้ว! สกุลเฉียว
ของพวกเราปกครองราษฎรที่นี้แทนโอรสสวรรค์มาหลายชั่วคน น้องรอง
จะหักใจปล่อยให้ทหารและราษฎรสองแสนของเหยียนโจวต้องตกทุกข์
ได้ยากอย่างแสนสาหัสจริงๆ หรือ ยามนี้ขอเพียงเกี่ยวดองกับสกุลเว่ย
สำเร็จ ภัยสงครามก็จะถูกขจัดไป! หลานสาวข้ากับชาวเหยียนโจว
สองแสนคน สิ่งใดหนักสิ่งใดเบา พี่ชายคนนี้คงไม่ต้องพูดให้มากความอีก
กระมัง"

เฉียวผิงชะงักกันไปชั่วขณะ

หลายปีก่อนเขาสูญเสียภรรยาไป ทายาทจึงมีเพียงลูกแฝดหญิงชาย
หนึ่งคู่ เขานับรักเลี้ยวเฉียวประหนึ่งนางเป็นสิ่งล้ำค่า เกรงก็แต่จะทำให้
นางต้องกลักรู้สึกผิดใจ หากต้องส่งนางแต่งงานไปสกุลเว่ยเช่นนี้ ในใจเขา
ไม่อาจยินยอมได้จริงๆ ทว่ายามนี้คำว่า 'ไม่' กลับหนักราวกับสามหมื่นชั่ง

แม้จะเป็นอากาศในเดือนสิบเอ็ด หน้าผากของเฉียวผิงก็ยังคง
หลังเหงื่อออกมา เขายืนนิ่งอยู่พักใหญ่ ในที่สุดจึงเอ่ยด้วยความลำบากใจ
"พี่ชาย มิใช่ผู้น้องไม่รู้จักหนักเบา ทว่าเรื่องนี้หนักหนาเกินกว่า..."

เฉียวเหยี่ยวพลันเดินมาถึงเบื้องหน้าเขา ก่อนจะคุกเข่าให้โดยไม่พูด
แม้สักคำ ทันทีที่เห็นอีกฝ่ายกำลังจะจรดหน้าผากลงกับพื้น เฉียวผิง
ก็ตื่นตระหนกจนใบหน้าถอดสี รีบก้าวพรวดขึ้นหน้าไปขวางเอาไว้

"พี่ชาย! ไยท่านจึงทำเช่นนั้น..."

"น้องรอง!" เฉียวเหยี่ยวน้ำตาคลอ เอ่ยด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่

ชวนสะเทือนใจ "ข้ารู้ว่าเจ้าไม่อาจหักใจแต่งหมานหมานไปไกลถึงมณฑลโยวโจว เพราะข้าเองก็มีอาพินเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียวเช่นกัน ไหนเลยจะตัดใจให้นางพรากจากบิดามารดาไปไกลได้ ทว่าเจ้าจงฟังพี่ชายสักคำเถิด แผนรับมือนิยามนี้นอกจากผูกไมตรีกับเว่ยเซ้าก็ไม่มีวิธีอื่นใดแล้ว! หากมิใช่อาพินจากไปอย่างไร้เยื่อใย ข้าจะพรากหมานหมานของเจ้าได้อย่างไรกัน พี่ชายคนนั้นขอเป็นตัวแทนชาวเหียนโจวสองแสนคนขอวิงวอนเจ้า!" จบคำเขาก็ไม่สนใจการขัดขวางของเฉียวผิงอีก เอาแต่จะหมอบกราบลงไปอีกครั้งให้ได้

เฉียวผิงรู้สึกคล้ายถูกหมิ่นแกล้งทณท์ทะลวงหัวใจ มือทำยิ่งเย็นเฉียบดูน้ำแข็ง เขาออกแรงพยุงพี่ชายพร้อมกับกัดฟันกล่าว "พี่ชายโปรดลุกขึ้นเถิด ทุกสิ่งให้ฟังคำบัญชาของท่านก็แล้วกัน"

เห็นอีกฝ่ายใจอ่อนยอมรับปากในที่สุด เฉียวเยวี่จึงลอบผ่อนลมหายใจแล้วค่อยลุกขึ้น คอว่ากุมมือของน้องชายไว้แน่นพลางกล่าวทั้งน้ำตา "ผู้คนในยามนี้ใครเล่าจะเทียบพี่น้องได้! น้องรอง เจ้าเข้าใจและให้อภัยในความลำบากของพี่ชายอย่างนี้ พี่ชายซาบซึ้งใจยิ่งนัก"

เสี่ยวเฉียวฟังซุนเหนียงแม่นมของตนแล้วว่า...พอเฉียวฉือน้องชายฝ่าฝืนของนางรู้ข่าวนี้ก็เต็นผาง พุ่งตรงไปคัดค้านเสียงดังต่อหน้าเฉียวเยวี่ผู้เป็นลุงในทันที

ท่านลุงไม่มีบุตรชาย แต่ไรมาจึงเห็นหลานชายคนนี้เป็นเสมือนบุตรแท้ๆ ของตน ยามปกติจึงให้ความสำคัญกับเขาอย่างยิ่ง ทว่าคราวนี้เฉียวฉือกลับถูกท่านลุงตีและไล่ออกมา ข้ายังกักบริเวณให้อยู่แต่ในห้อง

เสียวเฉียวเองก็ไม่ได้หลับตาลงเลยตลอดทั้งคืน

เดิมทีนางเพียงคิดปลอมโยนญาติผู้พี่ถึงได้บอกออกไปว่านาง
อยากแต่งงานกับเว่ยเซาแทนอีกฝ่ายเท่านั้น นึกไม่ถึงเลยว่าเรื่องราวจะกลายเป็นจริงเสียได้

บิดารักถนอมนางมาแต่ไหนแต่ไร นางรู้แก่ใจดี หากมิใช่จนใจ
ถึงขีดสุดจริงๆ เขาจะไม่ตกปากรับคำให้นางแต่งงานไปสกุลเว่ยเป็นอันขาด
บัดนี้ข่าวสองสกุลต้องญาติแพร่สะพัดออกไปแล้ว โจวฉวินได้ยินข่าว
ก็ถอนทัพกลับทันที เดิมทีจิตใจของผู้คนย่อมโยนหาความสงบร่มเย็น
อยู่แล้ว ยามนี้เมื่อไรการศึก ราษฎรทั้งเมืองจึงล้วนยินดีปรีดากับเรื่องนี้
บิดาในฐานะเจ้าเมืองจึงเสมือนถูกจับนั่งลงบนหลังเสือ แบกความมุ่งหวัง
ของชาวเหยียนโจวทั้งสองแสนคน นอกจากตกปากรับคำแล้ว เขาก็
ไม่มีทางถอยอื่นได้อีกจริงๆ

หลายวันมานี้ขณะที่ทุ่มเทความคิดและจิตใจหมายจะช่วยต้าเฉียว
เปลี่ยนชะตากรรมนั้น เสียวเฉียวก็ตั้งใจแล้วว่าตนเองจะไม่ยอมเดินไป
ตามเส้นทางในห้วงฝันร้ายสายนั้นเด็ดขาด น่าเสียดายที่แม้ความตั้งใจนั้น
จะดุจดั่งมามิงนัก ทว่าความเป็นจริงกลับเอาคือนางอย่างร้ายกาจ
นางคล้ายถูกพัดด้วยก้อนอิฐจนมึนงงไม่รู้เหนือรู้ใต้

เสียวเฉียวได้แต่ยิ้มเฟื่อนอย่างกลืนไม่อยู่

เส้นทางเปลี่ยนไปแล้วก็จริง แต่แค่เปลี่ยนไปเป็นทางตันอีกสายหนึ่ง
เท่านั้น

นางไม่อาจยุติเรื่องราวด้วยการจากไปอย่างต้าเฉียว ยิ่งไปกว่านั้น
ต่อให้นางอยากหลบหนีเพียงใดก็คงเป็นไปไม่ได้แล้ว ท่านลู่ยอมได้รับ

บทเรียนจากคราวก่อน สองวันมานี้ไม่ว่านางไปที่ใด ข้างกายก็จะมีบ่าว
รุ่นป่าเวิยวเวยแรงดีสามสี่คนจากเรือนของท่านลุงคอยตามติดอยู่เสมอ

เป็นเพราะจิตใจนางว่าวันจึงได้พลิกกายไปมาตลอดคืน จวบจน
ยามฟ้าสางในที่สุดก็เกลี้ยกล่อมตนเองให้หลับลงได้ ทำยที่สุดก็มีแต่ต้อง
ยอมรับผลของการจับพลัดจับผลูในครั้งนี้

หลายวันให้หลัง ไช้ชวินทูตที่สกุลเว่ยส่งมาหาหรือเรื่องแต่งงาน
ก็มาถึง เฉียวเยวี่ยนนำเฉียวผิงพร้อมด้วยขุนนางอีกจำนวนหนึ่งแต่งกาย
เต็มยศไปรอต้อนรับ เขารับรองแขกอย่างยิ่งใหญ่ที่โถงด้านหน้า หลัง
นั่งประจำที่บนตั่งแล้ว เขาก็ดื่มสุราไปถึงสามารถบจึ่งค่อยเผยสีหน้าที่สนใจ
ชี้แจงว่าบุตรีซึ่งเดิมที่ตั้งใจจะให้ออกเรือนนั้นโชคไม่ดีเป็นโรคร้ายเข้า
หมอตระกูลแล้วพบว่านางไม่เหมาะที่จะสมรส เคราะห์ดียิ่งดีที่ครอบครัว
น้องชายมีบุตรอยู่อีกคน ทั้งรูปโฉมและความสามารถยังเหนือกว่าบุตรี
ของเขาชั้นหนึ่งเสียอีก ด้วยเหตุนี้เขาจึงปรารถนาจะหาหรือขอเปลี่ยนมา
แต่งบุตรคนรองของสกุลเฉียวแทนเพื่อผูกไมตรีกันระหว่างสองสกุล
ตามเดิม

ฟังจบแล้วไช้ชวินก็ไม่ได้มีท่าทีขุนเคืองเลยแม้แต่น้อย ไม่เพียง
เจรจาตอบรับด้วยรอยยิ้มเท่านั้น เขายังบอกว่าจะรีบส่งจดหมายไปแจ้ง
ผู้เป็นนายโดยด่วน ให้สกุลเฉียวรอคอยนายของตนตอบกลับเป็นใช้ได้
เช่นนั้นเองเฉียวเยวี่ยนถึงวางใจลงได้บ้าง

หลังงานเลี้ยงยุติ เฉียวเยวี่ยนก็ส่งไช้ชวินไปยังเรือนรับรองของจุดพัก
เปลี่ยนม้าด้วยตนเอง เขาสั่งการให้หัวหน้าจุดพักเปลี่ยนม้าต้อนรับขับสู้

ดังเช่นอีกฝ่ายเป็นแขกผู้สูงศักดิ์

เฉียวเยวียกกลับมาชะเง้อคอรออยู่ลึบกว่าวัน ทางฝ่ายชายจึงส่ง
คำตอบกลับมา

สกุลเว่ยตอบตกลงอีกครั้ง

เฉียวเยวียยินดีเป็นล้นพ้น รีบเตรียมงานมงคลโดยไม่รอช้า

ธรรมเนียมการเข้าพิธีแต่งงานของที่นี่ยึดถือหกพิธี* ตามที่สืบทอด
มาแต่โบราณ การเกี้ยวพาราสีระหว่างตระกูลเก่าแก่ที่เรื่องอำนาจเช่น
สกุลเฉียวและสกุลเว่ยนี้ ตั้งแต่ทาบทามสู่ขอจนถึงเข้าพิธีในขั้นตอน
สุดท้าย โดยทั่วไปต้องใช้เวลาอย่างน้อยถึงครึ่งปี ทว่าครั้งนี้ทั้งสองสกุล
ล้วนคิดอ่านตรงกันโดยไม่ต้องนัดแนะ รวากับทั้งสองฝ่ายต่างก็มีเป้าหมาย
อยู่เพียงหนึ่งเดียว นั่นก็คือเข้าพิธีโดยเร็วที่สุด ไม่ถึงสองวันสินสอดของ
สกุลเว่ยก็ส่งมาถึง เป็นทองคำกว่าหมื่นตำลึงกับยอดอาซากุสสิบสองตัว
ซึ่งต่ำกว่าธรรมเนียมการอภิเษกสมรสของโอรสสวรรค์แค่เพียงขั้นเดียว
เท่านั้น วันนั้นขบวนสินสอดเข้าสู่ประตูทิศเหนือของเมืองตรงทางอำเภอ
ผุหยาง บรรเลงเครื่องดนตรีมาตลอดทางกระทั่งถึงจวนผู้ว่าการ ชาวเมือง
ตามรายทางที่แห่มาชมอยู่เต็มสองฟากถนนต่างก็จุปากอุทานด้วยความ
อิจฉาและชื่นชม บรรยายกาศครึกครื้นอย่างสุดประมาณ

ถัดจากนั้นสกุลเว่ยจึงกำหนดวันรับเจ้าสาวเป็นวันที่สิบแปดเดือนหน้า
อันเป็นวันมหามงคลซึ่งเหมาะแก่การแต่งงาน ทั้งยังเหมาะแก่การเดินทาง

* หกพิธี หมายถึงขั้นตอนพิธีการตั้งแต่เริ่มหรือเรื่องแต่งงานไปจนถึงแต่งงานแต่งงานของชาวจีนในสมัยโบราณ
ได้แก่ ทาบทามสู่ขอ ถาถามนามและวันเวลาตักฟากของฝ่ายหญิง ผูกดวง มอบสินสอด หาฤกษ์แต่งงาน และ
รับเจ้าสาว

ด้วย

ยามนี้ถึงปลายเดือนสิบเอ็ดแล้ว เหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่วัน ผู้คน
สกุลเจียวทั้งเบื่องบนเบื่องล่างล้วนยุ่งอยู่กับการเตรียมส่งตัวเจ้าสาว

ผู้คนที่นิยมงานแต่งที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ถือความหรูหราเป็นเกียรติ
ที่สำคัญ เดิมทีสินเจ้าสาวของทั้งต้าเจียวและเสี่ยวเจียวซึ่งตระเตรียมไว้
ล่วงหน้าแต่แรกนั้นก็เพียบพร้อมสมบูรณ์อยู่แล้ว บัดนี้เมื่อต้าเจียวจากไป
สกุลเจียวหมายแสดงออกซึ่งฐานะของวงศ์ตระกูลจึงไม่มัวตระหนี่กับ
ทรัพย์สินเพียงเท่านี้ รวมสินเจ้าสาวทั้งสองส่วนมอบให้แก่เสี่ยวเจียวไป
ทั้งหมด วันนั้นยามที่สินเจ้าสาวถูกส่งออกจากเมือง ขบวนทอดยาว
คดเคี้ยวต่อเนื่องกันหลายลิ^{*} เป็นภาพที่ยิ่งใหญ่ตระการตาอย่างยิ่ง สำหรับ
เงินส่วนตัวของเสี่ยวเจียวนั้นก็ยังมีมากโข ด้วยเจียวฝังละอายใจรู้สึกผิด
ต่อบุตรสาว คิดว่าวันข้างหน้าเมื่อนางไปอยู่ที่สกุลเว่ยแล้ว หากในมือ
มีเงินใช้ จะทำสิ่งใดย่อมสะดวกกว่ามาก ด้วยเหตุนี้เขาจึงมอบเงินให้นาง
ไปเกือบทั้งหมด ครอบครัวยี่ชายก็สมทบมาอีกมิใช่น้อย นับเฉพาะเงิน
ที่มีอยู่ในมือเสี่ยวเจียวตอนนี้ นางก็กลายเป็นเศรษฐีหญิงอายุน้อยอย่าง
เต็มตัวแล้ว

พรบิตาวันมงคลก็มาถึง เว่ยเซ้าผู้นั้นมิได้เดินทางมาแต่อย่างใด
กลับส่งแม่ทัพหน่วยพยัคฆ์เผ่นนามว่าเว่ยเหลียงเป็นผู้มารับเจ้าสาว
แทน เขาเป็นเครือญาติของสกุลเว่ย และยังเป็นหนึ่งในสิบแม่ทัพได้
ปกครองของเว่ยเซ้า หัวหาญชาญศึกจนเป็นที่เลื่องลือ ร่ำรวยเจ็ดเสี^{**}

* ลิ (หลี่) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อัน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

** เสีเย (เฉื่อ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ดวงตากลม ไ่ว่หนวดเครา ดาบยาวประจำกายมีน้ำหนักกว่าเจ็ดสิบสองชั่ง* เว่ยเหลียงผู้นี้มิได้แสดงสีหน้าเป็นมิตรหรือมีท่าทีสนิทสนมอย่างไช่ชวิน ทูตที่มาหารือเรื่องแต่งงานก่อนหน้านี้ ท่าทางของเขานั้นค่อนข้างเย่อหยิ่ง ไม่เห็นผู้ใดในสายตา ทั้งปฏิบัติต่อคนสกุลเฉียวอย่างเย็นชาเฉยเมย

ในใจเฉียวเว่ยรู้สึกขุ่นเคืองยิ่งนัก ทว่ายามนี้ตนเป็นฝ่ายไปขอ ผูกไมตรีกับสกุลเว่ยเองจึงไม่กล้าเผยความไม่พอใจออกมา เบื้องหน้า ยังคงประจบเอาใจอีกฝ่ายอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

วันรุ่งขึ้นก็คือวันที่เสี่ยวเฉียวจะออกเรือนลางจากครอบครัวไปแล้ว ประตู่ใหญ่จวนสกุลเฉียวเปิดอ้ากว้าง ประตูประดับด้วยผ้าและกระดาศสี ทั้งด้านในและด้านนอก ราษฎรที่อยู่รอบด้านต่างพร้อมใจกันแต่งกาย ด้วยอาภรณ์ชุดใหม่ ห้อมล้อมกันมาส่งธิดาของท่านเจ้าเมือง

รุ่งเช้าเสี่ยวเฉียวก็อาบน้ำเสร็จออกมายืนพร้อมเรือนผมที่แผ่สยาย และร่างกายที่ยังเปลือยเปล่า เรือนร่างในวัยเพียงสิบสี่ปีแม้จะยังไม่สมบูรณ์ เท้าสตรีที่เติบโตเต็มวัย ทว่านางก็มีทรงอกกลม สะโพกอím ช่่วงเอว คอดกัวเนียนประณีตแล้ว ซึ่งเข้ากับผิวกายที่งามละมุนละไมได้อย่างไร้ที่ติ กระจางจับตาประจักษ์หิมะที่แทบไม่อาจเพ่งพิศได้ตรงๆ

นางถูกรายล้อมด้วยหญิงรับใช้ทั้งรุ่นสาวและรุ่นป้า หลังสวม อาภรณ์ห้อยหยกประดับเสร็จแล้วนางจึงค่อยคลุมเสื้อนอก สวมถุงเท้า แพรและรองเท้าพื้นสูง เรือนผมที่เงางามดูเส้นไหมสีดำมุ่นเป็นมวย บนศีรษะแล้วตริ่งไว้ด้วยปิ่น ก่อนแซมประดับดอกไม้มุ่กและปิ่นระย้า

* ชั่ง (ชั่งจีน) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

บนมวดยผม เมื่อแต่งองค์ทรงเครื่องจนเสร็จสิ้นแล้วก็ได้เห็นสาวน้อยผู้มี
ดวงหน้าดุจบุปผาที่อ่อนช้อย เลอโฉมเฉกเช่นหยก งามเจิดฉายทว่า
ไม่ขาดความสุภาพเรียบร้อย สวยสง่าหาใดเปรียบ หญิงรับใช้ที่ล่อ
มอมอยู่ต่างพากันจุปากอุทานชื่นชม

ก่อนออกจากประตูห้อง ดิงฮูหยินก็กุมมือที่นุ่มนิ่มของเสี่ยวเฉียว
เอาไว้พาลงเอยกำชับกำชาหลายเรื่องอย่างละเอียดถี่ถ้วน สุดท้ายนี้
มองเสี่ยวเฉียวอยู่ชั่วครู่ ดิงฮูหยินจึงค่อยกล่าวพร้อมกับที่ขอบตาค่อยๆ
แดงเรื่อขึ้น "หมานหมาน บ้ารู้แกล้งใจดีว่าการที่อาพั่นใจดำทอดทิ้งบิดา
มารดาไปนั้น สำหรับนางแล้วอาจไม่รู้สึกละแสบร้อนอะไร ทว่าอาพั่นทำให้
เจ้าต้องลำบากแถมเข้าสู่กลเว่ยแทนอย่างนี้ ป้าเองก็ต้องขอกล่าวขอบคุณ
แทนพี่สาวของเจ้าด้วย พวกเจ้าพี่น้องผูกพันแน่นแฟ้น ภายภาคหน้า
หากเจ้าล่วงรู้ร่องรอยของนาง หวังว่าเจ้าจะแจ้งป้าสักคำ ให้ป้าพอได้รู้
ความเป็นไปบ้าง ป้าจะไม่ให้ท่านลุงของเจ้ารู้แน่นอน"

เสี่ยวเฉียวรับปากทุกอย่าง เมื่อถึงฤกษ์มงคลก็ถูกหญิงรับใช้อาวุโส
ห้อมล้อมส่งตัวเจ้าสาวไปยังโถงด้านหน้า

ท่านลุงเฉียวเว่ยและท่านพ่อเฉียวผิงล้วนรอคอยอยู่ที่นั่น เฉียวฉือ
ผู้เป็นน้องชายยังคงไม่พอใจกับการแต่งงานครั้งนี้ จนปานนี้แล้วก็ยังไม่
ยอมโผล่หน้า ความอาวรณ์ของผู้เป็นบิดาเผยชัดโดยมิต้องเอื้อนเอ่ย
กระทั่งสีหน้าของท่านลุงก็ดูเหมือนจะเผยความสะทกสะทอนใจออกมา
เฉียวเว่ยยเดินขึ้นหน้ามาเอยกับเสี่ยวเฉียวหลายประโยค ใจความ
ล้วนไม่พ้นกำชับให้ต่อไปนางต้องคอยปรนนิบัติฮูหยินผู้เฒ่าและแม่สามี
อย่างรอบคอบนอบน้อม เสี่ยวเฉียวกล่าวอำลาบิดาลลับๆ ชมกลิ้งน้ำตา

ที่จวนจะไหลออกมาสู่ท่าล้งขณะคุกเข่าคำนับบิดา

ยามที่เฉียวผิงพญางลูกขึ้น เบื้องนอกก็เริ่มบรรเลงเครื่องดนตรีกันอย่างพร้อมเพรียง เร่งเร้าให้เจ้าสาวต้องออกจากประตูเรือน ทว่าเฉียวผิงอาศัยอวอร์ดต่อบุตรสาวยิ่งนัก เขายังคงกุมแขนนางไม่ยอมคลายที่ปรึกษาจากผู้ที่ยืนอยู่ด้านหลังโดยตลอดจึงเดินมาชักจูงพลางเคอะปนยิ้ม "เว่ยโหวเก่งกาจทั้งองอาจหล่อเหลา ผู้คนทั่วหล้าต่างรู้จักกันทั่ว สมกับธิดาท่านเจ้าเมืองดังคู่สุวรรณศรีสร้าง ไยท่านต้องอวอร์ดถึงเพียงนี้เล่า"

ท่ามกลางสายตาดับจ้องของผู้คน เฉียวผิงจึงออกแรงกุมมือบุตรสาวอย่างแนบแน่นเป็นครั้งสุดท้าย แล้วค่อยคลายมือออกช้าๆ

เสี่ยวเฉียวชำเลื่องมองจากผู้ นางรู้ว่าเขาเป็นผู้ประสานทำให้การแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ในครั้งนี้ลุล่วง ดังนั้นท่านลุงจึงได้ตรวจวัดแก่เขาเป็นทองคำสองร้อยตำลึงกับสาวใช้อีกสองคน และยังไว้ใจให้ความสำคัญต่อเขามากขึ้น หลายวันมานี้เขาจึงมีหน้าตาแจ่มขึ้นกระหม่อมได้ใจไม่น้อยเลย

แม้ว่าจากผู้จะทำเพื่อช่วยงานผู้เป็นนาย อีกทั้งการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์นี้ก็คลี่คลายวิกฤตเฉพาะหน้าของมณฑลเหียนโจวได้ชั่วคราวก็จริง ไม่อาจดำนิที่เขาคิดออกความคิดนี้ ทว่าจนแล้วจนรอดโทษที่ถูกคนวางแผนล่่านงานก็ยังไม่อาจล้ากลืนลงไปได้ ยามที่เสี่ยวเฉียวหมุนกายจึงขยับไปใกล้จากผู้เล็กน้อยอย่างหน้าตาเฉย อาศัยชายกระโปรงหลายชั้นที่บดบังช่วงขาไว้ยกเท้าหนึ่งข้างซึ่งสวมรองเท้าพื้นไม้ชั้น เล็งไปที่นิ้วเท้าของเขาที่ก่อนย่ำบดลงไปแรงๆ

พื้นไม้ของรองเท้านั้นแข็งดุจหิน ประกอบกับเสี่ยวเฉียวทุ่มน้ำหนัก

ลงไปจนสุดแรง เท้าที่ย่ำลงไปนี่จึงไม่เบาเลยจริงๆ นิ้วเท้าของจางผู้พลันรู้สึกเจ็บปวดแสนสาหัส เขามิได้ระวังตั้งตัวสักนิดจึงหลุดเสียงโหยออกมาทันที ครั้นเงยหน้าขึ้นเห็นเสี่ยวเฉียวยิ้มละไมกำลังมองเขาอยู่ จึงพลันกระจำแจ้ง จางผู้เห็นผู้คนในโรงพากันมองมาคล้ายกำลังตำหนิที่เขาเสียกิริยาต่อหน้าธารกำนัล ใบหน้าจึงเผยยิ้มเพื่อน เขาขมก้นความเจ็บปวดที่นิ้วเท้าเอาไว้ ทำที่ขานรับสองคำก่อนโค้งกายถอยหลังออกไปราวกับไม่มีเรื่องอันใดเกิดขึ้น

เช่นนี้เองในใจเสี่ยวเฉียวถึงค่อยรู้สึกเหมือนดีขึ้นเล็กน้อย นางเหลือบมองบิดาเป็นครั้งสุดท้าย หวนนึกถึงภาพยามอำลานั้นของชายตามลำพังเมื่อเข้านี้แล้วก็ได้แต่ลอบทอดถอนใจก่อนหมุนกายมุ่งสู่เบื้องนอก

สองฟากถนนหน้าประตูใหญ่ของจวนสกุลเฉียวมีชาวเมืองในอาภรณ์ชุดใหม่มาเยือนรอกันอย่างแน่นขนัดนานแล้ว เมื่อแลเห็นเจ้าสาวผู้งามดุจเทพธิดาปรากฏตัวในที่สุด ทุกคนก็พากันคุกเข่าลงแล้วประสานเสียงให้ร้องอย่างกึกก้อง เสียงนั้นแทบจะสะเทือนถึงชั้นฟ้าเลยทีเดียว

เดิมทีตามธรรมเนียมแต่งงานนี้ การรับเจ้าสาวต้องให้เจ้าบ่าวเดินทางมาด้วยตนเอง ถึงแสดงให้เห็นว่าฝ่ายชายยกย่องให้เกียรติ ไม่คิดเลยว่าเว่ยเซ่าจะไม่ยอมเผยโฉม เพียงส่งเว่ยเหลียงมารับหน้าที่นี้แทน ไม่แคล้วทำให้ชาวเมืองตั้งรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง เดิมทีสกุลเฉียวก็เป็นที่เคารพรักของราษฎรในท้องที่อยู่แล้ว กอปรกับซาบซึ้งใจที่การออกเรือนของเสี่ยวเฉียวทำให้การศึกษา พวกเขาจึงไม่ปรารถนาให้สกุลเว่ยดูแคลนธิดาของท่านเจ้าเมือง รอคอยจนถึงวันนี้ทุกคนล้วนมารวมตัวกันอย่างพร้อมเพรียงแล้ว หลังจากเสี่ยวเฉียวก้าวขึ้นรถเจ้าสาวก็มีราษฎรวางผลไม้

ใส่ตัวรถอย่างต่อเนื่องตลอดทาง ถึงขั้นผลไม้เต็มรถตั้งแต่ยังไม่ออกจากเมืองด้วยซ้ำ จวบจนออกจากประตูเมืองไปสิบกว่าลิ้วแล้วยังมีราษฎรคุกเข่าส่งขบวนอยู่เบื้องหลัง ร้องเพลงอวยพรเสียงกึกก้อง แม้แต่เว่ยเหลียงที่ฉาบความเย่อหยิ่งไว้บนใบหน้ามาตลอด สุดท้ายยังอดไม่ได้ที่จะชำเลืองมองด้วยความกริ่งเกรงในบารมีของสกุลเฉียวอยู่บ้าง

คนเราหาใช้ต้นไม้ใหญ่ ภาพเหตุการณ์เช่นนี้ทำให้เสี่ยวเฉียวซึ่งเดิมที่ไม่ยินดีออกเรือนต้องรู้สึกตื่นตันใจ จู่ๆ นางก็เหมือนจะพอเข้าใจความรู้สึกของต้าเฉียวว่าเหตุใดในตอนแรกถึงไม่ยอมจากไปให้สิ้นเรื่องหลังออกจากเมือง มือของนางยังคงอุ้มผลึงกั้ว* ที่เด็กน้อยวัยสามขวบยื่นให้เมื่อครู่ก่อน แล้วนิ่งเงียบจมอยู่ในความคิด

"หยุดก่อน!"

ยามที่ขบวนรถเจ้าสาวของเสี่ยวเฉียวเดินทางออกมาได้สามสิบลี้เศษสองข้างทางเริ่มมีแต่ทุ่งร้าง เบื้องหลังพลันมีม้าเร็วตัวหนึ่งไล่ตามมา คนบนหลังม้ายาวนั้นร้องเรียกให้หยุดด้วยเสียงที่ดังกังวาน

เว่ยเหลียงสั่งการให้ผู้ติดตามซัดดาบป้องกันโดยไม่รอช้า เสี่ยวเฉียวฟังออกว่าเป็นเสียงเฉียวฉือน้องชายของนางจึงรีบชะงักตัวออกมาชี้แจง เว่ยเหลียงหันกลับไปมองปราดหนึ่ง จำได้ว่าเป็นคุณชายสกุลเฉียวจริง ถึงได้มีคำสั่งให้เก็บดาบและหยุดขบวนรถ

เมื่อเสี่ยวเฉียวก้าวลงมาแล้ว เฉียวฉือก็พลิกร่างลงจากหลังม้าวิ่งเร็วมาจนถึงเบื้องหน้า ความือของนางพลางกล่าว "พี่สาว! ข้ายังมีคำพูดที่ลืมบอกท่านไป ข้าแค้นตนเองที่ไร้ประโยชน์ วันนี้จึงทำได้เพียง

* ผิงกั้ว คือแอปเปิ้ล

มองดูท่านออกเรือนไปทั้งอย่างนี้ แต่พี่สาววางใจได้ วันนี้ผู้น้องขอให้
สัตย์สาบานต่อฟ้า วันหน้าจะมูมานะสร้างตนให้แข็งแรงและเป็นที่พึ่ง
ของท่านให้จงได้ หากเว่ยเซ้าผู้นั้นละเลยต่อท่าน ข้าจะไปปรับท่านกลับมา
ไม่ปล่อยให้ท่านถูกคนนอกรังแกเป็นอันขาด!"

หนุ่มน้อยวัยสิบสี่ที่มีนิสัยกร้าวแกร่งผู้นี้ ทั้งที่ยังอยู่ในช่วงเปลี่ยนเสียง
และรอบริมฝีปากเพิ่งจะผุดขนอ่อนจางวงหนึ่งเท่านั้น ทว่าถ้อยคำที่พูด
ออกมาในยามนี้กลับกังวานเปี่ยมพลังอย่างยิ่ง

วาทะที่ดังก้องของเฉียวฉือถ่ายทอดตามแรงลมเข้าสู่หูของเว่ยเหลียง
ทุกคำทุกประโยค เว่ยเหลียงไม่พูดจา เพียงเผยรอยยิ้มหย่นบนใบหน้า

เสี่ยวเฉียวฉือไม่ถึงว่าน้องชายไล่ตามมาไกลเช่นนี้เพียงเพื่อจะกล่าว
ถ้อยคำเหล่านี้กับตน นี่ถึงเหตุการณ์ในชาติก่อนที่เขายอมสละชีวิต
เพื่อให้นางกับหลิวเหยียนหนี่รอด น้ำตาที่นางกดข่มไว้ตลอดช่วงเช้า
ก็ไม่อาจจะกดกลั้นได้อีกต่อไป ในที่สุดก็ไหลรินลงมา

"พี่สาวรู้แล้ว พี่สาวจะใช้ชีวิตให้ดี จำไว้ว่าต่อไปจงกตัญญูต่อท่านพ่อ
แทนพี่สาวด้วย!"

เฉียวฉือผงกศีรษะรับ

เห็นพี่น้องคู่นี้อาลัยอาวรณ์ไม่เลิกรา ในที่สุดเว่ยเหลียงก็เปล่งเสียงเร่
อย่างทนไม่ไหว

เสี่ยวเฉียวคลายมือจากเฉียวฉือ เร่งให้เขากลับไป ก่อนที่ตนเอง
จะก้าวขึ้นรถม้าเพื่อออกเดินทางอีกครั้ง

เงาร่างของเฉียวฉือที่ยืนอยู่ริมทางค่อยๆ กลายเป็นจุดสีดำแต้มหนึ่ง
และหายไปจากสายตาของนางในท้ายที่สุด

ยามที่เสี้ยวเฉียวหันศีรษะกลับมาแล้วทอดสายตามองไปที่เบื้องหน้า
นางเห็นว่าตรงขอบฟ้าสีเทาหม่นในฤดูหมันต์นี้มีห่านป่าหลงฝูงตัวหนึ่ง
กำลังบินมุ่งลงได้อย่างเดี๋ยวดาย

หลังเสี้ยวเฉียวออกจากประตูเมืองไป จวนผู้ว่าการซึ่งเมื่อครู่
ได้ยินเสียงของเครื่องดนตรีโหมบรรเลงดังสะเทือนฟ้าก็เงิบเทียบลง
ตามลำดับ แยกเหวี่ยงแยกย้ายไปจนสิ้น เห็นเพียงเสี้ยวผิงยังคงหันหน้า
ไปทางประตูใหญ่โดยไม่ขยับเขยื้อนอยู่เป็นนานสองนาน เสี้ยวเววีย
จึงเดินตรงไปพูดโน้มน้าวให้เขาเข้าเรือน "น้องรอง หลานสาวจากไปไกล
แล้ว ภาพบรรยากาศอันยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในเมืองเมื่อครู่นี้เจ้าก็ได้เห็น
กับตาแล้วมิใช่หรือ ข้าละปลาบปลื้มใจยิ่งนัก"

เสี้ยวผิงค่อยๆ หมุนกายมากล่าว "พี่ชาย ข้ามีคำพูดหนึ่งซึ่งเดิมที
ไม่สมควรถาม แต่มันรบกวนจิตใจข้ามาเนิ่นนานแล้ว ขอใช้โอกาสนี้บังอาจ
เรียนถามท่านสักหน่อยเถอะ เมื่อสิบปีก่อนท่านพ่อยกทัพไปปราบปราม
หลี่ซู่ พอเปิดศึกกลับรังร่อไม่ยอมเคลื่อนไหวจนเป็นเหตุให้เว่ยจิงกับลูก
เสียชีวิต และทำให้ต้องบาดหมางกับสกุลเว่ย ที่แท้นั้นท่านพ่อ
เคยส่งทูตนำสารไปแจ้งต่อเว่ยจิงหรือไม่กันแน่ ตอนนั้นพี่ชายก็ติดตาม
ท่านพ่อไปออกรบ น่าจะรู้แจ้งในเรื่องนี้กระมัง"

เสี้ยวเววียตะลึงงันไปชั่วอึดใจก่อนโบกมือกล่าวพร้อมสีหน้า
ขุ่นเคือง "เรื่องก็ผ่านไปตั้งนานแล้ว จู่ๆ เจ้ามาเอ่ยถึงในตอนนีเพื่ออะไร
ไม่ว่าตอนนั้นผู้ใหญ่ว่าจะจัดการไปเช่นไรก็ย่อมมีเหตุผลของท่าน ไหนเลย
จะให้พวกเราที่เป็นบุตรชายมาออกความเห็นได้"

เฉียวเว่ยตอบเช่นนั้น สิ่งที่เฉียวผิงคาดเดาอยู่ในใจก็ได้รับการยืนยันแน่ชัดแล้ว

เมื่อสิบปีก่อนสกุลเว่ยจัดงานศพหลังจบการศึกษาที่เมืองเฉิน เฉียวกยูผู้เป็นบิดาส่งเฉียวผิงไปร่วมไว้อาลัยที่เมืองอวี่หยาง* แม่ทัพสกุลเว่ยชักดาบไล่เฉียวผิงด้วยโทสะกลางโถงตั้งศพ ก่นด่าว่าเฉียวกยูมากเล่ห์เพทุบาย ตอนเกิดเหตุไม่ได้ส่งสารมาสังกนิต เพียงนั่งบนภูผาชมพยัคฆ์สู้กัน** เท่านั้น เฉียวผิงหวาดหวั่นยิ่งนัก นี่กว่าตนจะไม่อาจเดินพันประตู่ใหญ่ จวนสกุลเว่ยนั้นได้เสียแล้ว นี่ไม่ถึงว่าสวี่ฮูหยินไม่เพียงต่อว่าเหล่าแม่ทัพด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าวต่อหน้าตน ยังปลอบขวัญตนด้วยถ้อยคำที่นุ่มนวล เมื่อเฉียวผิงพังกัยรอดชีวิตกลับมาถึงมณฑลเหียนโจวแล้วก็เล่าเหตุการณ์ที่ประสบมาให้เฉียวกยูผู้เป็นบิดาฟังอย่างละเอียด

จวบจนทุกวันนี้เขาก็ยังจำได้แจ่มชัด ตอนนั้นบิดามุ่งคิ้วอยู่เนิ่นนาน สุดท้ายจึงถอนหายใจกล่าวว่า 'สกุลเว่ยมีสตรีเยี่ยงนี้ เกรงว่าวันหน้าจะเป็นภัยต่อสกุลเฉียวของข้า!'

สิบปีมานี้เฉียวผิงแคลงใจมาตลอดว่าตอนนั้นบิดาได้ส่งสารไปจริง ๆ หรือไม่ ด้วยบิดาเป็นคนรอบคอบเจ้าแผนการและเคยตั้งปณิธานอันฮึกเหิม ยามนั้นแม้อำนาจของสกุลเว่ยยังคงอยู่ในดินแดนเยียนโจวทางเหนือ ไร้ที่แว่วว่าจะรุกรานลงมายังมณฑลเหียนโจว ทว่าเว่ยจิงที่คอยกวาดขันวินัยทัพอย่างเคร่งครัดสร้างความชอบจนได้รับบรรดาศักดิ์โหวอีกทั้งมีชื่อเสียงบารมีด้านคุณธรรมและความสามารถ ผู้คนในใต้หล้า

* เมืองอวี่หยาง ปัจจุบันคือพื้นที่กรุงปักกิ่ง

** นั่งบนภูผาชมพยัคฆ์สู้กัน หมายถึงการรอคอยโอกาสเพื่อฉกชิงประโยชน์หลังจากทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้กันเกิดเพลี่ยงพล้ำ

ต่างไปสวามิภักดิ์รับใช้ เริ่มมีแนวโน้มจะกลายเป็นผู้ปกครองที่ยิ่งใหญ่
บางทีบิดาอาจมองเห็นแล้วว่าหากภยหน้าสกุลเว่ยผดงาดขึ้นมาเมื่อใดก็จะ
ส่งผลเสียต่อการขยายอำนาจของมณฑลเหียนโจวเป็นแน่ ถึงได้พาขเรือ
ตามน้ำ หมายยืมมือหลัซู่ซัดภัยแ่งนี้เท่านั้น

"น้องรอง สองสกุลดองญาติ ทั้งคลีคลายความร้าวฉาน ทั้งแก้วิกฤต
เฉพาะหน้าของเหียนโจว มีอันใดไม่เหมาะสมกัน เจ้าอย่าได้คิดมาก
อีกเลย"

เฉียวผิงยืมเพื่อน "พี่ชาย หมายความว่าได้ออกเรือนไปตามความ
ปรารถนาของท่านแล้ว ปัญหาของเหียนโจวก็น่าคิดว่าคลีคลายลงชั่วคราว
นับจากนี้หวังว่าท่านจะทุ่มเทใจกายนำเหียนโจวไปสู่ความเข้มแข็ง
กอบกู้เกียรติแห่งสกุลเฉียวของพวกเรา เช่นนี้ไม่เพียงสร้างประโยชน์สุข
แก่ชาวเมือง หมายความว่าไปอยู่สกุลเว่ยก็ยังมีได้ว่ามีที่พึ่งพา"

เฉียวเว่ยเผยสีหน้ากระดากใจก่อนเอ่ยกลับหัวเราะ "แน่นอนๆ
น้องรองวางใจได้"

เว่ยเหลียงนำองครักษ์สกุลเว่ยหนึ่งหน่วยคุ้มกันเสี่ยวเฉียวขึ้นเหนือ
เดินทางกลางวันพักผ่อนกลางคืน แรกเริ่มระหว่างทางยังคงไร้เรื่องราวใด
จนกระทั่งใกล้จะเข้าสู่เขตแดนมณฑลจี๋โจว วันหนึ่งยามที่ฟ้าเพ็งมืดลง
ขบวนรถและม้ายังไม่ทันรุดไปถึงจุดพักเปลี่ยนม้า ประจวบกับต้องผ่าน
เส้นทางที่คดเคี้ยวเปลี่ยวร้าง เว่ยเหลียงรู้สึกว่ที่เบื้องหลังคล้ายมีคน
สะกดรอยตามมาจึงรีบสั่งการให้องครักษ์ย้อนกลับไ้ไปตรวจสอบ ก่อนที่
พวกเขาจะกลับมารายงานว่าไม่พบความผิดปกติใด

รูปโฉมภายนอกของเว่ยเหลียงแม้ดูเหมือนเป็นคนมั่วทะลุ แต่แท้จริงแล้วกลับมีความคิดละเอียดถี่ถ้วน หลังจากรับฟังองค์รัชทายาทแล้วเขาก็ไม่แสดงอาการใดๆ คืบคลานหลังจากเข้าพักที่จุดพักเปลี่ยนม้า เขาก็นอนหลับใหลอยู่นอกห้องของเสี่ยวเฉียวด้วยตนเอง วันรุ่งขึ้นก็เพิ่มการป้องกันและรีบเร่งเดินทางมากยิ่งขึ้น ท้ายที่สุดก็ส่งเสี่ยวเฉียวมาถึงเมืองซินตูที่อยู่ในมณฑลจี๋โจวได้ก่อนสิ้นปีโดยราบรื่น

เมืองเกาซินตูนี้มีพื้นที่ไม่กว้างใหญ่เท่าใดนัก ทว่ากลับเป็นที่รู้จักของทุกคนในมณฑลจี๋โจว

การศีกะหว่างแคว้นจ้าวและแคว้นเว่ยในสมัยจั้นกั๋วนั้น แคว้นจ้าวสูญเสียเมืองหลวงหนานตานไปสามปี ระหว่างนั้นจึงยกซินตูขึ้นเป็นเมืองหลวงแทน ในเมืองสร้างวังขึ้นขึ้นมา ภายในวังมีหอหลังหนึ่งนามว่า ถานไถ สร้างด้วยไม้จันทน์อายุร้อยปี มีความสูงถึงสิบกว่าจั้ง* เมื่อขึ้นไปบนหอจะสามารถมองเห็นได้ทั้งเมือง แม้ล่องผ่านมามากหลายร้อยปีแล้วก็ยังคงดำรงอยู่ หลังผ่านการซ่อมแซมมาหลายครั้ง 'วังซิน' จึงถูกตัดคำว่า 'วัง' ไปแล้วเปลี่ยนเป็น 'จวน' กระทั่งกลายมาเป็นจวนผู้ว่าการในปัจจุบัน

เมื่อต้นปีเว่ยเข้าชิงเมืองซินตูจากมือของเกาถึงอดีตผู้ว่าการมณฑลจี๋โจวได้ จากนั้นก็พำนักอยู่ในอดีตวังซินนี้เรื่อยมา

ขบวนรถเจ้าสาวของเสี่ยวเฉียวแล่นเข้าสู่ประตูเมืองช้าๆ สิ่งที่น่าเห็นผ่านหน้าต่างรถม้าคือผิวน้ำในคูเมืองอันเรียบสงบไร้ริ้วคลื่น

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ถนนสายหลักในเมืองสาขานั้นถูกปูด้วยแผ่นหินขนาดใหญ่สี่เหลี่ยมเรียบและกว้างขวาง ถึงขนาดที่ม้าสิบตัวสามารถเดินเรียงหน้ากระดานได้ สองข้างทางแน่นขนัดด้วยบ้านเรือนราษฎร ภาพของตัวเมืองและท้องถนนที่นี่ไม่เหมือนกับเมืองต่งที่นางคุ้นตาเสียทีเดียว อีกทั้งสิ่งที่โชนมาปะทะใบหน้าของนางก็ยังมีกลิ่นอายของอดีตดินแดนเยียนจ้าว* คนเดินถนนทุกเพศทุกวัยเมื่อพบเห็นรถม้าคันใหญ่ที่นางนั่งมานั้นต่างก็หยุดฝีเท้ามองดูอย่างไม่วางตา บนใบหน้าล้วนเผยแววสงสัยใคร่รู้ว่ากับไม่รู้สักนิดว่าเว่ยเซ้ากำลังจะแต่งภรรยา

ภายใต้สายตาดังมองด้วยความใคร่รู้ตลอดรายทาง ท้ายที่สุดรถม้าก็จอดที่เบื้องหน้าประตูจวนขึ้น องค์รักษ์สวมชุดเกราะซึ่งยืนอย่างน่าเกรงขามอยู่หน้าประตูย่อมรู้จักเว่ยเหลียงจึงเปิดประตูให้เข้าไป

เสี่ยวเฉียวถูกประคองลงมา ในที่สุดก็พ้นจากรถม้าซึ่งนั่งโคลงเคลงมาตลอดหลายวัน นางเดินเข้าสู่จวนขึ้นพร้อมกับขุนเหียนและสาวใช้หลายคนติดตามมากับขบวนเจ้าสาว

ระหว่างการเดินทางอันน่าเบื่อหน่าย เพื่อเป็นการฆ่าเวลาขุนเหียนจึงอดไม่ได้ที่จะจินตนาการภาพเหตุการณ์ในวันข้างหน้าไปไม่น้อย กระทั่งภายหลังถึงกับนึกภาพสถานที่จัดพิธีมงคล

ยามนี้สิ่งที่ได้เห็นกับตาของตนคือ...จวนขึ้นที่แม้จะใหญ่โต ตัวเรือนโอ่อ่าภูมิฐานเพียงใด ทว่าภายในกลับดูวิเวกวังเวง อย่างที่แต่บรรยากาศครึกครื้นรื่นเริงของการเตรียมงานมงคลที่อยู่ในจินตนาการของขุนเหียนเลย กระทั่งผู้คนยังพบเห็นเพียงไม่เท่าไร เดินไปครู่หนึ่งถึงจะมีสตรีอายุราวสี่สิบ

* เยียนจ้าว หมายถึงมณฑลจี้โจวอันเป็นพื้นที่ใจกลางของแคว้นเยียนและแคว้นจ้าวในสมัยจั้นกั๋ว มักถูกใช้เป็นคำเรียกแทนมณฑลเหอเป่ย์ในปัจจุบัน

ผู้หนึ่งเดินมา เครื่องแต่งกายของนางดูสุภาพเข้าที่ ดวงหน้าเคร่งขรึมเผยความเข้มงวดออกมาหลายส่วน เบื้องหลังยังนำหญิงรับใช้อาวุโสมาอีกหลายคน นางบอกว่าตนเองแท้จริง รับคำสั่งให้มาต้อนรับเจ้าสาวสกุลเดียวที่นี้ แม้น้ำเสียงไม่ขาดความนอบน้อม ทว่าแววตาที่เฝ้ามองเสี่ยวเฉียวนั้นกลับชวนให้รู้สึกอยู่ตลอดว่าอีกฝ่ายมีความเย็นชาแฝงซ่อนออกมาเล็กน้อย

เสี่ยวเฉียวคาดเดาว่าสตรีผู้นี้แม้เป็นบ่าว แต่ในสกุลเว่ยอีกฝ่ายก็น่าจะมีฐานะในระดับหนึ่ง ดังนั้นจึงเรียกขานอีกฝ่ายตามธรรมเนียมปกติว่า "จางเหนียง**"

"มิกล้า บ่าวเป็นเพียงข้ารับใช้ รับบัญชามาให้ฟังคำสั่งสอย นายหญิงเรียกบ่าวว่าจางเอ่า** ก็พอเจ้าค่ะ"

จางเอ่านำพาเสี่ยวเฉียวมาถึงเรือนพักนามว่า 'อวิ๋หยาง' ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกหันหน้าเรือนสู่ทางทิศใต้ ที่นี้จึงรับแสงสว่างได้ดียิ่ง

จางเอ่าทั้งหญิงรับใช้อาวุโสสองคนไว้ให้เสี่ยวเฉียวใช้สอย บอกว่ามีเรื่องอันใดเรียกหาตนได้อย่างเต็มที่ พูดจบก็ค้อมกายให้เสี่ยวเฉียวแล้วหมุนตัวจากไป

จางเอ่าจากไปเช่นนี้ ชุนเหนียงไม่แคล้วผิดหวังอย่างรุนแรง ยิ่งรู้สึกสงสารเสี่ยวเฉียวจับใจ นางสั่งให้หญิงรับใช้อาวุโสสองคนที่จางเอ่าทิ้งไว้ออกไป ส่วนตนเองก็่วนอยู่กับการปฐมนิเทศที่หนึ่งร่วมกับสาวใช้พลางบนกระปอดกระแปดเสียงเบา สุดท้ายจึงเปรยว่า "ที่แท้นายนี้เว่ยโหวผู้นั้นอยู่ในเมืองหรือไม่ แล้วกำหนดเข้าพิธีเป็นเมื่อใดกันแน่"

* เหนียง ใช้ในหลายกรณี ในที่นี้เป็นคำเรียกสตรีที่มีอาวุโสกว่าหรือสตรีที่ออกเรือนแล้ว

** เอ่า เป็นคำที่ใช้เรียกหญิงสูงวัยโดยทั่วไป

ซุนเหียงกังขา เสี่ยวเจี๋ยเองก็งุนงงไม่รู้คำตอบนี้เช่นกัน สาวน้อย
ทบנותที่เมื่อยเกร็งเล็กน้อยจากการนั่งรถมาเป็นเวลานาน จากนั้น
จึงลุกเดินมายังหน้าต่าง ผลักเปิดแล้วทอดตามองออกไปเบื้องนอก

ลานนอกเรือนโล่งกว้าง ใกล้เคียงกับเรือนอวี่หยางที่นางพำนักอยู่
มีหอทรงโบราณที่เรียบง่ายสูงผดุงขึ้นจากพื้นดิน แสงตะวันลำหนึ่ง
ลอดผ่านร่องตรงส่วนที่เหินนอนของชายคาพอดิบพอดี พลันแต้มแสง
อันสว่างไสวฉายลงมาหนึ่งวง พร่ำตาผู้ชมเล็กน้อย

ทุกวันจะมีบ่าวส่งอาหารและน้ำแกงร้อนๆ มาตามเวลาที่แน่นอน
ปรนนิบัติเลี้ยงดูอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ทว่าดูเหมือนเสี่ยวเจี๋ยจะ
ออกจากประตูของจวนขึ้นไม่ได้ อีกทั้งดูเหมือนว่านางจะถูกผู้คน
หลงลืมไปเสียแล้ว

นับจากวันนั้นจางเอาก็ไม่ได้เผยหน้ามาอีก ส่วนสามี...เรียกอีกฝ่ายว่า
สามีไปก่อนแล้วกัน บุรุษนามเว่ยเซ่าผู้นั้นยังไม่โผล่มาให้เห็นแม้แต่เงา

เป็นเช่นนั้นกระทั่งอีกเพียงพริบตาเดียวก็จวนจะสิ้นปีแล้ว ซุนเหียง
เริ่มกระสับกระส่าย นางคิดว่าตัวหญิงรับใช้อาวุโสสองคนนั้นมาสอบถาม
นับครั้งไม่ถ้วน ทว่าดูเหมือนพวกนางจะฟังแต่จางเอา ไม่ว่าซักถามสิ่งใด
ก็เอาแต่ส่ายหน้า ครั้นคาดคั้นมากๆ เข้าก็คุกเข่าโขกศีรษะขอขมา ทำเอา
ซุนเหียงโกรธไม่เบาทีเดียว เตรียมจะไปถามจางเอาผู้นั้นให้ชัดแจ้ง
แต่ก็ถูกเสี่ยวเจี๋ยยับยั้งไว้เสียก่อน

ในเมื่อมาถึงแล้วก็จงทำให้สบายเสียเถอะ นี่เพ็งจะเริ่มตันเท่านั้น
เขาไม่รีบ...นางยังไม่รีบ

วันตรุษของรัชศกตั้งคั้งที่เจ็ดจวนจะมาถึงแล้ว

จนกระทั่งมาอยู่ในยุคนี้ เสียวเดียวถึงเพิ่งรู้ว่าวันตรุษซึ่งชนรุ่นหลังเห็นเป็นเทศกาลมงคลอันเป็นวันรวมญาติที่สำคัญที่สุดในรอบปีนั้น แท้จริงในความคิดอันเรียบง่ายจากยุคบรรพกาลสืบทอดมาจนถึงยามนี้นั้นกลับมิได้สื่อความหมายที่เป็นสิริมงคลแต่อย่างใด เจกเช่นต้นไผ่ อันเรียบลั่นที่มีเพียงส่วน 'ข้อ' เท่านั้นที่ขรุขระ วันซึ่งเป็นรอยต่อของเวลา เช่นนี้จึงเขียนด้วยอักษรตัวเดียวกับ 'ข้อ' ของข้อไผ่* วันตรุษที่เรียกขานกัน ก็คือวันที่ขรุขระไม่เป็นมงคลที่สุดของฤดูวสันต์ ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อขอพรและปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายนี้เอง ผู้คนในยุคนี้ถึงได้ต้อนรับวันตรุษด้วยการรวมตัวกันปัดกวาดชะล้างฝุ่นผง ระดับความครึกครื้นนี้ยังอยู่ห่างชั้นกับวันตรุษของชนรุ่นหลังอย่างลิบลับ

เสียวเดียวไม่อาจออกไปข้างนอก แน่นอนว่านางเองก็ไม่เคยคิดอยากจะทำอะไรเช่นกัน แต่อย่างน้อยก็ไม่มีใครขัดขวางหากนางจะขึ้นไปบนหอถ่านไถที่อยู่ใกล้ๆ หลังจากนั้น

หลายวันมานี้นางจึงมักขึ้นมาบนหอถ่านไถ ทอดตาชมเมืองเก่าแก่ที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าแห่งนี้

หอถ่านไถสูงยิ่งจริงๆ สูงกว่ากำแพงเมืองเสียด้วยซ้ำ ยิ่งเมื่อยืนอยู่บนแท่นสังเกตการณ์ของชั้นบนสุดนี้ ยังสามารถมองเห็นท้องทุ่งนอกกำแพงเมืองได้ไกลจนสุดสายตา

เหลืออีกเพียงไม่กี่วันสุดท้ายก่อนสิ้นปี หิมะก็โปรยปรายลงมา

* อักษร 'เจี๋ย' (𠂇) แปลว่าข้อต่อ เช่น ข้อไผ่ ข้อกระดูก และยังแปลว่าวันเทศกาล ชาวจีนเรียกวันตรุษจีนว่า 'ชุนเจี๋ย' แปลว่าเทศกาลฤดูวสันต์

ยามเที่ยงหิมะถึงหยุดตก ดวงตะวันที่เยิ้มหน้าออกมาดูงามระยับเป็นพิเศษ
เสียวเฉียวซุกร่างงีบหลับอยู่ในห้องตลอดช่วงบ่าย จนกระทั่ง
ใกล้พลบค่ำแล้วจึงค่อยขึ้นไปบนหอด่านไถ

ไม่กี่วันมานี้นางจะขึ้นมาบนหอ รอคอยให้อาภิตยอัสดงในช่วงเวลา
นี้เสมอ

นอกกำแพงเมืองคือท้องทุ่งอันกว้างใหญ่ไร้ขอบเขตผืนหนึ่ง หาก
นางเป็นนักกวี ขณะชมตะวันรอนแล้วเห็นแสงลำสุดท้ายตรงปลายทุ่ง
ถูกเส้นขอบฟ้ากลืนหายไปจนสิ้นนั้น ไม่แน่นางอาจแต่ง 'ลำน้าขึ้นหอ
ชมตะวันรอน' สักบทที่สามารถตกทอดสู่ชนรุ่นหลังก็เป็นได้

ยามสายัณห์ของวันนี้แทบไม่มีสิ่งใดผิดแผกไปจากวันก่อนๆ มีเพียง
แค่บนหลังคาที่ถูกปกคลุมไปด้วยชั้นหิมะประจุจุปุยฝ้าย บนท้องถนนเต็มไปด้วย
สัตว์สีขาวสลบดำกระจายอยู่ตามพื้นราวกับดวงดาวมากมาย แต่มีสัตว์
เหล่านั้นคือหิมะที่ทับถม ส่วนสีดำคือสีเดิมของพื้นถนนที่เผยออกมาเมื่อ
ถูกคนย่ำไปมาจนหิมะละลาย ผู้คนเป็นเช่นในยามปกติ ต่างก็ฉวยโอกาส
สุดท้ายก่อนสิ้นแสงสนธยานั่งวนอยู่กับสิ่งที่ตนกำลังทำ บ้างหาบของ บ้าง
เข็นรถ บ้างก็สาวเท้าเร่งเดิน...เด็กน้อยหลายคนยังกอบหิมะมาสูมรวมอยู่
ที่มุมตรอกอย่างร่าเริงอยู่เลย เสียงหัวเราะที่เปล่งออกมาราวกับส่งผ่าน
มาจนถึงบนหอสูงหลังนี้

"ฟ้าจวนมืดแล้วนะเจ้าคะ! อากาศหนาวแห้งเหลือเกิน! สายลมโชย
มาราวกับมีดกรีด! ในห้องมีกระถางไฟอยู่ นายหญิงลงไปก้นเถิด!"

หลังจากหอบร่างท่วมของตนปีนขึ้นบันไดมาหลายสิบขั้นแล้ว
ขุนเหนียงก็เอ่ยชักจูงเสียวเฉียวด้วยอาการพูดปนหอบ พลางห่มเสื้อคลุม

ชนจึงจอกเพิ่มให้นางอีกตัว

ครึ่งชีวิตแรกของขุนเหียงไม่เคยลาจากเมืองตงซึ่งมีอากาศอบอุ่น ชุ่มชื้นมาก่อน ยามนี้เพิ่งมาถึงเมืองชินตูได้ไม่นานจึงออกอากาศไม่คุ้นชิน กับสภาพอากาศของที่นี่อยู่บ้าง หากเป็นไปได้ก็อยากจะอยู่แต่ในห้อง ไม่ออกมาเลยตลอดเช้าจรดค่ำ

สายลมบนยอดหอด่านไถพัดแรงยิ่งจริงๆ เสี้ยวเดียวรวบสองมือ ขึ้นมาอังไกล่ปาก ระบายลมอุ่นออกมาหลายคำ จากนั้นจึงใช้ฝ่ามือที่ยัง หลงเหลือไออุ่นประคบแก้มที่ถูกแช่แข็งจนเย็นเฉียบ ขณะหมุนกาย เตรียมจะตามขุนเหียงลงไป เสียงรางๆ เสียงหนึ่งก็พลันแว่วไกลมาจาก ทิศทางที่ตะวันตกดิน

เสียงนี้แรกเริ่มเลื่อนรางและทุ้มแผ่ว เสี้ยวเดียวยังนึกว่าตนหูแว่ว ไปเสียด้วยซ้ำ ทว่าไม่ช้าเสียงนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นแจ่มชัดขึ้น รวดเร็ว จนทำให้นางตั้งตัวไม่ติดอยู่บ้าง ประหนึ่งเป็นเสียงฟ้าคำรามกระหึ่ม ที่ดังขึ้นบนพื้นดิน

เสี้ยวเดียวชะงักใจทำโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะหันขวับทอดตามองไปที่ ไกลๆ อีกครั้ง

นอกกำแพงเมือง ท้องทุ่งชาวโพลนซึ่งเดิมที่เจียบสังัดราวกับพื้น ตื่นขึ้นจากห้วงนิทรา ณ บริเวณที่อยู่สุดสายตานั่นเอง หมอกหิมะกลุ่มหนึ่ง คล้ายถูกลมกระโชกหอบม้วนขึ้นมาจากพื้น ปกคลุมไปทั่วท้องนา บดบัง ตะวันรอนครั่งดวงที่อยู่ปลายเส้นขอบฟ้า ตรงนั้นคล้ายกับมีธงทิวปรากฏ ให้เห็นอยู่รำไร

"นั่นมันอะไรกัน!" ขุนเหียงเบิกตาโตเมื่อมองตามสายตาของ

เสียวเฉียวไป แล้วลุ่มเสียงของนางก็ตระหนกกลนลานอย่างห้ามไม่อยู่

เสียวเฉียวเพิ่งพิศต่อ เสียงดังฟ้าคำรามนั้นชัดเจนนขึ้นทุกที ในที่สุดนางก็เห็นได้ชัดถนัดตา นั่นคือทหารม้ากองใหญ่เรือนพันกำลังหือตะบึงอย่างเร็วมุ่งมายังทิศทางของกำแพงเมือง เมื่อพวกเขาเคลื่อนใกล้เข้ามา แสงยานุภาพเหล่านั้นก็ไม่ต่างจากอสุนีที่พาดลงมาจนแผ่นดินสั่นไหวนิดๆ

"ท่านโหวกลับมาแล้ว!"

"ท่านโหวกลับมาแล้ว!"

ชั่วครู่ให้หลังเสียงให้ร้องก็ก้องพลันดังขึ้นที่เชิงกำแพงหน้าประตูเมือง เสียงนี้โหมกระพือมาตามแรงลม ยิ่งเพิ่มความกังวานขึ้นระลอกแล้วระลอกเล่า จนกระทั่งสะพัดขึ้นเหนือผืนฟ้ายามสนธยาของเมืองเก่าขึ้นตุและส่งมาจนถึงหูของเสียวเฉียว

ผู้คนบนท้องถนนก็ได้ยินแล้วเช่นกัน พวกเขาต่างชะงักฝีเท้า หลังหยุดนิ่งเพียงชั่วอึดใจก็พากันวิ่งฉิวไปยังทิศทางของประตูเมืองโดยไม่ต้องนัดหมาย

"ท่านโหวกลับมาแล้ว! ท่านโหวกลับมาแล้ว!"

ทั่วทั้งเมืองเก่าแห่งนี้พลันปั่นป่วน ผู้คนจำนวนมากกว่าเดิมเริ่มวิ่งออกจากเรือนมาส่งข่าวต่อๆ กัน

ภายหลังที่เสียวเฉียวเดินทางมาถึงเมืองชินตูและอุดูอยู่แต่ในจวนชัชนานถึงครึ่งเดือน ในที่สุดยามสายณั้หลังหิมะตกของวันนี้ เย็นโหวเว่ยเซาก็เดินทางจากเมืองป้อหลิงที่อยู่ห่างไปหลายร้อยลี้กลับมาถึงเมืองชินตูจนได้

3

ฤดูเหมันต์กลางวันสั้น เมื่อทหารกลับค่ายและเว่ยเซ้าเข้ามาในเมือง
ท้องฟ้าก็มีดสนิทแล้ว

คบไฟหน้าประตูใหญ่ของจวนซินสั้นไหว ชายหนุ่มสวมชุดเกราะ
หนักอึ้งที่ยังเคลือบด้วยเกล็ดน้ำแข็งหนึ่งชั้นเดินย่ำหิมะที่อยู่ใต้ฝ่าเท้า
บังเกิดเสียงสวบสาบ รอจนก้าวยาวๆ ขึ้นไปบนขั้นบันไดแล้ว เว่ยเหลียง
ซึ่งเมื่อครู่ไปต้อนรับเขาถึงประตูเมืองและขณะนี้เดินมาพร้อมกับเขา
พลันนึกอะไรขึ้นได้จึงรีบสาวเท้าไล่ตามขึ้นมา โนม้กายไปปรายงาน
เสียงเบา "นายท่าน หกสิบสองเจียวมาถึงแล้ว! ฟ่านกอยู่ที่เรือนอวี๋หยาง
ได้ครึ่งเดือนแล้วขอรับ"

เว่ยเหลียงเอ่ยเสริมอีกประโยค

"ตามที่จงเฝ้าเล่า หกสิบสองเจียวผู้นี้เจี๊ยะบผิดธรรมดา กลางวัน
มักปิดประตูไม่ออกจากห้อง ยามตะวันตกก็ขึ้นไปอยู่บนหอด่านไถ่ชีวิตผู้

เป็นครั้งแรก จงเฝ้าเห็นว่าไม่มีความผิดปกติใดจึงมิได้ขัดขวางขอรับ"

เวย์เซาเพียงส่งเสียงดังอึมเรียบๆ ฝ่าเท้ามิได้หยุดยั้งเลยแม้แต่น้อย เขาเพียงก้าวข้ามธรณีประตูมุ่งตรงไปยังเรือนเชอหยางที่ตนพำนักในยามปกติ

เวย์เหลียงมองส่งเงาหลังของผู้เป็นนาย เห็นอีกฝ่ายเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็หยุดชะงัก หันขวับมองปราดไปยังทิศทางของเรือนอวี่หยางที่อยู่เบื้องหลัง

จากจุดที่ยืนอยู่ตรงนี้ยังมีประตูอีกหลายชั้นคั่นกลาง ไม่อาจมองเห็น ที่นั่นแต่อย่างใด จะเห็นแค่เพียงเงาดำขนาดมหึมาของหอถ่านไถที่สูง ผงาดฟ้าอยู่ข้างเคียง ท่ามกลางสี่แห่งรัตติกาล หอถ่านไถแลคล้ายสัตว์ ร่ายยักษ์หมอบอยู่บนพื้นที่พร้อมพุงทะยานขึ้นไปได้ทุกเมื่อ

"สั่งการจงเฝ้า พรงุ่นนี้ทำพิธีแต่งงาน" เขาถอนสายตากลับมาแล้ว เอ่ยปาก

"พรงุ่นหรือขอรับ!" เว่ยเหลียงตกตะลึง "เกรงว่าคงเตรียมการ ไม่ทัน..."

"ทุกขั้นตอนให้ทำอย่างเรียบง่าย"

เวย์เซาหมุนกายเดินต่อไปเบื้องหน้าโดยไม่หยุดฝีเท้าอีก

เวย์เหลียงมองส่งเงาหลังของเขาจากไป ลังเลเล็กน้อยก่อนหันหลัง รุดไปหารีอกับจงเฝ้า

หลังจากอยู่ร่วมกันมาครึ่งเดือน หญิงรับใช้อาวุโสสองคนที่ถูกส่งมา ปรมณัติเสี่ยวเฉียวก็คุ้นเคยกับซุนเหิงขึ้นตามลำดับ ซุนเหิงจึงเริ่ม เลียบเคียงถามข้อมูลจากพวกนางมาได้บ้างไม่มากนัก

ตามคำบอกเล่าของพวกนาง จงเฝ้าคือคนสนิทข้างกายสวีฮูหยิน

ผู้เป็นยาของเว่ยเซ้า เพิ่งมาถึงเมืองชินตูได้ไม่นานนัก จุดประสงค์ก็คือ มาเพื่อจัดเตรียมงานมงคลของเว่ยเซ้ากับเสี่ยวเจี๋ย ส่วนพักก่อนที่เว่ยเซ้า ไม่อยู่ในเมืองก็เพราะทางเมืองป้อหลังเกิดศึกขึ้นอีก กระทั่งบัดนี้เขาก็ได้รับชัยชนะกลับมาแล้ว

เว่ยเซ้าจะไปทำอันใดมาบ้างนั้น แท้จริงเสี่ยวเจี๋ยไม่ได้สนใจเท่าใดนักหรอก นานถึงครึ่งเดือนแล้วที่นางมาอุดู้อยู่ที่นี่กว่าเขาจะปรากฏตัวในที่ที่สุด ในยามนี้สิ่งที่นางห่วงใยเหนืออื่นใดก็คือเรื่องที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ต่างหาก

หากเป็นไปตามที่สองสกุลตกลงกันก่อนหน้านี้ ตอนนี้ก็ควรจะเข้าสู่ขั้นตอนสุดท้ายอันเป็นขั้นตอนสำคัญ...นั่นก็คือพิธีแต่งงาน

"นายหญิงวางใจได้ ในเมื่อเว่ยโหวกลับมาแล้ว เรื่องอื่นล้วนพูดง่ายขึ้น พรุ่งนี้เช้าจะไปหาจงเอ๋อ ถามนางว่ากำหนดการแต่งงานเป็นเมื่อใดกันแน่"

ทุนเหนียงเห็นเสี่ยวเจี๋ยแลดูคล้ายหวาดหวั่น นึกว่านางกระวนกระวายใจจึงเอ่ยปลอบเสียงนุ่มนวล

"นายหญิงเปิดประตูเจ้าค่ะ!"

ตอนนี้เองเสียงของหญิงรับใช้สกุลเว่ยก็ดังมาจากหน้าประตูห้อง

ทุนเหนียงบีบมือของเสี่ยวเจี๋ยครั้งหนึ่งก่อนเดินไปเปิดประตู นึกไม่ถึงว่าจะได้เห็นจงเอ๋อที่ไม่เผยหน้ามานานพักใหญ่แล้วมาเยือน

จงเอ๋อเดินเข้ามาคารวะเสี่ยวเจี๋ย ก่อนจะยึดกายตรงแล้วกล่าว "ท่านโหวกลับมาแล้ว กำหนดการแต่งงานคือวันพรุ่งนี้ บ่าวจึงมาแจ้ง นายหญิงเป็นการส่วนตัวเจ้าค่ะ" จบคำนางก็ค้อมกายอีกครั้งแล้วหันหน้า

จากไป

เวย์เซาเพิ่งกลับมาหยกๆ ตอนนี่กลับประกาศลงมาว่าพิธีแต่งงาน
จะจัดขึ้นในวันพรุ่งนี้!

นี่ไม่เร็วไปหน่อยหรือ!

ชั่วขณะเดียวเดียวไม่อาจแสดงอาการรับรู้ต่อเหตุการณ์นี้ได้ทัน
ขณะที่นางยังตกตะลึงพริ้งเพริดอยู่นั้น ชุนเหนียงกับสาวใช้ที่อยู่ด้านข้าง
ก็เปลี่ยนสีหน้าเป็นระริ่นทันตาเห็น พวกเขาร้องล่ำดับมากุเข้าค่านับ
แสดงความยินดี

เดียวเดียวเข้าใจความคิดของพวกนางดี ในเมื่อตัวนางมาถึงทีนี้แล้ว
สิ่งทีคอยอยู่ก็คือพิธีแต่งงานนี่เอง มีเพียงพิธีการนี้นางถึงจะกลายเป็น
สะใภ้สกุลเวย์...ภรรยาของเวย์เซาอย่างแท้จริง หากว่าขาดขั้นตอนนี้ไป
ต่อให้ก่อนหน้าผ่านพิธีรีตองมามากเพียงใด แต่จนแล้วจนรอดฐานะ
ของนางก็จะต้องอยู่แค่ครึ่งๆ กลางๆ ได้แต่ถูกแขวนให้ประดักประเดิด
อยู่เช่นนี้ต่อไป

ฉะนั้นเมื่อได้ยินข่าวนี้พวกนางย่อมเบาใจ

เดียวเดียวโบหน้าเปื้อนยิ้มขณะรับการแสดงความยินดีจากพวกนาง
ทีละคน ทั้งทีในใจยากจะบรรยายความรู้สึกได้หมดสิ้น

พิธีแต่งงานจนจะเกิดขึ้นอยู่รอมร่อ ไม่มีปัญหาใดเข้ามาแทรก
อีกแล้ว เมื่อใดก็ตามที่เป็นสามีภรรยาอย่างเป็นทางการก็หมายความว่า
นับจากนี้ไป...ชะตาของนางจะต้องผูกติดอยู่กับบุรุษนามเวย์เซาผู้นี้

เขาจะเป็นเหมือนชาติก่อนที่นางล่วงรู้มา ด้วยการใช่วิธีที่เคย
กระทำกับต้าเฉียวมากระทำกับนางหรือไม่

ถ้าหากใช้...นางควรทำตัวเช่นไรดี

คำถามนี้ตั้งแต่วันแรกที่นางออกเดินทางมาจากมณฑลเหียนโจว นางก็เริ่มคิดกลับไปกลับมาอยู่ภายในใจแล้ว ทว่าจวบจนบัดนี้นางก็ยังคงคิดไม่ตก

ความยินดีของขุนเหนียงนี้ดำรงอยู่ได้ไม่นานนัก เพราะไม่ช้านางก็รู้ว่าพิธีแต่งงานนี้ผิดไปจากความคาดหวังของนางอย่างสิ้นเชิง พิธีนี้ไม่มีความรอบคอบรัดกุมและความใหญ่โตโอ้อ่าของพิธีแต่งงานที่ธิดาเจ้าเมืองพึงคู่ควรจะได้รับสักนิด

คิดดูอีกทีก็น่าจะเป็นเช่นนี้อยู่หรอก เวลาเพียงชั่วข้ามคืนจะให้ไปเตรียมการสิ่งใดออกมาได้อีก

ขุนเหนียงข่มกลั้นความปวดร้าวภายในใจ ไม่กล้าเผยความรู้สึกออกมาต่อหน้าเสี่ยวเฉียว เกรงแต่จะทำให้นางต้องเสียใจตามไปด้วย ขุนเหนียงปรณิบัติเสี่ยวเฉียวชำระร่างกาย พलगรายงานด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้มว่าพิธีแต่งงานจะจัดขึ้นที่โถงเสาหยาง แยกทรงเกียรติจำนวนมาก จะมาเข้าร่วมพิธี สิ่งสำคัญที่สุดคือ...เว่ยโหวผู้ที่หนุ่มแน่นและหล่อเหลา ทั้งยังเฉียบขาดห้าวหาญ หญิงสาวในเมืองที่เพียงแค่เหลือบเห็นเขา แต่ไกลก็ตกหลุมรักในทันทีนั้นมีมากจนไม่อาจนับจำนวนได้ ขุนเหนียงยังสืบได้ข่าวมาอีกว่าดูเหมือนข้างกายเขาจะไม่มีอนุคนโปรดแต่อย่างใด

"นายหญิงคงมาถึงเพียงนี้ เว่ยโหวจะไม่รักใคร่ได้อย่างไรกัน"

ขุนเหนียงใช้ชี้ฝั่งหอมที่มีกลิ่นฟุ้งจรงทาลงบนผิวกายอันนิ่มนวลของสาวน้อยข้าแล้วข้าเล่า สายตาจรดบนเรือนร่างอันงดงามขณะกล่าว

ด้วยน้ำเสียงซึ่งเปี่ยมด้วยความชื่นชมและให้กำลังใจ

ภายใต้การปรนนิบัติของขุนเหียงและสาวใช้ เสียวเฉียวเริ่มต้น
ขั้นตอนที่เกิดขึ้นก่อนจากบ้านมาในวันนั้นซ้ำใหม่อีกครั้ง

ชำระร่างกายเสร็จ...สวมใส่อาภรณ์...หวีสาเงื่อนผม...และประทีนโฉม
แต่งเครื่องประดับ นางยืนดูตนเองอยู่เบื้องหน้าคั่นช่อง พิศมองเจ้าสาว
ที่สะท้อนตรงหน้าผู้มีเรือนผมหนาแน่นดุจบุเมข งามละลานตาตั่งบุปผา
จู่ๆ นางก็รู้สึกว่าตนเองดูแปลกหน้าอยู่บ้าง

ตามจารีตโบราณสมัยราชวงศ์โจว อักษร 'ฮุน' ที่แปลว่าสมรสนั้น
เดิมคืออักษร 'ฮุน' ที่แปลว่าสนทยา

เมื่ออาทิตย์อัสดงคล้อยต่ำสู่ทิศตะวันตก หอถ่านไถภายในจวนขึ้น
ซึ่งเจียบเซียบมาช้านานก็จุดโคมสว่างไล่ระดับขึ้นจากฐานจรดยอด
มองจากที่ไกลๆ คล้ายดั่งเจดีย์วิเศษที่ถูกวาดเค้าโครงขึ้นด้วยแสงประทีป
ยิ่งแลดูสูงตระหง่าน

ผู้คนในเมืองแห่งนครชะมอญแล้วก็พากันแย่งกระจายข่าว...งานมงคล
ของท่านโหวก็คือราตรีนี้เอง

บนระเบียบทางเดินของโถงเสาหยางก็จุดแขวนโคมแดงขึ้นที่ละดวง
แล้วเช่นกัน ภายในโถงอันใหญ่โต แสงไฟสว่างโชติช่วงดุจกลางวัน
ตรงกลางตั้งโต๊ะยาวขนาดใหญ่ซึ่งลงรักเดินลายทองไว้หนึ่งตัว ด้านบน
จัดวางเครื่องเซ่นไหว้ในพิธีแต่งงานอย่างเป็นระเบียบ อันได้แก่ ข้าวสุกและจี้*
เนื้อสัตว์ ผักดอง เนื้อสับ และน้ำแกงเนื้อ แยกหรือผู้มาเข้าร่วมพิธีต่างก็

* ข้าวสุกและจี้ เป็นพิธีตระกูลข้าวฟ่างเช่นเดียวกัน 'สุ' มีความเหนียว 'จี้' ไม่มีความเหนียว เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า
เกาเหลียง

แต่งกายด้วยชุดสุภาพเรียบร้อย นิ่งคุกเข่าตามลำดับบนตั่งเตี้ยซึ่งจัดวางไว้
เบื้องหลังโต๊ะ พวกเขาสนทนาด้วยเสียงอันเบากับผู้ที่นั่งอยู่ข้างกาย
ขณะที่กำลังรอคอยให้ถึงฤกษ์มงคล

ในจำนวนคนเหล่านี้ ส่วนใหญ่นั้นจะเป็นนายทหารและขุนนาง
บริวารที่ติดตามเว่ยเซามาที่นี่ รวมไปถึงขุนนางท้องถิ่นของเมืองซินตู
พวกเขาเองก็เพิ่งรู้ข่าวงานมงคลนี้เมื่อช่วงกลางวันเช่นกัน แม้บางคน
ในกลุ่มพวกเขาจะรับรู้มาก่อนว่าเว่ยเซากำลังจะแต่งงานกับบุตรสกุลเจียว
แห่งเหยียนโจว ทว่างานพิธีที่จัดขึ้นรวดเร็วปานนี้ยังคงทำให้พวกเขา
ตกตะลึงพริ้งเพริดอยู่ดี อย่างไรก็ตามเสียช่วงเวลานี้ของเมื่อคืนเว่ยเซาก็เพิ่งจะ
ปลีกตัวกลับมาจากสนามรบที่เมืองป้อหลิงนี้เอง

เกี่ยวกับเรื่องในอดีตระหว่างสกุลเว่ยและสกุลเจียวแห่งเหยียนโจวนั้น
ผู้คนในที่นี้ส่วนใหญ่น่าเคยได้ยินได้ฟังมาแทบทั้งสิ้น เพราะเหตุนี้เอง
การดองญาติในอีกสิบปีต่อมาระหว่างเว่ยเซากับหญิงสกุลเจียวถึงยิ่งชวนให้
ผู้อื่นจินตนาการเรื่องราวไปต่างๆ นานา และยิ่งบังเกิดความสนใจใคร่รู้
ในตัวหญิงสกุลเจียวผู้นี้ ต่างตั้งตาคอยการเผยโฉมของนางในอีกชั่วครู่
ให้หลัง

รอจนถึงฤกษ์มงคลแล้ว เสี่ยวเจียวก็เข้าสู่โถงพิธีจากทางตะวันตก
นางวางข้อมือทั้งสองเสมอท้อง ปรากฏกายต่อหน้าแขกเหรื่อ
พร้อมแขนเสื้อกว้างที่พลิ้วไหว โถงพิธีซึ่งเดิมที่ยังมีเสียงสนทนาแผ่วเบา
ก็พลันเงียบลง สายตาหลายคู่ล้วนมาหยุดลงบนร่างของนางโดยพร้อมเพรียง
บ้างเพ่งพินิจ บ้างตกตะลึงในความงาม บ้างในใจแฝงความคิดแค้นฯ ซึ่ง
ไม่อาจให้ผู้อื่นล่วงรู้

เสียวเฉียวไม่รู้สึกลึ่กตื่นตื่นแต่อย่างใด นางเพียงหลับเปลือกตาลงเล็กน้อย ทอดสายตามองพื้นเบื้องหน้าเท้าของตนเอง ท่ามกลางเสียงประกาศอันมีจังหวะของเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินพิธีการที่ดังมากระทบหู ภายใต้สายตาจับจ้องจากรอบทิศนี้ นางยังคงเดินมุ่งหน้าอย่างไม่ช้าไม่เร็วโดยมีผู้ติดตามสองคนคอยนำทาง จวบจนเดินมาถึงกลางโถงห่างจากเบื้องหน้าโต๊ะยาวตัวนั้นไม่กี่เชียวแล้วจึงหยุดฝีเท้า

ฝั่งตรงข้ามของนางมีชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนอยู่

นางสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงสายตาผู้หนึ่งที่ส่งมาจากอีกฝ่าย สายตานั้นต่างจากสายตาของผู้คนรอบข้างที่นางสามารถมองข้ามไปได้อย่างสิ้นเชิง ชายหนุ่มผู้นี้จึงตรงมาที่นางโดยไม่หลีกเลี่ยงแม้แต่น้อย พร้อมกับแรงคุกคามชนิดหนึ่งซึ่งยากที่นางจะเอ่ยถึงได้

ผิวภายใต้อาภรณ์หลายชั้นคล้ายสัมผัสได้ถึงแรงคุกคามชนิดนี้ รูขุมขนทั่วร่างค่อยๆ ขยายตัว เส้นขนแต่ละเส้นคล้ายลุกชันขึ้นทั้งหมด

สาวน้อยรู้สึกได้ถึงไอเย็นบางเบา

นางข้อนตาขึ้นช้าๆ ก่อนจะสบเข้ากับสายตาของชายหนุ่มที่อยู่ตรงหน้าผู้

เว่ยเซายังหนุ่มแน่นยิ่ง ทว่าเมื่อเปรียบกับนาง เขาก็ถือเป็นบุรุษเต็มตัวอย่างแท้จริงแล้ว บ่าไหล่ผายกว้าง รูปร่างสูงสง่า เมื่อทั้งสองยืนหันหน้าเข้าหากันเช่นนี้ เสียวเฉียวก็ยิ่งถูกเขากดข่มให้นางดูตัวเล็กเปราะบางมากขึ้น จนถึงขั้นไม่อาจแหงนคิระขี้นเพียงเล็กน้อย นางต้องแหงนคิระขี้นมากกว่าจะประสานกับสายตาของเขาที่เพ่งตรงมาได้

ดังเช่นคำบอกเล่าของขุนเหนียง เขาเป็นชายหนุ่มรูปงามที่ดูองอาจ

อย่างยิ่ง บนร่างยามนี้สวมชุดเหมือนผู้* ท่อนบนสีดำเข้ม ท่อนล่างสีเสดแดง ปักลายมังกรภูผาแก้ภาพสัญลักษณ์ตามแบบชุดพิธีการของเจ้าศักดิ์นา สีดำตัดแดงนั้นแผ่กลิ่นอายความสุกชุ่มนำเกรงขามออกมาปะทะใบหน้า ท่ามกลางเสียงประกาศของเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินพิธีการ เขามองดูเสื้อเขียวเขียว ที่อยู่ห่างไปเพียงหนึ่งช่วงแขน สองตาไม่กะพริบสักนิด แวดตาอึมครึม ประจักษ์ความมืดมิดในส่วนลึกที่สุดของรัตติกาล

สิ้นเสียงร้องประกาศของเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินพิธีการ มีคนถือประคอง ผ้าแดงมาหนึ่งผืน วางปลายด้านหนึ่งในมือเสื้อเขียวและวางปลาย อีกด้านในมือเว่ยเซา บ่าวสาวจับผ้าแดงร่วมกัน เมื่อเดินมาจนถึง เบื้องหน้าโต๊ะยาวตัวนั้นแล้ว ผ้าแดงจึงค่อยถูกขยักออกไป บ่าวสาว นั่งคุกเข่าตรงข้ามกันคนละด้านของโต๊ะ ก่อนจะเริ่มทำพิธีล้างมือ ร่วมกิน เนื้อสัตว์ และร่วมดื่มสุราชม** เรียงลำดับตามคำชี้แนะของเจ้าหน้าที่ ผู้ดำเนินพิธีการ

หลังจบพิธีการช่วงต้นอันยาวนานและยืดเยื้อนี้แล้วก็คือพิธีผูก เงื่อนผมอันเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่แสดงว่าพิธีสำเร็จเสร็จสิ้น

ผู้ติดตามบรรจงตัดปลายผมของบ่าวสาวคนละหนึ่งปอยมาผูกเข้าด้วยกัน ยามนี้ผู้คนรอบด้านล้วนยิ้มแย้มแจ่มขึ้น เสียงแสดงความยินดี ดังมาไม่ขาดหู ทว่าเสื้อเขียวกลับแลเห็นมุมปากของชายหนุ่มที่อยู่ ตรงหน้ากระตุกยักขึ้นบางๆ จนแทบไม่อาจสังเกตเห็น

* ชุดเหมือนผู้ คือชุดพิธีการสำคัญของฮ่องเต้และขุนนางระดับสูง ภาพสัญลักษณ์ที่ปักบนชุดมีจำนวนลดหลั่นไปตามระดับชั้น ในสมัยตงอัน ชุดของฮ่องเต้ปักสิบสองภาพสัญลักษณ์ ชุดของเจ้าศักดิ์นาปักเก้าภาพสัญลักษณ์ เรียกว่ามังกรภูผา อันเป็นตัวแทนของสองในเก้าภาพสัญลักษณ์ที่ปักอยู่บนชุด

** พิธีล้างมือเป็นขั้นตอนสำคัญก่อนพิธีเซ่นไหว้ในสมัยโบราณ บ่าวสาวร่วมกินเนื้อสัตว์ที่ใช้ในการเซ่นไหว้ สื่อนัยถึงการเริ่มต้นชีวิตคู่ ส่วนการร่วมดื่มสุราชมนั้นสื่อว่าสามีภรรยาจะร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน

หากนางมองไม่ผิด นี่คือการยืมซึ่งเผยความระอา ทั้งเจือไว้ด้วย
อารมณ์ไม่อินังขังขอบอีกเล็กน้อย

เมื่อวานเพิ่งจะคว่ำชัยที่เมืองป้อหลิง พิชิตเงินเสียงแห่งมณฑล
ปิงโจวที่มารุกรานได้อย่างงดงาม คืบนี้ยังได้ฉลองงานมงคลของท่านโหว
ในค่ายทหารจึงล้มแพะฆ่าสุกร แหกกฏตีมสุราซึ่งเป็นทั้งบำเหน็จศึก
และสุรามงคลของท่านโหว

ทุกครั้งที่เดินทัพ เว่ยเซ่าจะกินอาหารร่วมหม้อ พักผ่อนร่วมกระโจม
กับเหล่าทหารเสมอ หากตีเมืองซึ่งดินแดนก็จะคอยอยู่เบื้องหน้าพลทหาร
ออกนำก่อนในทุกศึก ทว่าเขาก็ปกครองกองทัพด้วยวินัยอย่างเข้มงวด
และคำสั่งอันเฉียบขาดเช่นกัน เหล่าทหารจึงทั้งเคารพและยำเกรงเขา
ยามปกติมีโอกาสน้อยนักที่จะได้ดื่มสุราอย่างเต็มที่ ในเมื่อคืบนี้มีเรื่องมงคล
ซ้อนมงคลเช่นนี้ กองไฟในค่ายทหารซึ่งทอดยาวต่อเนื่องอยู่นอกเมือง
จึงลุกโผลงเจิดจ้า ทุกแห่งหนล้วนได้ยินเสียงเพลงกังวานก้อง เมื่อดื่มสุรา
มาได้ครึ่งทางยังไม่ทันอิ่มหน้า เสียงโห่ร้องยินดีก็พลันดังมาจากเบื้องหน้า
เหล่าทหารต่างกรูกันไปตรวจสอด แลเห็นเว่ยเซ่าถึงกับบอออกจากเมือง
มาที่ค่าย คารวะสุราต่อทหารด้วยตนเองเพื่อขอบคุณที่พวกเขาสู้ศึกอย่าง
ห้าวหาญจนยึดเมืองป้อหลิงคืนมาได้

กระทั่งคืนแต่งงานท่านโหวก็ยังไม่ลืมที่จะออกจากเมืองมาบำรุ
งขวัญทหาร บรรยากาตั่วทั้งค่ายซึ่งตั้งกระโจมยาวต่อเนื่องพลันคึกคัก
ฮึกเหิมถึงขีดสุด เหล่าทหารเข้ามารุมล้อมเขาขึ้นแล้วขึ้นเล่า แย่งกัน
คารวะสุราแสดงความยินดีกับเจ้าบ่าว เว่ยเซ่าไปหน้าเปื้อนยิ้ม อารมณ์

ห้าวหาญพุ่งทะยานสูงถึงชั้นเมฆ เขาไม่ปฏิเสธผู้มาคารวะสุราเลยสักคน เว่ยเหลียงที่เดินทางมาพร้อมกันเกรงว่าเขาจะเมามายจนพลาดเรื่องการเข้าหอ จึงทั้งบอกปิดทั้งช่วยขวางแทนเว่ยเซ่าติดๆ กัน สุดท้ายถึงพาเขา ปลีกตัวกลับเข้าเมืองมาได้

เพียงแต่ตอนนี้ก็เป็นเวลาที่ตึกตื่นมากแล้ว

สิ่งแรกหลังเสร็จสิ้นพิธีการในห้องโถงนั้นเจ้าสาวจะถูกส่งตัวมายังห้องหอซึ่งจัดเตรียมไว้ในเรือนเชอหยางอันเป็นที่พำนักของเว่ยเซ่าในยามปกติ หลังรับการปรนนิบัติลบเครื่องประทีนโคมและเปลื้องอาภรณ์ขึ้นนอกออกแล้ว เสี่ยวเฉียวก็ให้ขุนเหียนยงกับเหล่าสาวใช้ออกไป สาวใช้ทั้งหลายเดินเรียงแถวออกไปตามคำสั่ง เหลือเพียงขุนเหียนยงเป็นคนสุดท้ายที่ยังคงยืนอยู่ตรงนั้น รื้ออ้อมไม่ยอมจากไป

ยามนี้เทียนมวงคลในห้องหอจืดจาง เดิมทีก็น่าจะเป็นภาพอันงดงามและช่วงเวลาที่น่าประทับใจ ทว่ากลับดูคล้ายว่ายังขาดความสมบูรณ์อยู่ ขุนเหียนยงนึกถึงเว่ยเซ่าที่ตนลอบสังเกตุเมื่อครู่ก่อนนี้ เขามีรูปกายสูงกำยำ กำลังวังชาเปี่ยมล้น ผิดกับบิดาเจ้าเมืองผู้มีเรือนร่างเปราะบาง เกรงว่าต้นขาของนางอาจยังเล็กกว่าแขนที่เขายื่นออกมาด้วยซ้ำ ประกอบกับเสี่ยวเฉียวเพิ่งจะถึงวัยเข้าพิธีปักปัน* กลัวเหลือเกินว่าเว่ยเซ่าจะเป็นคนปาเถื่อนโหดร้าย หากกระทำการอย่างหยาบคายเกรงจะทำให้นางต้องทนทุกข์ ขุนเหียนยงจึงยังไม่อาจวางใจลงได้

แม้เป็นเพียงบ่าว แต่ขุนเหียนยงก็เป็นเสมือนมารดาด้วยครึ่งหนึ่ง

* พิธีปักปัน คือพิธีเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ของสตรีวัยสิบห้าปี โดยการรวบรวมปักปันเพื่อแสดงว่าถึงวัยออกเรือนแล้ว

เมื่อเสี้ยวเดียวเห็นอีกฝ่ายมองตนอย่างอีกอัก ความวิตกกังวลเคลื่อนไหว
ไปหน้าแล้ว นางจึงเป็นฝ่ายเดินตรงไปปอบโยน

ขุนเหนียงพยายามเผยสีหน้าแถมขึ้นขณะประชิดมาที่ข้างหูของ
เสี้ยวเดียว กำชับกำชาว่าอีกประเดี๋ยวยามที่เว่ยโหวเข้าห้องหอบาปฏิบัติ
ตามพิธีการของโจวกง* อย่าได้ลืมปรนนิบัติอีกฝ่ายด้วยท่าที่ที่บอบบาง
อ่อนแอ กระตุ้นให้เขารู้สึกเอ็นดู โดยทั่วไปหากบุรุษบังเกิดความเอ็นดูแล้ว
ย่อมจะปฏิบัติอย่างอ่อนโยน

"อย่าได้อวดเก่งเป็นอันขาด จำไว้นะเจ้าคะ จำไว้ให้มัน!"

ได้ยินขุนเหนียงกำชับย้าแล้วย้าอีกเช่นนี้ เสี้ยวเดียวจึงค่อยเข้าใจ
สาเหตุที่เมื่อครู่อีกฝ่ายรีรอไม่ยอมจากไป แม้ตนได้เกิดเป็นคนมาถึง
สองชาติทิพย์ แต่เป็นเพราะประสบการณ์ในด้านนี้น้อยนิด พังจบแล้ว
ผิวน้ำจึงยังคงแดงเรื่ออย่างห้ามไม่อยู่ ผงกศีรษะรับเป็นพัลวัน

ตอนนี้ขุนเหนียงถึงได้คลายมือนาง เดินออกจากห้องหอบไปหนึ่งก้าว
ก็ยังหันกลับมาองอีกสามหน

สุดท้ายในห้องหอก็เหลือแต่เสี้ยวเดียวที่รอคอยการมาถึงของ
เจ้าบ่าวเว่ยเซ่าเพียงลำพัง

นี่คือห้องนอนทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่กว้างใหญ่ห้องหนึ่ง ทางเข้า
จัดวางฉากบังลมขนาดหกบานพับซึ่งมีความสูงเลยศีรษะ พื้นจากเป็น
สีแดงชาดเขียนลายมังกรเมฆาหลงรักเคลือบเงา กั้นแบ่งห้องนอนออกเป็น
ห้องชั้นนอกและชั้นใน ด้านข้างของฉากบังลมจัดวางเตียงหลังใหญ่

* กล่าวกันว่าช่วงต้นราชวงศ์โจว ราษฎรมักชิงสุกก่อนห่าม โจวกงจึงบัญญัติธรรมเนียมสมรสให้ราษฎรยึดถือ
โดยกำหนดให้การเข้าหอเป็นพิธีการสุดท้าย ต่อมาคำว่า 'ปฏิบัติตามพิธีการของโจวกง' จึงกลายเป็นคำกล่าว
อย่างอ้อมค้อมหมายถึงการร่วมอภิรมย์

บนเตียงปูเครื่องนอนใหม่เอี่ยมสีแดง หมอนผ้าห่มวางเรียงเป็นระเบียบเรียบร้อย ส่วนบนของม่านมุ้งด้านหนึ่งแขวนแผ่นหยกกลมลายเมล็ดข้าวไว้หนึ่งคู่ ทั้งเป็นเครื่องตกแต่งและถือเป็นเครื่องรางมงคลของห้องหอ บนพื้นผิวดังตรงข้ามวางตั้งเตียงทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าไว้หนึ่งตัวสำหรับนั่งเล่น ด้านบนปูด้วยเบาะนุ่ม ตรงกลางวางโต๊ะหนึ่งตัว หีบใส่ของและตู้ที่เหลื่อต่างถูกจัดวางชิดเข้าผนัง บนเชิงเทียนจุดเทียนแดงหนึ่งคู่ขนาดเท่าลำแขนเด็ก นอกจากนี้แล้วในห้องก็ไม่มีเครื่องตกแต่งอื่นที่เกินจำเป็นอีก

เสี่ยวเฉียวพิจารณาห้องหอเสร็จก็ยืนอยู่กลางห้อง นางเหม่อมองเทียนแดงคู่ นั้น อาจเพราะได้รับผลกระทบจากคำกำชับเมื่อครูของซุนเหินยง เหม่อมลอยไปได้สักระยะ เสี่ยวเฉียวซึ่งเดิมที่ไม่ได้รู้สึกอะไรมากมายก็เริ่มตื่นเต้นขึ้นมาบ้างแล้ว

หลายปีต่อจากนี้ของเสี่ยวเฉียวในชาติก่อนนั้นเคยลอบมาพบหน้าต้าเฉียวญาติผู้พี่เป็นครั้งสุดท้าย เวลานั้นเวย์เซ้าใกล้จะสถาปนาตนเป็นฮ่องเต้แล้ว ข้างกายเขามีสตรีอยู่อีกนางหนึ่ง ได้ยินว่าเป็นที่โปรดปรานยิ่งนัก ส่วนต้าเฉียวแม้ได้ชื่อว่าเป็นสุหยินของเข แต่เวย์เซ้ากลับปฏิบัติต่อนางอย่างไม่สนใจใยดี ปล่อยนางไปตามยถากรรมนานแล้ว

การพบหน้ากันในครั้งนี้เสี่ยวเฉียวถึงได้รู้ว่า...ที่แท่นนับแต่วันแรกที่ต้าเฉียวแต่งงานกับเวย์เซ้า เขาก็ไม่เคยแตะต้องนางแม้เพียงปลายก้อย

ถึงแม้ต้าเฉียวจะไม่เลอโฉมเท่าเสี่ยวเฉียว หากก็ถือเป็นโฉมสะคราญชวนถนอมที่น้อยนักจะได้พบพาน แต่นี่เวย์เซ้าถึงกับไม่แม้แต่จะสัมผัสหญิงงามที่เข้าพิธีเป็นภรรยาของเขาแล้ว เห็นได้ชัดว่าความเคียดแค้นชิงชังที่เขามีต่อสกุลเฉียวนั้นมากถึงขั้นใด ในเมื่อเคียดแค้นชิงชังถึงขั้นนี้

ทว่าก็ยังตกลงที่จะเฝ้าดวงแต่งงานกับหญิงสกุลเดียว ความลุ่มลึก
ของจิตใจและความสามารถในการอดกลั้นของเขาล้วนมีในระดับที่
คนทั่วไปจะสามารถกระทำได้จริงๆ

เนื่องจากมีความทรงจำเช่นนี้เข้ามาในความคิดก่อนแล้ว เสี่ยวเฉียว
จึงรู้สึกว่าคุณนี้เว่ยเซ้าผู้นั้นคงจะไม่แต่งงานเช่นกัน ทว่าขอเพียง
เหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้น ไม่ว่าเรื่องใดก็มีความไม่แน่นอนทั้งสิ้น

ถ้าหากผิดคาดเล่า...

สุดท้ายเขายังคงเข้าหอกับนางตามปกติ สังเกตจากรูปร่างและ
น้ำหนักตัวของเขาแล้ว ขึ้นโถมตัวลงมาแรงหน่อย ไม่แน่นอนกับนาง
จนกระอักเลือดก็เป็นได้ หรือว่าหากเขาหงุดหงิดหัวเสีย...ซึ่งจุดนี้เป็นไปได้
สูงมาก แล้วระเบิดสัญชาตญาณดิบออกมา ร่างกายของนางซึ่งในสายตา
ของผู้คนยุคนั้นเห็นว่าเหมาะสมที่จะแต่งงาน ทั้งที่จริงยังต้องรออีกสองวัน
ถึงจะผ่านบวชชู้* ได้ครบสิบห้าปีนั้น เก่งว่าคงมีอาจรับไหว

กระนั้นนางเองก็ไม่อาจจินตนาการได้อีกเช่นกันว่าหากตนจะต้อง
ทำเช่นที่ขุนเหียนก่าช่วยมาด้วยการใช้อ่อนสยบแข็งอันใดนั้นอยู่ใต้ร่าง
ของเขาขณะทำเรื่องอย่างว่านั้นจะเป็นเช่นไร แม้เสี่ยวเฉียวในชาติก่อน
จะเคยแต่งงานกับหลิวเหยียนมาแล้ว ทว่าสำหรับตัวนางเอง ต่อให้
ไม่ถึงกับไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่อย่างไรเสียก็ยังไม่เคยมีประสบการณ์จริง
ที่ประสบมากับตัวสัณนิ

เสี่ยวเฉียวยังคงคิดก็ยังลนลาน สุดท้ายตั้งสติได้แล้วจึงไปนั่งใจลอย
ตอบบดั่งเตี้ยที่อยู่ตรงข้ามกับเตียงใหญ่

* ชู้ชู้ คือการนับอายุแบบโบราณ โดยนับอายุเด็กแรกคลอดเป็นหนึ่งขวบ ต่อจากนั้นนับอายุเพิ่มทุกๆ
ตรุษจีน

ยามที่เพิ่งข้ามมิติมาอยู่ที่นี้ นางไม่คุ้นเคยกับท่าทางของผู้คนยุคนี้ เอาเสียเลย ในยุคนี้เก้าอี้และม้านั่งที่มีขาสูงยังคงปรากฏให้เห็นเฉพาะในกลุ่มชนชาวหู* ทางเหนือเท่านั้น การนั่งห้อยขาถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมอันหยาบคายไร้มารยาท ยามที่นางนั่งลงต่อหน้าผู้อื่นจึงได้แต่รักษาอิริยาบถเพียงสองแบบ คือวางสะโพกลงบนส้นเท้าในท่านั่งคุกเข่าอันเป็นท่านั่งยามปกติที่นับได้ว่าค่อนข้างผ่อนคลาย หรือไม่ก็ยกสะโพกขึ้นยัดลำตัวตรงในท่าคุกเข่าที่เรียกอีกชื่อว่าคุกเข่ากึ่งนั่ง อิริยาบถนี้เป็นท่านั่งเมื่อเตรียมตัวจะลุกยืนหรือเมื่อต้อนรับแขกเพื่อแสดงออกว่าให้เกียรติต่อผู้อื่น

แต่ไม่ว่าจะเป็นท่านั่งแบบใด เสียวเฉียวล้วนไม่อาจนั่งอยู่ได้นาน ยิ่งไม่มีทางเป็นอย่างชุนเหียงที่สามารถนั่งเย็บปักถักร้อยเป็นชั่วโมง** ได้โดยไม่ขยับเลยแม้แต่บ่อยนิด เมื่อก่อนตอนที่ยังไม่ออกเรือน ขอเพียงรอบข้างไร้คนนอกอยู่ นางมักยอมถูกชุนเหียงตำหนิว่าไม่งาม เปลี่ยนมานั่งยัดเท้าเหยียดตรงเพื่อผ่อนคลายสองขาอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้จวบจนบัดนี้แล้วนางก็ยังฝึกปรือฝีมือในการนั่งคุกเข่านานๆ ไม่สำเร็จเสียที

เสียวเฉียวนั่งสงบเสงี่ยมบนตั่งมาเนิ่นนานก็ยังไม่เห็นเว่ยเซ้ากลับมาก็ทั้งเบื่องนอกก็เจิบเจิบไม่ได้ยินเสียงใดๆ นางจึงเหยียดขาตรงคว่ำหีบจากด้านข้างมาพิงกาย ผ่อนคลายแขนขาถึงนั่งก็เอนอยู่บนตั่งไปอย่างนี้

ภายในห้องติดกับเบื่อนนอกที่หนาวยะเยือกลิบลิบ กระถางไฟในห้องยามนี้กำลังลุกโชติช่วงส่งไออุ่นพร้อมกลิ่นกำยานอ่อนๆ ลอยละล่อง

* ชาวหู เป็นคำเรียกชนเผ่าต่างๆ ทางเหนือและตะวันตกของจีนโบราณ

** ชั่วโมง เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

มาในอากาศ เป็นเพราะเมื่อคืนหลับไม่สนิท วันนี้ก็ถูกเคียวกรำมาตลอด
ทั้งวัน ความว่องวุ่นจึงเข้าสู่ใจเฉยเฉยทีละน้อย ขณะที่สะสมสะสม
จนจะหลับไหลอยู่แล้วนั้น เสียงความเคลื่อนไหวก็ดังมากระทบหู

มีคนมาแล้ว ถัดจากนั้นนางก็ได้ยินสาวใช้เบื้องนอกขานว่า "นายท่าน
กลับมาแล้วเจ้าค่ะ"

'นายท่าน' คือคำที่บ่าวในเรือนใช้เรียกยกย่องเจ้านายที่เป็นบุรุษ
คู่กับคำว่า 'นายหญิง'

หนอนชี้เข้าในตัวเสื้อเฉยเฉยหนีหายไปทันใด นางขยี้ตาก่อนจะ
คลานพรวดขึ้นจากตั่ง เพิ่งกลับคืนสู่ท่านั่งคุกเข่าก็ได้ยินเสียงบานประตู
ถูกผลักเปิด นางเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นว่าเบื้องหลังฉากบังลมปรากฏเงา
ร่างสูงใหญ่ไหววูบคล้ายทรงกายไม่มั่นคงจึงชวนเซไปหนึ่งที

เสื้อเฉยเฉยตระหนกรีบยึดกายขึ้น ขณะเตรียมจะลงจากตั่งไปดูให้
แน่ชัด เงาร่างของคนผู้นั้นก็ทรงกายได้อย่างมั่นคง เดินอ้อมฉากบังลมมา
ปรากฏตัวต่อหน้านางแล้ว

มิใช่เว่ยเซาแล้วจะเป็นผู้ใด

ดูเหมือนเขาจะดื่มสุรามาไม่น้อย ดวงหน้าซึ่งประกอบด้วยลายเส้น
อันเคร่งขรึมเย็นชานั่นผุดสีแดงระเรื่อ พอเข้าห้องมาก็มุ่งตรงสู่ด้านใน
ปลดเกี้ยวครอบมวยผมออกด้วยตนเองก่อนขว้างไปหน้าคั่นช่อง
โตะเครื่องแป้งดังครังค์ หันกายเดินมุ่งสู่เตียงขนาดใหญ่นั้นโดยไม่แม้แต่
จะท่าเล็งมองเสื้อเฉยเฉยที่ยังยึดลำตัวคุกเข่าอยู่บนตั่ง พอเขาเดินถึงเตียง
ก็เลิกม่านในคราวเดียว ส่งผลให้แผ่นหยกกลมกระทบกันบังเกิดเสียง
กังวานใส

ถัดจากนั้นก็ยังมีเสียงตบดังขึ้นอีกสองครั้ง เมื่อรองเท้าหุ้มข้อร่วงสู่พื้น
ภายในห้องก็เงียบเชียบลง

เสียงเดียวเห็นเขาเดินตรงขึ้นเตียงไป ทันทีที่ล้มตัวลงนอนแล้วก็
คล้ายเข้าสู่ห้วงนิทราในพริบตาเดียว แผ่นหลังของนางซึ่งเดิมที่เกร็ง
เล็กน้อยจึงผ่อนคลายลงในที่สุด

นางระบายนมหายใจ สองตาจับจ้องเว้าที่อยู่บนเตียงขณะค่อยๆ
วางสะโพกลงบนเส้นเท้าตามเดิม

เขาคงหลับใหลไปแล้วจริงๆ หรือบางทีอาจเป็นอาการเมาสุรา
เนิ่นนานให้หลังเสียงเดียวจึงค่อยๆ เหยียดสองขาออกอีกครั้ง
กำมือเป็นหมัดทุบขาที่ปวดเมื่อยเบาๆ กลับคืนสู่ท่ากึ่งนั่งกึ่งเอนอย่าง
เมื่อครู่ก่อน

เช่นนี้เองคนหนึ่งจึงนอนอยู่บนเตียง อีกคนก็เอนอยู่บนตั่ง ต่างคน
ต่างอยู่โดยสงบ

นอกจากกลิ่นกำยานที่มีอยู่แต่เดิม อากาศภายในห้องยังเริ่มเจือ
ด้วยกลิ่นสุราที่แผ่ซ่านมาจากร่างของเว้าเซ้าด้วย เมื่อสุดดมนานเข้า
ก็รู้สึกถึงกลิ่นนั้นแล้ว แต่นางกลับถูกกลิ่นนั้นรบกวนจนมึนศีรษะอยู่บ้าง

ยามนี้ตึกตื่นมากแล้ว เสียงเดียวจึงกึ่งนั่งกึ่งเอนอยู่บนตั่งในท่าทางนี้
ประเดี๋ยวเคลิ้มม่อหลับไป ประเดี๋ยวพลันสะดุ้งตื่นลืมตาโพล่ง ครั้นแล
เห็นว่าเว้าเซ้ายังคงนอนอยู่บนเตียงในท่าเดิม จิตใจจึงค่อยผ่อนคลายลง
แล้วม่อหลับไปอีกครา สลับไปมาเช่นนี้อยู่หลายหน จวบจนครั้งสุดท้าย
ที่นางสะดุ้งตื่นเพราะถูกแซ่เย็นจนได้สติ

นอกหน้าต่างยังคงมีดมิด ดูจากความยาวส่วนที่เหลือของเทียนมวงคล

ที่ยังเผาไหม้อยู่บนเชิงเทียน ยามนี้ น่าจะเกือบยามใจ* แล้ว ถ่านแดง
ในกระถางไฟใกล้จะเหลือแต่ขี้เถ้าสีขาว แผ่นงานไอลูนที่ยังหลงเหลือออกมา
เพียงบางเบา เมื่อในห้องเย็นลง ไอลูนวเบื่องนอกก็แทรกซึมเข้ามา

เสี้ยวเฉียวเหินบนหนาวไปทั้งร่าง ยกสองมือขึ้นกอดอก ลูบแขน
สองข้างที่ถูกแช่เย็นจนผิวเริ่มกลายเป็นหนังไก่ คาดว่าต้องอีกพักใหญ่กว่า
ฟ้าจะสว่าง นางจับตามองเว่ยเซ่าที่อยู่บนเตียง เน้นนานเห็นเขาไม่ขยับตัว
สักนิด ลังเลอยู่ชั่วครู่ นางก็ตัดสินใจลงจากเตียงในที่สุด เดินมุ่งไปใกล้เตียง
อย่างเบา มือเบาเท้า

ตามธรรมเนียมในห้องนอนของชนชั้นสูงยุคนี้ ไม่ว่าสามีภรรยา
จะนอนร่วมผ้าห่มผืนเดียวกันหรือไม่ บนเตียงจะจัดวางผ้าห่มไว้สองผืน
เสมอ

เว่ยเซ่านอนอยู่ด้านนอกของเตียงและไม่ได้ห่มผ้า ยามนี้ผ้าห่ม
ทั้งสองผืนจึงยังวางพับเป็นระเบียบอยู่ด้านในของเตียง

เสี้ยวเฉียวแทบไม่ได้ก่อให้เกิดเสียงใดๆ ในที่สุดนางก็เดินไปถึง
ปลายเตียง หยุดอยู่เบื้องหน้าเท้าของเว่ยเซ่า

สาวน้อยลอบมองเขาอีกครั้ง

ชายหนุ่มยังคงนอนหงาย สีแดงเรื่อจากฤทธิ์สุราที่ฉาบไปหน้ายาม
เพิ่งเข้าห้องมาตอนครึ่งคืนแรกได้เลือนหายไปสิ้นแล้ว อาจเพราะมูมเตียง
ไฟส่องลงมาไม่ถึง แสงค่อนข้างสลัวจึงทำให้สีหน้าของเขาแลดูสงบ
ผิดจากยามปกติ และส่งผลให้คิ้วดำดำที่คมดุจกระบี่คู่นั้นยิ่งดูสะกดตา
สองตาได้คิ้วคมคู่นั้นปิดสนิทขณะที่เขายังคงหลับลึก

* ยามใจ คือช่วงเวลา 01.00 น. - 03.00 น.

เสี่ยวเฉียววกลั่นลมหายใจ พยายามโน้มกายไปเบื้องหน้าให้ช้าที่สุด รวจนร่างกายผ่านเลยขาของเขาไปแล้ว มือข้างหนึ่งก็เหยียดเอื้อมออกไป หมายหยิบผ้าห่มผืนที่อยู่ใกล้ตนที่สุดออกมา จู่ๆ เว่ยเซ่าที่อยู่ใต้ร่างก็รู้สึก ตัวตื่น เขาลืมตาขึ้นโดยปราศจากเค้าวางใดๆ จากนั้นริมหูก็ได้ยินเสียง กระป๋องดังออกจากฝักดังเซ้ง ขณะที่นางยังไม่ทันตอบสนองอะไร เว่ยเซ่า ก็ได้ชักกระบี่ยาวเล่มหนึ่งออกมาจากใต้หมอนอย่างรวดเร็ว พลางพลิกกาย ลงจากเตียงพร้อมจรวดปลายกระบี่แนบเข้ามาที่ข้างลำคอของนางแล้ว

ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในเวลาเพียงชั่วประกายไฟแลบเท่านั้น

เสี่ยวเฉียวตัวแข็งทื่อในทันที นางสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงกระโถ หนาวยะเยือกที่แทรกซึมเข้ามาเมื่อคมกระบี่แนบกับผิวเนื้อบนลำคอ ของตน ซึ่งเป็นความรู้สึกที่แตกต่างจากไอหนาวในอากาศโดยสิ้นเชิง

นางถึงกับสุดได้กลืนหวานปนสนิมจางๆ

เสี่ยวเฉียวรู้ว่านี่คือกลิ่นของโลหิต

นางค่อยๆ หันหน้ามาสบกับดวงตาของเขา

ในนั้นยังคงมีเส้นเลือดสีแดงที่เล็กละเอียดกระจายตัวอยู่ ทั้งยัง แผ่ขานรังสีเช่นหม้ออันบางเบาออกมา

"ข้ารู้สึกหนาวอยู่บ้าง เมื่อครู่เพียงคิดหยิบผ้าห่มมาเท่านั้น ไม่คาดว่า จะรบกวนท่าน" นางกล่าวด้วยสຸ້มเสียงที่ฟังดูเยือกเย็น ทั้งที่นางแน่ใจว่า ตนไม่ได้แตะถูกเขาเลยสักนิดจริงๆ

เว่ยเซ่าเพ่งมองนางชั่วอึดใจ ก่อนเบือนหน้าเหลียวมองห้องซึ่งถูก ตกแต่งเป็นสีแดงไปทั่ว ชายหนุ่มคล้ายเพิ่งตระหนักอะไรขึ้นได้ เขาหลับตา ยกมืออีกข้างขึ้นνωดหน้าผาก ค่อยๆ ลดกระบี่ลงในที่สุด ก่อนที่สายตา

จะย้อนกลับมาจับนั่งบนดวงหน้าของเสี้ยวเฉียวโดยไม่ละวาง

คงเพราะแสงเทียนด้านข้างฉายส่องมาพอดี ดวงตาของเขาจึงคล้าย
แปรเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลอมดำ ดูแวววาวโปร่งใสนิดๆ ประหนึ่งสีของ
อำพัน

ถูกเพ่งพิศด้วยนัยน์ตาที่มีลักษณะเช่นนี้ เสี้ยวเฉียวก็เกร็งไปทั้งร่าง
นางไม่กล้าขยับร่างกายลงเดช ดวงตาคู่งามเบิกกมลตามสัญชาตญาณ
สบตากับเขาอย่างตกเป็นรอง

กระแสดมสายหนึ่งไม่รู้ว่่าเล็ดลอดเข้ามาจากช่องมุมใด แสงเทียน
พลันไหวระริกแผ่วเบา ส่งผลให้เงาเทียนซึ่งทาบทอบนดวงหน้าด้านข้าง
ของเสี้ยวเฉียวพลอยสั่นไหวไปเล็กน้อย

เว่ยเซ้าพลันได้สติคืนมา เขาขยับหัวไหล่เล็กน้อยก็สามารถ
สอดกระบี่คืนฝักเสียงดังจับได้โดยไม่ต้องก้มศีรษะมอง ก่อนจะวางกระบี่
ลงบนเตียง แล้วนั่งบนขอบเตียงก้มหน้าค้อมเอว สวมรองเท้าหุ้มข้อเสร็จ
ก็คว้ากระบี่ลุกขึ้นก้าวยาวๆ มุ่งหน้าสู่เบื้องนอก

เสี้ยวเฉียวมองส่งเงาหลังของเขาพลางระบายลมหายใจอย่างโล่งอก
ทว่าเว่ยเซ้าเดินไปถึงข้างฉากบังลมก็กลับชะงักฝีเท้าแล้วหันหน้า
กลับมาเสียได้

ลมหายใจที่ยังไม่ทันระบายออกจนสุดจึงถูกนางกลั้นไว้ในอกทันที
"เจ้าไม่เหมาะจะรั้งอยู่ที่นี่ รุ่งเช้าข้าจะให้คนส่งเจ้ากลับเมือง
อวี่หยาง"

ชายหนุ่มเอ่ยเรียบๆ จบแล้วจึงหมุนกายเดินต่อ เงาร่างของเขา
อ้อมผ่านฉากบังลมตามด้วยเสียงเปิดประตูดังแอ็ด จากนั้นเสียงฝีเท้า

ก็เคลื่อนไถลออกไปตามลำดับ จนสุดท้ายเจียบหายไปจากหูของนาง โดยสิ้นเชิง

ในที่สุดเสี่ยวเฉียวก็ได้ระบายลมหายใจนั้นจนสุด ยามที่นางยัดจับ ขอบเตียงนั่งลงไปช้าๆ พบว่ามือของตนถึงกับสั่นเล็กน้อยๆ ขณะที่เหวี่ยงเย็น ก็หลังจากออกมาชุ่มแผ่นหลังจนเสื้อตัวในแนบติดผิวกาย หนาวสะท้าน ชวนไม่สบายตัวอย่างยิ่ง

เว่ยเซ่ามุ่งหน้าสู่ห้องหนังสือ เมื่อใกล้ถึงกลับชะงักฝีเท้าแล้ว เหลียวมองรอบทิศ

จวนขึ้นในยามกลางวันนั้นมีคนไม่มากจึงมักให้ความรู้สึกเจียบเหงา วังเวงอยู่บ้าง นับประสาอะไรกับตอนนี่ที่เพิ่งถึงยามค่ำ เป็นช่วงเวลา ที่รัตติกาลลุ่มลึกกว่ายามใด รอบด้านจึงยิ่งเจียบสงัด ซ้ำรับใช้ในจวนชั้น ล้วนดำดิ่งในห้วงฝัน

สายตาของเขากวาดไปเบื้องหลัง จับนิ่งที่หอถ่านไถซึ่งถูกม่านราตรี วาดเค้าโครงออกมาอย่างแจ่มชัด

ชั่วครู่ให้หลังชายหนุ่มก็ขึ้นมาอยู่บนหอสูงตระหง่านหลังนี้ซึ่ง ปลุกสร้างบนดินที่อัดแน่นจนกลายเป็นฐานสูง ยามที่เขาพิงราวกันทำ รับสายลมราตรีอันหนาวเสียดกระดูก ทอดสายตามองกำแพงเมืองและ ท้องทุ่งเบื้องนอกที่อยู่ได้มานรัตติกาลอันลุ่มลึกนั้นแล้ว ที่ด้านหลัง พลันแว่วเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบา เขาหันหน้าไป อาศัยแสงดวงดาว เหนือศีรษะแยกแยะได้ว่าผู้มาคือกุนซื่อที่มีนามว่ากงซุนหยางนั่นเอง

"ราตรีเข้าหอยของนายท่านแท้ๆ ไฉนจึงมายืนพิงราวกันอยู่ที่นี่

ตามลำพังเล่าขอรับ"

กงขุนหยางคารวะเว่ยเซ้า เขาเดินเข้ามาใกล้ก่อนยิ้มกล่าวว่า

กงขุนหยางคือที่ปรึกษาคนสนิทของเว่ยเซ้า เว่ยเซ้าเชื่อใจและให้ความสำคัญต่อเขาไม่น้อย ครั้งนี้ที่สกุลเฉียวแห่งเหยียนโจวเป็นฝ่ายขอผูกไมตรีด้วยการเกี้ยวดวงเป็นช่วงที่เว่ยเซ้าบังเอิญไม่อยู่ตอนที่ทูตของอีกฝ่ายมาเยือนพอดี เมื่อกลับมาได้ยินข่าวว่าสวี่ฮุ่ยยิ่นผู้เป็นย่าได้ตอบรับงานมงคลแทนตนไปแล้ว เดิมทีเขายังไม่ยอมเห็นด้วย เนื่องจากทูตเพิ่งจากไปได้ไม่นานจึงตั้งใจจะส่งคนตามไปสกัดขบวนพาทูตกลับมา ทว่ากงขุนหยางเอ่ยโน้มน้าวเขาด้วยเหตุผล สุดท้ายเว่ยเซ้าจึงรับฟังคำแนะนำของอีกฝ่ายแล้วรับปากเรื่องการแต่งงานนี้

"ท่านกงขุนไม่ห่มผ้านอนหลับให้สบายหน่อยหรือ ไยมาตากลมที่นี้เช่นกันเล่า" เว่ยเซ้าย้อนถาม

"เดิมทีข้ามาสุราจนหลับไปแล้ว พอรู้สึกตัวตื่นก็เม้งวงงุนอีก มองเห็นดวงดาวส่องสว่างเต็มฟ้าจึงมาสังเกตปรากฏการณ์ดวงดาวยามราตรีที่นี้เสียเลย ไม่คิดว่าจะพบเจอนายท่าน"

กงขุนหยางพูดจบก็หัวเราะหึๆ เดินมาถึงข้างกายเว่ยเซ้าจึงค่อยเอ่ยต่อ

"ข้าเคยได้ยินคำกล่าวหนึ่งของมณฑลเหยียนโจวว่าไว้ว่า 'เทพธิดาแห่งแม่น้ำลั่วส่วยงามสิบส่วน สองเฉียวงามแปดส่วน' เดิมทีข้าไม่เชื่อนักว่าเพียงกล่าวเยินยอเกินจริงเท่านั้น รอจนได้ยลโฉมธิดาสกุลเฉียวในพิธีมงคลเมื่อหัวค่ำแล้ว นับว่าสมกับคำยกย่องนี้โดยแท้ ข้าดูกิริยาและสีหน้าของนางแล้ว ทั้งที่อยู่ท่ามกลางสายตาคนหมู่มากกลับไม่

เผยแพร่วาตลาดกลัวแม้แต่น้อย นับเป็นกุลสตรีผู้ผ่าเผย นายท่านได้สูลหยา
ที่งามพร้อมเช่นนี้ ช่างน่ายินดีน้ำเฉลิมฉลองยิ่งนัก!"

เบื้องหน้าสายตาของเว่ยเซ้าพลันผุดภาพดวงหน้าน้อยๆ ที่เมื่อครู่
เห็นอยู่ว่าตื่นตระหนกสุดขีดจนดวงตาเบิกกลมถึงขั้นนั้น กระทั่งเขา
เห็นได้ชัดเจนว่าชนตาของนางสั้นไหว แต่นางก็ยังพยายามแสดงสีหน้า
เยือกเย็นต่อหน้าเขาอย่างสุดกำลัง เว่ยเซ้าจึงรีบไปชั่วคราวก่อนเอ่ยขึ้น
เรียบๆ "ข้าเพียงแต่ฟังคำแนะนำของท่านกงซุน พายเรือตามน้ำ พลิกแพลง
ตามสถานการณ์เท่านั้น ไหนเลยจะเรียกว่านายินดีน้ำเฉลิมฉลองได้
รุ่งเช้าข้าจะให้นางเดินทางกลับเมืองอวี๋หยางเลย"

กงซุนหยางชะงักไปเล็กน้อยก่อนชำเลืองมองผู้เป็นนาย เห็นอีกฝ่าย
มีสีหน้าไม่ไยดีจึงเอ่ยปนยิ้ม "ก็ดีเหมือนกันขอรับ พื้นที่แถบเมืองเหอหนาน
ควรวางแผนยึดครองอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่อาจใจเร็วด่วนได้ ในเมื่อ
ยามนี้การแต่งงานเชื่อมสัมพันธไมตรีลุล่วงไปแล้ว การให้นายหญิงเดินทาง
ไปเมืองอวี๋หยางเพื่อปรนนิบัติญาติผู้ใหญ่ แสดงความกตัญญูแทน
นายท่าน ให้นายท่านสามารถวางแผนงานใหญ่ได้อย่างเบาใจนั้นก็นับ
เป็นเรื่องดีเช่นกัน"

เว่ยเซ้าทำเพียงคลี่ยิ้ม ไม่ได้ตอบทสนทนา

"เมื่อครู่ข้าสังเกตปรากฏการณ์ดวงดาวในเขตจ้อเว่ยหยวน* ทว่า
ดาวจักรพรรดิกลับยังซ่อนอยู่ใต้หมอกขาว เกรงว่าอีกไม่ช้าได้หล้าจะ
โกลาหลหนักแน่ ไม่พ้นที่ราษฎรทั้งหลายต้องประสบทุกข์ยากแสนเข็ญ"

* จ้อเว่ยหยวน แปลว่ากำแพงวังหลวง คือกลุ่มดาวที่อยู่บริเวณหัวฟ้าเหนือและพื้นที่โดยรอบ ชาวจีนโบราณ
เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงของดวงดาวในเขตพื้นที่นี้จะบ่งชี้ถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับจักรพรรดิ โดย
ดาวจักรพรรดิคือดาวฤกษ์ที่สว่างที่สุดในกลุ่มดาวหมีเล็ก

กงซุนหยางพลันทอดถอนใจกล่าวเมื่อแหงนมองผืนฟ้าประดับดาว
เว่ยเซ้าแหงนหน้ามองตามทิศทางที่เขาชี้มือ มองเห็นเพียงหมู่ดาว
เกลื่อนฟ้าพราวพร่างเป็นจุดแต้ม ทว่ากลับมองความนัยอันใดไม่ออก
จึงเอ่ยเพียงว่า "ความล้าเลิศของท่านกงซุนนี้เข้านับถือเลื่อมใสเสมอมา"

กงซุนหยางสั่นศีรษะ "นายท่านชมเกินจริงแล้ว ข้าเป็นเพียงผู้
ถนัดอดวอดกรรมเท่านั้น แต่หากเอ่ยถึงยอดคนผู้ล้าเลิศในยุคนี้แล้วก็มีอยู่
ผู้หนึ่งจริง ๆ ท่านผู้เฒ่ามีนามว่าไป่สือ เป็นศิษย์สายตรงรุ่นที่สี่สิบของสำนัก
โม่จยา ไม่เพียงเชี่ยวชาญในศาสตร์แห่งการทูตและการปกครอง ยังมี
สติปัญญาสูงเทียมฟ้า ทั้งสันตติวิชาแพทย์ ความรู้แตกฉานอย่างลึกซึ้ง
หากเปรียบเข้ากับท่านผู้เฒ่าแล้วก็เป็นดั่งหิ้งห้อยบิน تابแสงดาวเดือน
ไม่คู่ควรแก่การเอ่ยถึงแม้เพียงน้อยนิด"

เว่ยเซ้าเลิกคิ้ว "ยอดคนเช่นนี้ยามนี้จะไปอยู่ที่แห่งหนใดกัน"

กงซุนหยางกล่าว "วัยหนุ่มข้าสืบเสาะไปทั่วทิศ หมายกราบอาจารย์
เข้าสำนักโม่จยา สวรรค์ไม่ตัดหนทางคน ในที่สุดข้าก็ได้พบท่านผู้เฒ่า
แต่น่าเสียดายที่ข้าด้วยสติปัญญาจึงไม่ถูกรับเข้าสำนัก ทว่าก็มีโชคได้รับ
การชี้แนะจากท่านผู้เฒ่าอยู่สามเดือน ถือเป็นประโยชน์จนชั่วชีวิต
เมื่อสิบปีก่อนข้าโชคได้พบท่านผู้เฒ่าที่ข้างทางโดยบังเอิญอีกครั้ง
ถึงได้รู้ว่าจิตใจของท่านยังห่วงใยผู้คนในได้ห้ำ จึงชวนคืนสู่โลกภายนอก
ท่องทั่วแดนไปช่วยเหลือผู้คนด้วยวิชาแพทย์ บัดนี้ผ่านสิบปีแล้ว
ข้าเองก็ไม่ว่าท่านอยู่แห่งหนใด หากยังอยู่ดีมีสุขก็ลวงถึงวัยเจ็ดสิบปี
แล้ว"

ลมหนาวโหมมาหอบหนึ่ง กงซุนหยางพลันไอคอกแค้ก

ในวัยหนุ่มระหว่างติดตามกองทัพ เขาเคยได้รับบาดเจ็บมาอย่าง
ไม่คาดฝัน ภายหลังแม้อาการจะหายดีแล้ว แต่ก็ยังทิ้งต้นตอของโรคภัยไว้
ทำให้เขาไอบ่อยครั้ง สุขภาพก็ทรุดโทรมลงไปจากเดิมมาก

"อากาศเหน็บหนาว ท่านกงซุนร่างกายอ่อนแอ ข้าส่งท่านกลับห้อง
ดีกว่า"

เว่ยเซ่ากล่าวทันใด

กงซุนหยางปฏิเสธติดกันว่ามิกล้า บอกว่าตนกลับไปเองเป็นใช้ได้
แล้ว เว่ยเซ่าจึงไม่คิดฝืนใจ เพียงปลดเสื้อคลุมของตนคลุมลงบนบ่า
ของกงซุนหยาง มองส่งเงาหลังของอีกฝ่ายเดินลงจากหอนไป

หลังกงซุนหยางจากไป เว่ยเซ่าพึงรวากันอยู่ตามลำพัง สายตา
ทอดมองตามจิตใต้สำนึกไปยังกลุ่มดาวที่กงซุนหยางชี้ให้ตนดูเมื่อครู่นี้

นับแต่ราชวงศ์ฉินสูญเสียดินแดน ทิวหาล้ำล้วนร่วมไถ่ล่าเพื่อช่วงชิง

ภายในใจอันทะเยอทะยานของเว่ยเซ่าค่อยๆ วาดเค้าโครงภาพอนาคต
ซึ่งแจ่มชัดขึ้นทุกที

ตั้งแต่อายุสิบขวบเขาก็นั่งอยู่บนหลังม้าติดตามบิดาซึ่งเป็นผู้ว่าการ
มณฑลโยวโจวผู้ศึกกับชาวซยงหนูที่ข้ามพรมแดนเข้ามาถูกราน บิดา
ในสายตาของเขาไม่ต่างจากเทพเซียน ทว่าสิบปีก่อนสกุลเฉียวตระกูลบรรดาศักดิ์
ละทิ้งคุณธรรม เป็นเหตุให้เขาต้องสูญเสียบิดาผู้การุณย์กับพี่ชายคนโต
ไปอย่างปวดร้าว เขาไม่เคยเชื่อคำชี้แจงของสกุลเฉียวที่ว่า 'คนส่งสาร
ถูกดักสังหารกลางทาง' คนที่เทียบไม่ได้กระทั่งหมูเหมาเยี่ยนนั้น ลักวันหนึ่ง
เขาจะต้องบดขยี้คนสกุลเฉียวให้สาสมใจ เหตุที่ท่านยาตอบรับการแต่งงาน
ครั้งนี้บางทีอาจเพราะเล็งเห็นประโยชน์ของพื้นที่มณฑลเหียนโจว

ก็เป็นได้

ถึงจะแต่งหญิงสกุลเฉียว แต่ก็เกินไปเพื่อสนองคืนแค้นอีกฝ่าย ด้วยวิธีการเดียวกันเท่านั้น นอกจากความรังเกียจที่การแต่งงานนี้ นำมาให้แก่จิตใจของตนแล้ว สิ่งอื่นเขาล้วนไม่รู้สึกรู้ว่ามีอันใดไม่เหมาะ สำหรับบุตรสกุลเฉียว...

เขาเบนสายตาก็มองไปยังทิศทางของห้องหอในเรือนเช่ฮวยาง ที่ตนเพิ่งเดินออกมาเมื่อครู่ก่อน

แต่ไปแต่ไกลยังคงเห็นหน้าต่าบานนั้นสะท้อนแสงเทียนแดงรำไร ภายใต้การขบขันของผีบรรพบุรุษที่ด่าสนิททำให้แลดูสะกดตาอย่างยิ่ง ได้แต่โทษที่ชะตาของนางอภัพเอง... เว่ยเซ่าคิดเช่นนี้ โดยไม่รู้ตัว ในห้วงความคิดกลับผุดภาพเมื่อแรกเห็นนางถูกพาเดินตรงมาหาตน ที่ละก้าวในพิธีมงคล

รูปโฉมพอฝันนับว่าเข้าตาได้กระมัง ทว่าเนื้อบร่ำร่างนั้นตลอด ทั้งเบื้องบนเบื้องล่างรวมกันแล้วคงหนักไม่ถึงสองตำลึง

ชายหนุ่มกระตุกยกมุมปาก

หลังเว่ยเซ่าจากไป เสี่ยวเฉียวก็ไม่มีแก่นใจนอนต่อ นางได้แต่ ห่อผ้าห่มนั่งรออยู่ในห้องจวบจนฟ้าสาง แต่เขาก็ไม่ได้เฝ้ายอมมาอีก

ยามที่พวกขุนเหนียงเข้ามาปรนนิบัตินางล้างหน้าบัววนปาก ในจวนขึ้นก็มีข่าวโจษกันว่าเจ้าสาวไม่เป็นที่พึงใจของท่านโหว เข้าหอ เพียงวันเดียว วันรุ่งขึ้นก็จะถูกส่งไปไกลตัวถึงเมืองอวิหยางแล้ว

เมืองอวิหยางคือที่ตั้งหลักของสกุลเว่ย ยามนี้สัวี่ฮุยหนีผู้เป็นย่า

ของเว่ยเซ่าและจู่ซือ* มารดาม่ายของเขาล้วนแต่อยู่ที่นั่น

เดิมทีผู้เป็นสะใภ้ไปดูแลญาติผู้ใหญ่เพื่อแสดงความกตัญญูแทนสามีที่ภุมิลาเนาถือเป็นจารีตอันพึงปฏิบัติ ทว่าวันรุ่งขึ้นหลังแต่งงานก็จะถูกส่งไปอย่างรีบร้อนเช่นนี้...

เป็นเรื่องที่น่าอัปยศขายหน้ายิ่งนัก!

แรกเริ่มซุนเหนียงยังฝันทำเป็นไม่มีเรื่องอะไรต่อหน้าเสี่ยวเฉียว ต่อมาอดกลั้นไม่ไหวแล้วจริงๆ จึงสั่งให้สาวใช้ออกไป ก่อนที่นางจะกุมมือเสี่ยวเฉียวกล่าวทั้งน้ำตา "นายหญิง บ่าวได้ข่าวแต่เช้าว่ามีข้ารับใช้ตื่นมาเข้าห้องปลดทุกข์ตอนยามเวิ้ง มองเห็นเว่ยโหวตั้งแต่ไกล ไฉนเขาออกจากห้องหอทั้งที่ยังไม่ทันเช้าเช่นนั้นเล่า หรือว่าท่านลืมสิ่งที่บ่าวกำชับไว้ ผลออกไปยังโทิศของเขาเข้า วันนี้เขาถึงจะส่งท่านไปที่อวี๋หยางเช่นนี้"

ความหมายของซุนเหนียงพูดให้ชัดคือตอนนี้ข้ารับใช้ในจวนขึ้นล้วนกำลังโจษกันว่ากิจในห้องหอเมื่อคืนนี้ไม่ราบรื่น เว่ยโหวไม่พอใจในตัวเจ้าสาว ดังนั้นวันนี้จึงไล่ให้นางกลับจวนสกุลเว่ยที่เมืองอวี๋หยางทันที

ความไม่เป็นธรรมและความอัปยศที่อยู่ในใจเสี่ยวเฉียวนั้นไม่อาจชี้แจงได้

ย่อมไม่เหมาะกระมังที่นางจะบอกซุนเหนียงว่าเจ้าบ่าวเว่ยเซ่าดื่มสุราจนเมามายกลับมา เขานอนหลับไปเพียงคนเดียวโดยไม่แม้แต่จะ

* คนจีนสมัยโบราณแบ่งนามสกุลออกเป็นสองลักษณะ คือ ชิง (姓) คือสายต้นสกุล และซือ (氏) เป็นสายสกุลย่อย โดยยุคก่อนสังคมศักดินา ซึ่งเป็นสกุลของผู้หญิงเพื่อให้เกียรติเพศแม่ แต่เมื่อชาวจีนถือบุรุษเป็นใหญ่ ชื่อจึงกลายเป็นสกุลของผู้หญิงแทน และมีธรรมเนียมเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วโดยใช้คำว่า 'ซือ' ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี

ชายตาแลนางลักนิต นางอดทนจนครั้งคืนหลังกระทั้งถูกความหนาว
ปลุกให้ตื่น แต่คิดจะหิบบ้างห่มสักผืนมาอุ่นร่างกายเท่านั้นกลับหูดหวิด
จะถูกเขาฆ่าตายเพราะนี่กว่าเป็นมือสังหารเสียได้

คนผู้นี้...ที่แท้ยามปกติเคยทำเรื่องน่าละอายใจไว้มากมายเท่าใด
กันแน่ กระทั่งในห้วงนิทราที่ยังหวาดระแวงตื่นตัวได้ถึงขั้นนั้น

"ข้าไม่ได้ล่วงเกินเขาแต่อย่างใดเลย ที่จริงเมื่อคืนเขาไม่ได้
แตะต้องตัวข้าด้วยซ้ำ เขาแค่ไม่ชอบข้าก็เท่านั้นเอง ท่านลูกกับสกุลเว่ย
เกี่ยวดองกัน เดิมที่ต่างฝ่ายก็มีจุดประสงค์ของตนเอง ในเมื่อข้ายอม
ออกเรือนมาเช่นนี้ ในใจย่อมเตรียมพร้อมแต่แรกแล้ว ไปວິหยาจกัน
ไม่เห็นจะเป็นไร ข้าเร็วข้าก็ต้องไปอยู่ดี ไยต้องว่าอุ่นใจว่าจะไปก่อน
หรือหลังด้วย ส่วนผู้อื่นเขาพูดอันใดกันบ้างก็สุดแท้แต่คนเขาพูดไปเถิด
ข้าไม่เก็บมาใส่ใจหรอก ท่านก็อย่าได้เสียใจไปเลย"

เหตุการณ์เช่นนี้ไม่มีทางเป็นครั้งสุดท้าย วันหน้ายังต้องเกิดเหตุการณ์
เดียวกันนี้อีกแน่ นางไม่ปรารถนาให้ขุนเหนียงตั้งความหวังลมๆ แล้งๆ
และต้องผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่าไปเรื่อยๆ เช่นนี้ นางจึงถือโอกาสนี้พูด
ให้ชัดเจนเสียเลย

"ขุนเหนียง แม้ท่านได้ชื่อว่าเป็นบ่าว แต่ข้าก็เห็นท่านราวกับเป็น
มารดาครึ่งหนึ่ง ข้าแต่งมาที่สกุลเว่ย ข้างกายก็มีท่านเพียงคนเดียว
ที่ข้าไว้เนื้อเชื่อใจได้อย่างเต็มที่ ข้าจึงคาดหวังว่าจิตใจของท่านจะหนักแน่น
ไม่หวั่นไหว วันข้างหน้าเผชิญกับเรื่องใดก็สามารถช่วยเหลือข้าได้
อีกแรง"

ขุนเหนียงตกตะลึง มองเสียเฉยๆอย่างนิ่งงัน

แสงอรุณฉายส่องเข้ามาทางหน้าต่างทิศตะวันออก ทอดมาถึงข้างโตะเครื่องแป้ง แสงตะวันสีทองอร่ามฉาบสีสนั่นอันอบอุ่นบนผิวกายอ่อนเยาว์ของเสี่ยวเฉียว กระทั่งชนอ่อนที่เล็กละเอียดแต่ละเส้นบนตึงหูก็ยังแลเห็นชัดถนัดตา สาวน้อยคลี่ยิ้มมองขุนเหนียงอยู่เช่นกัน นัยน์ตาเปล่งประกายระยิบวิบวับดุจมีอัณมณีหม่นวนอยู่ภายใน

นายหญิงที่เป็นเช่นนี้คือผู้ที่ขุนเหนียงคุ้นเคยทว่าก็รู้สึกแปลกหน้า แต่กระนั้นนายหญิงผู้นี้ก็ทำให้ความเชื่อมั่นผุดขึ้นจากก้นบึ้งหัวใจของขุนเหนียงทีละน้อย ทว่าร่างคล้ายดังมีพลัง ความปรารถนาอันแรงกล้าที่อยากจะปกป้องอีกฝ่ายโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองพลันบังเกิดขึ้นตามธรรมชาติ

"นายหญิงสั่งสอนได้ถูกต้อง! บ่าวจดจำไว้แล้ว! บ่าวจะหิวผมแต่งตัวให้ท่านสุดฝีมือประเดี๋ยวนี้เลยเจ้าค่ะ"

ขุนเหนียงปาดน้ำตาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะคลานขึ้นมายืนที่เบื้องหลังผู้เป็นนายแล้วเริ่มหิวผมแต่งตัวให้อีกฝ่าย

นางมีมืออันแคล่วคล่องคู่หนึ่งซึ่งหิวผมแต่งตัวให้ผู้อื่นได้อย่างล้ำเลิศ อันเป็นผลมาจากการค่อยๆ เรียนรู้จนกระทั่งเพิ่มพูนอย่างรวดเร็วจากพรสวรรค์ เมื่อก่อนตอนที่มารดาของเสี่ยวเฉียวยังมีชีวิตอยู่มักเอ่ยชมมีวิเศษของนางว่าสามารถแปลงรูปโฉมของสตรีจากความงามห้าส่วนเพิ่มเป็นแปดส่วนได้

เดิมทีเมื่อคืนขุนเหนียงยังกังวลใจว่าเว่ยไหวจะไม่รู้จักหนักเบา ทำให้นายหญิงต้องทนทุกข์ นึกอย่างไรก็นึกไม่ถึงว่าเขากลับไม่ได้แต่ต้องนายหญิงเลยแม้แต่น้อย

ความไม่ยินยอมและความอัดอั้นที่อยู่ในใจของซุนเหนียงจึงยากจะบรรยายออกมาด้วยคำพูดเช่นกัน เจกเช่นอัญมณีที่ตนซุกซ่อนไว้ในดัลบัลล่าค่า ยามปกติคอยเก็บงำมิดชิดไม่ยอมแสดงต่อผู้ใด บัดนี้เมื่อส่งมอบนายหญิงถึงเบื้องหน้าอีกฝ่ายแล้ว อีกฝ่ายกลับแสดงท่าทีรังเกียจไม่เห็นอยู่ในสายตาเสียหรือ

เดิมทีซุนเหนียงรู้สึกเคารพยำเกรงเว่ยเซ้าเป็นอย่างมาก ทว่าผ่านเหตุการณ์เข้านี้นางพลันบังเกิดความไม่พอใจขึ้นมาแล้ว

เว่ยโหวผู้นี้ที่แท้ดวงตามีตบอดถึงขั้นใดกันแน่ ถึงมองข้ามเสียเฉียวที่นางรักยิ่งไปได้ถึงขั้นนี้ กระทั่งลบหลู่เกียรติด้วยวิธีส่งนางจากไปตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังการแต่งงาน

เมื่อคืนเครื่องประทีปโคมหนาเข้มซึ่งเหมาะกับงานพิธีย่อมงามหรืออย่างภูมิฐาน ทว่าแท้จริงได้กลบเสน่ห์ที่มีอยู่แต่เดิมของเฉียวเฉียวไป วันนี้ตนจะต้องแต่งตัวให้นายหญิงอย่างสุดฝีมืออีกครั้ง ต่อให้จากไปก็ต้องไปอย่างงดงาม จะปล่อยให้พวกเขาเก็บไปเยาะหยันไม่ได้อีกเป็นอันขาด!

จากเมืองขึ้นตู่ขึ้นเหนือไปอวี๋หยาง ระยะเวลาเดินทางต้องใช้เวลาราวครึ่งเดือน ก่อนหน้านั้นสวี่ฮูยิ่นส่งจดเข้ามาจัดเตรียมงานมงคลที่นี้ ยามนี้งานพิธีลุล่วงแล้ว นายหญิงจะเดินทางขึ้นเหนือ นางย่อมร่วมทางกลับไปพร้อมกัน

ผู้ที่คุ้มกันส่งนายหญิงขึ้นเหนือ...ยังคงเป็นเว่ยเหลียง

เว่ยเหลียงเดิมทีก็เจ็บแค้นชิงชิงสกุลเฉียวอย่างลึกล้าอยู่แล้ว เมื่อ

ครั้งที่เสียวผิงบิดาของเสียวเฉียวมาร่วมไว้อาลัยที่จวนสกุลเว่ยนั้น เขาก็เป็นคนแรกที่ชักดาบไล่ด้วยโทสะในโรงตั้งศพ บัดนี้เขาย่อมไม่มีความรู้สึกที่ดีต่อเสียวเฉียวเช่นกัน เพียงแต่ภารกิจนี้ท่านกงซุนเป็นผู้มอบหมายให้เขา เขาจึงมีอาจบอกปัดได้ อีกทั้งในใจก็รู้ดีว่าหญิงสกุลเฉียวผู้นี้แม้ในวันหน้าจะถูกลิขิตให้ไม่มีใครญาติดีด้วยแน่นอน แต่ในเมื่อนายท่านแต่งงานมาอย่างนี้แล้วก็บ่งชี้ว่านางยังพอมีประโยชน์อยู่บ้างเล็กน้อย ด้วยเหตุนี้เขาจึงได้แต่ฝืนใจรับปากไป

เว่ยเหลียงเตรียมม้าและตัวรถเสร็จแล้วก็ไปคัดเลือกผู้ติดตามหลังสั่งให้คนยกสัมภาระส่วนตัวของเสียวเฉียวออกมาจัดเก็บเรียบร้อยแล้ว ก็รอคอยอยู่หน้าประตูจวนขึ้น

เสียวเฉียวไม่ได้ปล่อยให้ผู้อื่นคอยนาน เมื่อจัดการทุกอย่างเสร็จสิ้นดวงตะวันเพิ่งจะลอยไปถึงยอดหลังคาเท่านั้น นางก็พาซุนเหียงกับเหล่าสาวใช้เดินออกมาจากเรือนเช่ฮยวง

เห็นที่ว่าเมื่อเข้าซุนเหียงจะอดอันจริง ๆ

หากบอกว่าอาภรณ์และเครื่องประทีปโฉมของเสียวเฉียวในงานมงคลเมื่อคืนนี้เพื่อให้สมกับฐานะภรรยาของท่านโหวจึงได้แต่งค่อนไปทางงดงามหรูหราดูภูมิฐาน และไม่แคล้วกลายเป็นข้อเสียให้นางดูอาดูโสเกินจริง เช่นนั้นยามนี้นอกจากให้พอเหมาะตามจำเป็นแล้ว สิ่งที่ยิ่งกว่าคือครั้งนี้ซุนเหียงทำให้รูปโฉมที่มีอยู่แต่เดิมของเสียวเฉียวถูกขบั่นออกมาได้อย่างชวนตะลึง ทั้งกิริยาอันน่าประทับใจก็เผยออกมาตามธรรมชาติในทุกอิริยาบถ

ซุนเหียงเฝ้ามองและเล็งดูเสียวเฉียวจนเติบโตใหญ่ อีกฝ่ายสามารถ

งดงามได้ถึงขั้นใด ไม่มีใครรู้กระจ่างยิ่งไปกว่าขุนเหียงอีกแล้ว

ขุนเหียงเกล้ามวยผมทรงผมเขียนให้กับเสียวเฉียว เรือนผมยาว ทั้งหมดถูกมุ่นสูงอยู่บนศีรษะ ประดับด้วยหวีเสียบผมหยกเขียวที่เสียวเฉียวโปรดปรานมากที่สุด ข้างจอมผมเสียบปิ่นระย้าอีกอันซึ่งฝังไข่มุกแดนใต้ ขนาดเท่าเล็บนิ้วมือหนึ่งเม็ด นอกจากนี้แล้วก็ไม่มีเครื่องประดับอื่นที่เกินควรอีก อันที่จริงดวงหน้าของสาวน้อยก็ไม่จำเป็นต้องผัดแป้งแต้มชาดมากมายแต่อย่างใด หากแป้งและชาดลงหนามากไปรังแต่จะกลบความงดงามดั้งเดิมของนาง เมื่อวานที่ขุนเหียงแต่งหน้าเข้มให้นาง อย่างนั้นก็เพราะค่านิ่งว่าหากแต่งหน้าอ่อนเกินไปก็จะถูกสีของชุดพิธีข่มเอาได้ เช้านี้ขุนเหียงจึงเพียงวาดคิ้วโค้งงามนั้นเบาๆ แต้มชาดบนริมฝีปากเล็กน้อย สองแก้มทาแป้งหอมสีเมฆยามสายัณห์ชั้นบางๆ ก็เพียงพอที่ดวงหน้านั้นจะงามเจิดฉายชวนให้หวนไหวแล้ว

ขุนเหียงรู้มานานแล้วว่าชุดชวีจิวิ* ซึ่งเข้ารูปตลอดร่างและปล่อยชายส่วนที่เลยเข้าให้ระพื่นนั้นสามารถเผยเรือนร่างของเสียวเฉียว ซึ่งกำลังเปลี่ยนเป็นงดงามมากขึ้นทุกวันได้ดียิ่งกว่าชุดใดๆ นางปรนนิบัติเสียวเฉียวอาบน้ำอย่างใกล้ชิด ย่อมล่วงรู้การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของอีกฝ่ายชัดเจนที่สุด ปีที่แล้วหลังจากเสียวเฉียวเริ่มมีระดูก็เริ่มเห็นรูปร่างที่เปลี่ยนแปลงไปทุกวัน ทรวงอกดูจุพุ่มดอกตูมเริ่มนูนเด่นขึ้นมาอย่างเสียบๆ ไม่ว่าความงามหรือผิวสัมผัสล้วนละเอียดอ่อนผิดแผกไปจากสตรีที่เจริญเต็มวัยเหล่านั้น หากมิได้เห็นด้วยตาตนเองก็ยากที่จะพรรณนาได้

* ชุดชวีจิวิ เป็นชื่อชุดที่นิยมสวมใส่ในสมัยราชวงศ์ฉินและราชวงศ์ฮั่น ตัวเสื้อด้านหลังถูกต่อให้ยาวเป็นทรงสามเหลี่ยมสำหรับพันอ้อมหลังมาพบกับตัวเสื้อด้านหน้าก่อนรัดด้วยสายคาดเอว

เสี้ยวเฉียวผิดกับสตรีที่นี้ซึ่งโดยมากจะมีรูปร่างสูงใหญ่ ธิดาเจ้าเมือง
ผู้เป็นนายของนางนั้นอาจจะมิได้มีโครงร่างที่เล็กบางไปสักหน่อย อีกทั้ง
เพ่งถึงวัยเข้าพิธีปักปัน ส่วนสูงจึงยังเติบโตไม่เต็มที่ ประกอบกับเมื่อคืนนี้
เรือนร่างจริงๆ ซึ่งอรรถรสส่วนถูกชุดพิธีทั้งในนอกรวมกันถึงหกชั้นนับลงไป
แท้จริงแล้วเสี้ยวเฉียวมิได้ผอมแห้งดุจไม้พินอย่างทีสตรีรุ่นป่าปากเประ
เหล่านั้เนาะหยันลับหลังเมื่อเข้านี้แน่นอน

ขุนเหียงเลือกชุดชวีจีสีชมพูอ่อนให้เสี้ยวเฉียวสวมใส่ หลังพัน
อ้อมด้านหลังร่างมาพบกับตัวเสื้อด้านหน้าแล้วก็รัดด้วยสายคาดเอว
ปักลาย เบื้องล่างเผยให้เห็นกระโปรงจีบบานที่ทอดด้วยผ้าแพรชั้นดี
เนื้อนุ่มเบาปักลายด้วยไหมเงิน เนื่องจากอากาศหนาวลมแรง เมื่อจัด
แขนเสื้อเรียบร้อยจึงเพิ่มเสื้อคลุมพร้อมหมวกสีชมพูอมม่วงขลิบขนสัตว์
ให้อีกตัว เสื้อคลุมปราศจากเครื่องตกแต่งอันใด มีเพียงชายด้านหนึ่ง
ที่ปักดอกเอื้องเหเมย* เบ่งบานหนึ่งกิ่ง หากมีลมแรงก็สามารถดลบทหมวก
ขึ้นมาสวมเพื่อเพิ่มความอบอุ่นได้ ทั้งเรียบสุภาพและไม่ขาดความสง่างาม
แต่อย่างใด

เครื่องแต่งกายสำหรับเดินทางซึ่งเน้นตัวตนของเสี้ยวเฉียวเป็นส่วนใหญ่
ชุดนี้ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าก็เหลือเพียงคำว่าพอเหมาะเข้าที่แล้ว
ทั้งไม่ดูฟุ้งเฟ้อ ทั้งไม่เรียบง่ายจนถึงขั้นสมถะเกินไป ไม่ถือเป็นการบั่นทอน
ฐานะของสุหิณยานันท์ที่เพิ่งเข้าพิธีเลยแม้แต่น้อย ยามที่นางเดินเนิบช้า
ต้องลมออกมานันท์เห็นเรือนผมดูเจี้ยนใหม่ดำประดับด้วยหยกเขียว ตัวเสื้อ
และกระโปรงพลิ้วไหวได้ สองตาของนางพราวระยับ ปิ่นระย้าข้างจอนผม

* ดอกเอื้องเหเมย เป็นดอกเหเมยพันธุ์หนึ่ง กลีบดอกสีขาวบริสุทธิ์ ใบอ่อนที่โคนดอกเป็นสีเขียว มีกลิ่นหอมแรง

ทอประกายงดงามจับตา มองจากที่ไกลๆ เสี้ยวเดียวประหนึ่งเป็นเทพธิดา
แห่งแม่น้ำลั่วส่วยปรากฏกายขึ้นเหนือสายน้ำ งามสะคราญหาใดเปรียบ
แม้แต่ลานหน้าเรือนสี่เหลี่ยมที่ปกคลุมด้วยครีมผิวดมผิวดาเพราะอยู่ในช่วง
ฤดูเหมันต์แห่งนี้ก็ยังคงคล้ายถูกเติมแต่งด้วยภาพทิวทัศน์อันงามตื่นตา
ด้วยต้นฤดูวสันต์ ตลอดทางที่เดินออกไป ชำรับใช้ที่พบเจอต่างมัว
เหลือบมองนางจนถึงกับลืมหูลืมตา จวบจนนางเดินไกลออกไปทุกขณะ
แล้วก็ยังคงเหม่อมองเงาหลังอันงดงามนั้น ไม่อาจถอนสายตาค้นมาได้
เสียที

ในที่สุดขุนเหนียงก็รู้สึกวาลมหายใจที่ติดขัดอัดอั้นอยู่ในอกค่อย
โล่งขึ้นเล็กน้อย

ผ่านประตูที่อยู่เบื้องหน้าไปก็จะมุ่งออกจากประตูใหญ่แล้ว ตรงนั้น
มีบันไดหลายชั้น เป็นเพราะเมื่อคืนอากาศหนาวจัด ขุนเหนียงก็กลัวว่า
ชั้นบันไดจะมีเศษน้ำแข็งตกค้างอยู่จึงยื่นมือประคองเสี้ยวเดียวไว้ ขณะที่
มือเสี้ยวเดียวยกขากระโปรงขึ้นมาเล็กน้อยแล้วก้มหน้าลงมองชั้นบันได
นางก็รู้สึกได้ว่าขุนเหนียงที่อยู่ข้างกายพลันชะงักเท้า จากนั้นแขนเสื้อ
ของนางก็ถูกอีกฝ่ายกระตุกเบาๆ

สาวน้อยช้อนตาขึ้น ก่อนจะเห็นเว่ยเซ่ายืนอยู่ริมทางเบื้องหน้า
ไม่ไกลนัก ข้างกายของเขายังมีบุรุษวัยกลางคนอีกผู้หนึ่ง รูปร่างคนผู้นี้
ซบผอมเล็กน้อย ไว้เคราสวมกลุ่ม ใบหน้าตอบทว่าแววดากลับเจิดจ้า
สีหน้าดูอมโรคจากการตรากตรำงานสะสมมาเป็นเวลานาน ดูเหมือน
จะเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋นคนสนิทของเว่ยเซ่า

บุรุษทั้งสองน่าจะเพิ่งมาถึงที่นี่จึงพบเจอกับนางเข้าเช่นนี้

เสี้ยวเดียวเห็นสองตาของเว่ยเซ้ากวาดมาที่ตน ใบหน้าของเขาไร้ซึ่งความรู้สึก นางชะงักฝีเท้าเพียงเล็กน้อยก่อนจะเดินต่ออย่างหน้าตาเฉยไปที่เบื้องหน้าเขา รอจนเข้าไปใกล้แล้วใบหน้าจึงค่อยเผยรอยยิ้มน้อยๆ พลางเอ่ยเรียกเขาหนึ่งคำ "ท่านพี่"

บุรุษวัยกลางคนที่อยู่ข้างกายเขาค้อมกายคารวะนาง แนะนำตนเองว่าเซ่งกซุน นามหยาง เป็นกุนซือของท่านโหว

เสี้ยวเดียวใบหน้าเปื้อนยิ้ม ผงกศีรษะเล็กน้อยให้กซุนหยางเป็นการทักทาย จากนั้นจึงหันมากล่าวกับเว่ยเซ้าต่อ "ข้าจะออกเดินทางแล้ว ต่อไปไม่อาจอยู่รับใช้ท่านพี่ได้ หวังว่าท่านพี่จะถนอมรักษาดูแลด้วย" จบคำนางก็ย่อกายลงเล็กน้อย เบือนหน้าหมุนกายจากไปโดยไม่มองเขาอีก

เว่ยเซ้าคล้ายจะตะลึงไปเล็กน้อย หัวคิ้วมุ่นนิดๆ สายตาจับจ้องอยู่ที่แผ่นหลังของนาง

แม้ในใจซุนเหนียงจะซุ่นเคืองเว่ยเซ้าอยู่มาก ทว่าพบเจอกันเช่นนี้ การแสดงออกภายนอกย่อมยังไม่กล้าเพิกเฉย เห็นเสี้ยวเดียวจากไปแล้วจึงรีบคารวะคนทั้งสองก่อนหมุนกายไล่ตามไป สาวใช้ที่เหลือต่างเอาอย่างซุนเหนียงรุดตามไปเช่นกัน

"นายท่านไม่ไปส่งนายหญิงออกจากเมืองหรือขอรับ"

รอจนเงาร่างของเสี้ยวเดียวเคลื่อนไกลออกไปทุกที กซุนหยางก็น้อมนำวอีกคำรบ

"ตามความเห็นของข้า นายท่านไปส่งนางออกจากเมืองจะเป็นการดีกว่า พิธีสมรสตามจารีตโบราณของราชวงศ์โจวถือการเกี่ยวดองว่าเป็นการผูกมิตรระหว่างแคว้น แม้บัดนี้จารีตจะไม่ได้เข้มงวดมากถึง

เพียงนั้นแล้ว ทว่าการสมรสของผู้ปกครองที่เป็นไปอย่างปรองดองนั้น ยังคงเป็นที่นิยมชมชอบของราษฎรยิ่งกว่า เพราะถึงอย่างไรนี้ก็คือ คุณธรรมอันพึงยึดถือ เมื่อวานเพิ่งเข้าพิธี วันนี้นายหญิงก็เดินทางขึ้นเหนือ เสียแล้ว เรื่องนี้แม้จะยังอ้างเรื่องการศึกตึงเครียดได้ ทว่าแค่ไปส่งออกจากเมืองระยะทางเพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้น ต่อให้นายท่านงานรัดตัว เพียงใดก็ไม่เหมาะที่จะละเลยเช่นนี้ หากนายท่านไม่ไปส่ง เกรงแต่จะทำให้ชาวเมืองทั้งหลายแคลงใจได้"

เมื่อเสี้ยวเดียวออกจากประตูใหญ่ เว่ยเหลียงกับจงเอ๋อล้วนตรงมา ต้อนรับ รोजनाงก้าวขึ้นรถม้าคันที่อยู่ด้านหน้าเรียบร้อยแล้ว เว่ยเหลียง จงเอ๋อ และคนอื่นๆ ก็แยกย้ายไปประจำที่ของตน ขณะจะออกเดินทาง ก็เห็นเว่ยเซาเดินออกมาเสียก่อน พวกเขาจึงรีบไปต้อนรับ

"เตรียมม้า ข้าจะไปส่งนางออกจากเมือง"

เสี้ยวเดียวขึ้นนั่งในรถม้าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นางพลันได้ยินเสียงของเว่ยเซาแว่วมาจากด้านหลัง ด้วยความสงสัยใคร่รู้จึงอดไม่ได้ที่จะ เลิกม่านมองเขาปราดหนึ่ง เห็นเขายืนอยู่ตรงขั้นบันไดของประตูใหญ่ กำลังรอคอยไปงู่มามาให้ เขาหันใบหน้าด้านข้างให้นาง ถึงกระนั้นนางก็ยังมองออกว่าสีหน้าของเขาดูเจือความรำคาญใจอยู่ ราวกับสัมผัสได้ถึงบางสิ่ง จู่ๆ เขาก็หันขวับมาพร้อมกับสาดสายตามายังรถม้าของนาง

เสี้ยวเดียวจึงรีบกระโดดถอยแล้วปล่อยม่านลงทันควัน

ขบวนรถและม้าต่างก็ออกเดินทางไปบนถนนใหญ่

ยามนี้ผู้คนบนท้องถนนเพิ่มจำนวนขึ้นตามลำดับ เมื่อเห็นว่า ขบวนรถและม้ามาจากทิศทางของจวนซิน รถม้าขนาดใหญ่ที่อยู่กลาง ขบวนเมืองครักษัตติตามทั้งหน้าหลัง เว่ยเซาเองก็คอยขี่ม้าอยู่ด้านข้าง คนเดินถนนจึงค่อยๆ ห้อมล้อมเข้ามาพลางร้องเรียกเขาว่าท่านโหว พอผ่านถนนไปหนึ่งสาย ผู้คนก็มากขึ้นทุกที ไม่รู้ชาวนี่แพร่ออกไปอย่างไร ไม่นานนักผู้คนก็พูดกันว่าผู้ที่นั่งอยู่ในรถม้าคันใหญ่นั้นคือสุหยินท่านโหว ที่เพิ่งเข้าพิธีมานั่นเอง เนื่องจากการศึกกำลังตึงเครียด ท่านโหวจึงจำต้อง ส่งนางขึ้นเหนือในวันรุ่งขึ้นหลังพิธีแต่งงานผ่านไปเพียงวันเดียว แม้ ไม่อาจหักใจพรากจากเพียงใด ทว่าไร้ซึ่งหนทางแล้วจึงได้แต่ส่งนาง ออกจากเมืองด้วยตนเอง อารมณ์ของชาวเมืองค่อยๆ ถูกปลุกเร้าขึ้น อย่างช้าๆ กระทั่งมีบางคนเริ่มตะโกนคารวะนายหญิงที่อยู่ในรถม้าแต่มิได้ เผยโฉมขึ้นมา คนที่เหลื่อต่างพากันทำตามทันที

เสี่ยวเฉียวนั่งอยู่ในรถม้า นางได้ยินคนเดินถนนด้านนอกเอ่ยแสดงความเคารพต่อนาง บ้างก็อวยพรเสียดังก้องให้นางเดินทางอย่างราบรื่น ปลอดภัย

ในยุคนี้แม้ชนชั้นสูงจะเริ่มผลักดันข้อปฏิบัติตามแนวคิดของสำนัก หฺรูกยา อาทิ ยกย่องชายเหนือหญิง ไม่สนับสนุนให้หญิงแต่งงานใหม่ ทว่าเมื่อเปรียบกับค่านิยมในยุคต่อมาแล้วยังถือว่ายุคนี้เปิดกว้างกว่า มากนัก ทั้งไม่มีข้อจำกัดอันเข้มงวดที่ห้ามสตรีชั้นสูงเผยโฉมต่อธารกำนัล ตอนที่อยู่มณฑลเหียนโจว เมื่อครั้งมารดาของเสี่ยวเฉียวยังมีชีวิตอยู่ จะพาทั้งต้าเฉียวและเสี่ยวเฉียวไปที่ศาลเทพบุปผาร่วมงานเทศกาลซ่งชื้อ*

* เทศกาลซ่งชื้อ ตรงกับวันที่สามเดือนสามตามจันทรคติจีน ในวันนี้ผู้คนจะไปเซ่นไหว้ที่ริมน้ำ สะล้าง สิ่งอัปมงคลและขจัดโรคด้วยการอาบน้ำสมุนไพร

อันเป็นหนึ่งในวันเทศกาลสำคัญช่วงเดือนสามของทุกปี ช่วงนั้นเป็นฤดูวันดีที่มีดวงตะวันอบอุ่นทอแสงงามตา ตลอดทางที่นั่งรถม้านั้นจะคอยเปิดม่านกว้างรับค่าหักทนายจากชาวเมืองที่พบเจอตามรายทาง สนุกสนานกับเทศกาลร่วมกัน ยามนี้เมื่อได้ยินเสียงแข่งแซ่จากสองข้างทางดังขึ้นเรื่อยๆ เสียวเฉียวจึงเรียกให้ขุนเหินยงม้าขึ้นทั้งสองด้าน พลางคลี่ยิ้มผิงศีรษะหักทนายชาวเมืองที่อยู่ตลอดสองข้างทาง

ชาวเมืองต่างก็ไม่มีใครรู้เรื่องในอดีตรหว่างเว่ยและเฉียวสองสกุล และเนื่องจากเว่ยเซ้าครองใจราชกุมารอย่างมาก พวกเขาย่อมมีความรู้สึกที่ดีในระดับเดียวกันนี้ต่อภรรยาที่เพิ่งเข้าพิธีแต่งงานของท่านโหวด้วย พวกเขาต่างมีอารมณ์ร่วมต่อสามีภรรยาที่ต้องพรากจากตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังการแต่งงาน จึงพากันตามมาส่งตลอดทาง ในที่สุดก็เห็นนางเผยโถมหักทนายตอบ นางนั่งสง่าอยู่กลางรถม้าในอิริยาบถอันสุภาพงดงาม รูปโฉมกิริยาดุจเทพเซียน รอยยิ้มประหนึ่งสายลมอ่อนๆ พัดพากลิ่นหอมบางเบา ผ่านมายังสถานที่ซึ่งชวนให้ผู้คนเฝ้าหา นางดูเป็นกันเองน่าเข้าใกล้ ยามที่สายตาของนางกวาดผ่าน ในใจทุกคนล้วนบังเกิดความรู้สึกคล้ายฮูหยินท่านโหวกำลังหักทนายตน แต่ละคนจึงพลันให้ร้องยินดีด้วยความตื่นเต้นมิคลาย ไม่ว่าชายหรือหญิงต่างติดตามรถม้าไปตลอดทาง ผู้คนเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ทั้งหมดล้วนห้อมล้อมอยู่บนถนนตลอดสองข้างของรถม้า เพียงหมายจะได้ยลโฉมนางอีกสักครั้ง

แรกเริ่มที่เสียวเฉียวเผยโฉมคลี่ยิ้มหักทนายราชกุมารนั้นเพราะเป็นหน้าที่อันพึงกระทำในฐานะที่นางเป็นภรรยาท่านโหวเท่านั้น นี่ไม่ถึงการกระทำนี้จะดึงดูดให้ผู้คนตามมาส่งอย่างล้นหลามตลอดทางเช่นนี้

เมื่อเห็นว่าบริเวณที่ไกลออกไปยังมีผู้คนวิ่งมาทางนี้อย่างไม่ขาดสาย
อีก ด้วยกลัวว่าจะมีคนมาเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ แล้วจะเกิดเหตุเหยียบกัน
อย่างไม่คาดฝันขึ้น นางจึงโบกมือให้ราษฎรที่อยู่ใกล้เคียงนี้เป็นความหมาย
ว่าไม่ต้องส่งนางแล้ว จากนั้นเสียวเฉียวจึงปล่อยม้าทรงลง

ราษฎรส่งภรรยาท่านโหวออกจากเมือง เดิมทีถือเป็นเรื่องปกติ
แรกเริ่มเว่ยเหลียงก็ไม่ได้ใส่ใจ กระทั่งเห็นผู้คนมารวมตัวกันมากขึ้นทุกที
สุดท้ายถึงขั้นแย่งกันไล่ตามรถม้า ศีรษะของฝูงชนสองข้างทางล้วนคลาคล่ำ
ราวกับอยู่ในตลาดนัด หากมิใช่สองข้างของรถม้ามีทหารผู้ติดตาม
คอยถือหอกขวางอยู่ตลอดทางแล้วละก็ เก่งว่าผู้คนคงเบียดเสียดเข้ามา
ในขบวนเป็นแน่ เว่ยเหลียงร้อนใจ หันหน้าไปมองเว่ยเซ้าที่วิ่งอยู่ด้านหลัง
เล็กน้อย ก็เห็นว่าใบหน้าของอีกฝ่ายเหมือนเจ็ดด้วยอารมณ์ขุ่นมัวเล็กน้อย

เห็นชัดว่าสถานการณ์เช่นนี้ไม่ได้อยู่ในความคาดหมายของผู้เป็นนาย

ในใจเว่ยเหลียงอดไม่ได้ที่จะเริ่มตำหนิหญิงสกุลเฉียวมากเรื่องผู้นั้น
ก่อนจะมองไปทางรถม้าอีกครั้ง *ยังดีที่นางปล่อยม้าทรงแล้ว* เขารับกระทุ้ง
สะโพกม้าพลางควบเข้าไปใกล้ แล้วคู้มกันรถม้าด้วยตนเองไปพลาง
สั่งเสียงก้องให้ผู้คนแยกย้ายไปพลาง ขบวนรถม้าเคลื่อนฯ หยุดฯ อยู่เช่นนั้น
จนในที่สุดพอพ้นออกจากเมืองแล้วก็ค่อยเร่งความเร็วขึ้นได้ กระทั่งเห็นว่า
ห่างจากประตูเมืองมาหลายลิแล้วเว่ยเหลียงจึงสั่งให้หยุดขบวนรถม้า
ที่ริมทาง

หลังออกจากเมือง สีหน้าของเว่ยเซ้ายังคงลุ่มลึกดูจู้จี้ เขาถึง
ไม่ได้ลงมาจากม้า รอจนพวกเว่ยเหลียงมาค้ำหน้าลาที่เบื้องหน้า ชายหนุ่ม

จึงค่อยสั่งการไปสองสามประโยค กำชับให้อีกฝ่ายเดินทางอย่างระมัดระวัง แล้วจึงซ่อนสายตาขึ้น เหลือบมองรถม้าเบื่องหน้าที่ไม่ได้เลิกมานขึ้นอีกเลยนับแต่ออกจากเมือง จากนั้นก็หันหัวม้ามุ่งกลับเข้าเมืองทันที

เว่ยเหลียงยืนอยู่ริมทาง มองส่งเงาร่างบนหลังม้าของเว่ยเซ้าจนลับหายไป แล้วค่อยหมุนกายมาตะโกนบอกผู้ติดตามเสียงดัง "ออกเดินทาง! ส่งนายหญิงกลับอวิหยาในเร็ววัน พวกเราก็จะได้กลับมากันเร็วหน่อย!"

4

หลายวันแรกของปีใหม่นี้ผ่านพ้นไปกับการเดินทาง สี่ห้าวันต่อมา ขบวนของเสี้ยวเฉียวก็ถึงพื้นที่ที่เรียกว่าชีวจี ซึ่งแปลว่าชุมนุมเนิน หากตัดผ่านเส้นทางบนเขาอันคดเคี้ยวที่อยู่เบื้องหน้าไปหลายลี้ก็จะเข้าเขตเมืองเหอเจียน สีทองฟ้ายามใกล้พลบค่ำมุกขมัว สายลมที่โชยมาราวมีดกรีดเฉือน หิมะคล้ายว่ากำลังจะตก นึกได้ว่าเส้นทางบนเขาอันคดเคี้ยวนั้นยากแก่การเดินทางในเวลานี้ เว่ยเหลียงจึงให้หยุดขบวนและค้างแรมในจุดพักเปลี่ยนม้าที่อยู่ใกล้เคียง

ในรอกม้าที่เสี้ยวเฉียวนั่งมานั้นมีทั้งเตาผิงและเบาะรองนั่ง แต่กระนั้น การเดินทางทั้งวันก็ยิ่งทำให้นิ้วเท้าของนางถูกแช่เย็นจนเป็นเหน็บชานับประสาอะไรกับจงเอ๋และพวกสาวใช้ที่นั่งเพียงรถม้าธรรมดาซึ่งไม่มีแม้แต่เตาผิง อย่างไรก็ตามเสี้ยวเฉียวของนางก็ยังนั่งได้อีกหลายคน เบียดเสียดกันสักระยะไม่เห็นเป็นไร

เมื่อช่วงพักเที่ยงเสี่ยวเฉียวจึงให้ซุนเหิงไปเรียกจางเอากับสาวใช้มา ให้พวกนางมานั่งอุ่นกายด้วยกันในรถม้าของตน แต่จางเอากลับปฏิเสธ ด้วยฐานะสูงตํานั้นมีข้อแตกต่าง นายบ่าวไม่อาจปะปนกันได้ พวกสาวใช้ค่อนข้างเกรงกลัวจางเออยู่แล้ว เห็นจางเอ่าไม่ขึ้นรถม้าคันใหญ่นี้จึงจำใจ กัดฟันนั่งรถคันเดียวกับนางต่อไป

ยามนี้ได้เข้าที่พักเสียที โรงเตี๊ยมแห่งนี้แม้ทรุดโทรมคับแคบอยู่บ้าง แต่ข้าวดีอย่างไรก็อบอุ่นกว่าเป็องนอกมากนั้ก เมื่อเข้าที่พักแล้วทุกคน จึงผ่อนคลายลงอย่างมาก

เสี่ยวเฉียวออกเงินขอให้หัวหน้าจุดพักเปลี่ยนม้าส่งคนไปซื้อหาสุรากับเนื้อหว่ามหมูมาให้เว่ยเหลียงและเหล่าทหารที่คุ้มกันตนมาตลอดทาง ได้ดื่มสุราอุ่นกาย หัวหน้าจุดพักเปลี่ยนม้ารู้ว่านางคือภรรยาของเว่ยเซ่า ไหนเลยจะกล้าเรียกกร้อเงิน เสี่ยวเฉียวยอมไม่ปล่อยให้เขาต้องควักเนื้อ เช่นกันจึงสั่งให้ซุนเหิงยื่นเงินไป หัวหน้าจุดพักเปลี่ยนม้าไม่อาจปฏิเสธ เงินได้จึงออกไปซื้อหาและมัดเนื้อหมูอุ่นสุราขึ้นโต๊ะด้วยตนเอง เหล่าทหาร ต่างก็นั่งล้อมวงดื่มกินกันด้วยความซาบซึ้งที่นายหญิงเอาใจใส่ ผิดกับ เว่ยเหลียงที่ยืนอยู่หน้าประตูเรือนรับรอง เขาเพียงทอดตามองฟ้าสีดำ ทะมึนเป็องนอก สีหน้าดูเหมือนเจือไว้ด้วยความกังวล

อากาศหนาวจัดของแดนเหนือหลังเดือนสิบสองไม่ใช่คำไอ้อวดเลยจริงๆ

เสี่ยวเฉียวมีเท้าที่นุ่มนวลอยู่คู่หนึ่ง นิ้วเท้ากลมเกลี้ยง โคนเล็บ สีชมพูอ่อนรูปจันทร์เสี้ยวเล็กๆ เรียงตัวเป็นระเบียบดูน่ามองยิ่งนัก เมื่อก่อนตอนที่อยู่มณฑลเหียนโจว สาวน้อยไม่เคยเป็นแผลเปื่อยในฤดูเหมันต์

มาก่อน ทว่ามาที่นี้เพียงไม่กี่วันนิ้วเท้ากลับเริ่มคันยุบยิบเสียแล้ว เมื่อคืน
ยี้คันคะเยอไปถึงตับและหัวใจ ทั้งญาติทั้งขี้ยังอยู่ในผ้าห่ม โชคดีที่ขุนเหนียง
คิดอ่านรอบคอบ ก่อนเดินทางมานี้จึงพกขี้ผึ้งแก้แผลเปื่อยจากอากาศหนาว
มาด้วย อีกฝ่ายเตะขี้ผึ้งเล็กน้อยมาทาให้นางแล้วก็ช่วยนวดคลึง รุนววย
อยู่ครึ่งคืน กว่าจะหลับลงได้ก็ตีกตื้นมากแล้ว

เช้าตรู่วันต่อมาเสียวเฉียวถูกขุนเหนียงปลุกจนตื่น อีกฝ่ายบอกว่า
เบื่องนอกหิมะตก แม่ทัพเวย์ตื่นตั้งแต่รุ่งสางแล้ว ยามนี้อยู่ที่โถงใหญ่
ด้านนอกคอยนางออกเดินทางอยู่ เมื่อครู่ก็เพิ่งจะส่งคนมาเร่งซ้ำ

ความม่งวงงุนกำลังจุกจิก เสียวเฉียวหาวหวิด กดข่มอารมณ์หงุดหงิด
ที่ต้องตื่นนอนไว้นั้น ขณะที่นางถูกดึงตัวออกมาจากผ้าห่มแสนอุ่นด้วยความ
ทุกขระทมแสนสาหัส ดวงตาปรือกึ่งหลับกึ่งลืม สติมีนงขณะ
ขุนเหนียงปรนนิบัตินางสวมเสื้อผ้า ล้างหน้าหวีผมอย่างลวกๆ นาง
กินอาหารที่ส่งมาเพียงไม่กี่คำ สาวใช้ที่อยู่อีกด้านพอเก็บเครื่องนอนเสร็จ
แล้วก็ออกจากห้องไปที่โถงใหญ่พร้อมกัน

เวย์เหลียงที่รอคอยมาสักพักแล้วนั้นกำลังหัวเสีย ในที่สุดก็เห็น
เสียวเฉียวนวนายมาถึง ในใจแม้ขุ่นเคืองเพียงใด แต่ถึงอย่างไรนางก็เป็น
นายหญิง เขาจึงไม่กล้าว่าความจนเกินเหตุ คารวะอย่างขอไปทีก่อนเอ่ยเสียง
กระซิกโหยหาก "เส้นทางบนเขาคดเคี้ยวเดินทางยากลำบาก เกรงว่า
จากนี้หิมะคงตกหนักขึ้นเรื่อยๆ แน่ ออกเดินทางเร็วหน่อยจะได้ข้ามเขา
ไปได้เร็วขึ้น" จบคำเขาก็ตะเบ็งเสียงสั่งผู้ติดตามให้เตรียมออกเดินทาง

เสียวเฉียวรู้ว่าเขาใจร้อนอยากส่งตนไปถึงเมืองอู่หยางโดยเร็ว

นางเดินไปถึงใต้ชายคาของประตูเรือนรับรอง เห็นหิมะโปรยลงมาจากฟ้าตามคำของเว่ยเหลียงจริงดังคาด ทางระบายน้ำข้างทางล้วนมีหิมะสะสมบางๆ อยู่หนึ่งชั้น บริเวณที่อยู่ใกล้ล้นชาวโพลนไปทั่ว เพียงสายลมหอบมาหนึ่งระลอก นางก็สั่นเต็มไปด้วยน้ำแข็งแล้ว

รถม้าจอดอยู่หน้าประตูแล้ว ขณะที่เสี่ยวเฉียวกำลังจะขึ้นไปข้างในตัวรถม้า นั้น บนถนนฝั่งตรงข้ามพลันมีบุรุษสี่ห้าคนเร่งรุดตรงมา ดูจากท่าทางคล้ายพ่อค้าที่ออกเดินทางแต่รุ่งสาง ทั้งหมดวิ่งมาหลบหิมะที่หน้าประตูเรือนรับรอง ขณะที่พวกเขาอำหิมะซึ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าก็มีคนในกลุ่มนี้เอ่ยปาก "ท่านแม่ทัพจะมุ่งหน้าไปเหอเจียนกระมัง เส้นทางบนเขาด้านหน้าถูกหิมะตกหนักปิดสัปดาห์นี้ไปแล้ว!"

เว่ยเหลียงชักถามรายละเอียด กลุ่มพ่อค้าจึงแย้งกันขึ้นใจ ได้ความว่าพวกเขาออกเดินทางแต่รุ่งสาง พอไปถึงทางด้านหน้าก็เห็นหิมะที่สะสมอยู่ด้านบนถล่มลงมา ปิดกั้นทางไปจนไม่อาจเดินทางผ่านได้โดยสิ้นเชิง

"หิมะกองสูงหลายช่วงตัวเชียวขอรับ! เเคราะห์ยังดีที่หนีได้เร็วพอ! หวาดหวิดจะถูกทับอยู่ข้างใต้ด้วยซ้ำ นี่กว่าจะเอาชีวิตไม่รอดเสียแล้ว!" พ่อค้าคนหนึ่งเอ่ยพร้อมแสดงท่าทางประกอบ กระทั่งยามนี้ยังใจสั่นไม่หาย

"เฮ้อ เกรงว่าต้องติดอยู่ที่นี่เสียแล้ว ไม่รู้เมื่อใดถึงจะผ่านไป!"

พวกพ่อค้าอีกคนของเขาพลันทอดถอนใจ

เว่ยเหลียงตะลึงงันคล้ายไม่ค่อยอยากเชื่อ ครุ่นคิดชั่วครู่ก่อนเชิญเสี่ยวเฉียวเข้าไปรถม้าก่อน ส่วนตนเองพาผู้ติดตามสองคนขึ้นม้าฝ่าลมหิมะไปดู่ให้แน่ชัด เมื่อกลับมาถึงหัวคิวของเขาก็ขมวดมุ่น บอกว่า

เส้นทางถูกหิมะปิดตายแล้วจริงๆ วันนี้คงไม่อาจจากไปได้

เสี่ยวเฉียวฟังจบก็บึ้งปากหวอดแล้วก็นมุนกายกลับเข้าที่พัก รอคอยทั้งสาวใช้ทางเครื่องนอนปูใหม่เสร็จ นางก็มุดตัวเข้าไปนอนซดเซย ที่ถูกปลุกให้ต้องตื่นแต่เช้า

จากนั้นก็ไม่มีใครมาเร่งรัดนางอีก คราวนี้เสี่ยวเฉียวได้นอนเต็มอิม จินรู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่ายิ่งนัก ยามตื่นนอนสองแก้มที่ซุกอยู่ใต้ผ้าห่ม จึงมีสีแดงระเรื่อ เท้าซึ่งได้ทาขี้ผึ้งแก้แผลเปื่อยและสวมถุงเท้าไว้ตั้งแต่ ก่อนนอนก็อุ่นสบายยิ่งเช่นกัน นางลุกขึ้นมากินอาหาร กว่าที่จะเสร็จ เรียบร้อยแล้วก็เป็นเวลาหลังเที่ยงไปแล้ว

ในโรงใหญ่ที่อยู่ด้านหน้าของจุดพักเปลี่ยนม้าครีกรู้กันว่าช่วงเช้า มากนัก

ผู้ที่ยังเร่งเดินทางอยู่ข้างนอกในสภาพอากาศที่เลวร้ายเยี่ยงนี้ นอกจากคนส่วนน้อยเช่นเสี่ยวเฉียวที่มีเหตุอันยากจะกล่าวแล้ว คนส่วนใหญ่ ก็ล้วนเป็นพ่อค้าที่ค้าขายอยู่ภายนอกทั้งสิ้น ในโรงใหญ่ยามนี้จึงมีแต่ผู้ที่ ย้อนกลับมาพักหลบหนาวที่นี้ชั่วคราวเพราะเส้นทางถูกปิด หัวหน้า จุดพักเปลี่ยนม้าไม่ได้ขับไล่ไล่ส่งพวกเขา ยังอนุญาตให้เหล่าพ่อค้า รั้งอยู่ในโรงใหญ่ด้านหน้าเป็นการชั่วคราว เพียงแต่ไม่อนุญาตให้รูกล้ำ ไปที่ห้องใหญ่ด้านหลังตามอำเภอใจ

ในใจเว่ยเหลียงหวังแต่จะส่งเสี่ยวเฉียวไปเมืองอวิหยางให้เสร็จ ภารกิจโดยเร็ว นึกไม่ถึงว่าเพิ่งออกมาได้ไม่กี่วัน เส้นทางกลับถูกหิมะ สกัดกันเสียได้ เขากลัดกลุ้มร้อนใจไม่หาย กลัวแต่ว่าคืนนี้หากมีฝนตก ผสมหิมะเพิ่มมาคงฉวีกรวมกันจนกลายเป็นน้ำแข็งแน่ ถึงตอนนั้น

ค่อยคิดจัดการกับหิมะที่ปิดทางจะยิ่งยากลำบาก รอจนถึงยามเที่ยง เห็นหิมะมีแว่วว่าจะซาลงตามลำดับแล้ว จึงรีบจัดกำลังคนเตรียมมุ่งหน้าไป เปิดเส้นทางทันที

เหล่าพ่อค้าต่างถิ่นก็อยากรีบเดินทางต่อใจแทบขาดเช่นกัน เมื่อเห็นแม่ทัพผู้นี้ลุกขึ้นมาเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงจึงพากันขานรับ เว่ยเหลียงนับจำนวนคนแล้วก็พกเครื่องมือไปกันอย่างพร้อมเพรียง และสั่งการให้ทหารองครักษ์สองนายรั้งอยู่ที่นี้เพื่อดูแลฮูหยินท่านโหว ส่วนตนเองก็นำพาคนอื่นๆ เดินทางจากไป

ภายในห้องใหญ่ด้านหลัง ถ่านแดงในกระถางไฟกำลังลุกโชติช่วงแผ่ไออุ่นไปทั่วห้อง

ไม่ว่าอย่างไรวันนี้ก็เดินทางต่อไม่ได้แล้ว ซุนเหียนจึงหยิบตะกร้างานปักออกมา นั่งล้อมกระถางไฟทำงานเย็บปักกับเหล่าสาวใช้ เสี่ยวเฉียวเอียงกายเหม่อลอยอยู่บนตั่งด้านข้าง จู่ๆ ก็มีคนมาเคาะประตูที่แท้เป็นหัวหน้าจุดพักเปลี่ยนม้ายกเกาหลัดหนึ่งจานที่เพิ่งคว้าไฟเสร็จมาให้ กลิ่นหอมหวานนั้นโชยปะทะจมูก ซุนเหียนย่นเงินให้หัวหน้าจุดพักเปลี่ยนม้าก่อนรับเกาหลัดมา เสี่ยวเฉียวให้สาวใช้ห่อเกาหลัดส่วนหนึ่งด้วยผ้าเช็ดหน้า แล้วนำไปมอบให้กับจงเอ๋ที่อยู่ห้องด้านข้าง

ครู่หนึ่งสาวใช้ก็กลับมารายงานว่าจงบ่อไม่รับ เพียงสั่งให้นำถ้อยคำมาแจ้งแทนว่าขอบคุณในเจตนาดีของนายหญิง

เสี่ยวเฉียวเห็นอีกฝ่ายไม่รับก็ไม่ฝืนใจ บอกให้เหล่าสาวใช้นำไปแบ่งกันกิน พวกนางยินดียิ่งนัก นั่งล้อมวงข้างกระถางไฟ ปอกเกาหลัด

ไปพลาง พูดคุยศัพท์เพะหะเสียงเบาไปพลาง

ขุนเหนียงไม่มัวเย็บปักถักร้อยอีก ล้างมือจนสะอาดสะอาดแล้วก็ ย้ายมานั่งข้างเสี้ยวเฉียว ปอกเกาลัดให้นางกิน ปากก็บ่นว่าจงเอาผู้นี้ ข้างใกล้ซิดได้ยากเย็น ขำรับใช้คนหนึ่งยังเป็นถึงขั้นนี้ ไม่รู้ไปถึงที่นั่นแล้ว สวีฮูหยินผู้นั้นจะเป็นเช่นไร แม่สามีของนายหญิงจะเป็นเช่นไร

นางส่งเนื้อเกาลัดสี่เหลืองทองที่เพิ่งปอกเสร็จหนึ่งลูกใส่ปากจิ้มลิ้ม ของเสี้ยวเฉียว ส่วนตนเองถอนหายใจหนึ่งที

เสี้ยวเฉียวเห็นขุนเหนียงเริ่มวิตกกังวลแทนตนอีกแล้วจึงปอกเกาลัด ลูกหนึ่งบังคับใส่ปากของอีกฝ่ายก่อนยิ้มกล่าว "ทางนั้นจะมีใครจับข้า ถลกหนังกลืนกินทั้งเป็นหรือ ข้าไม่เชื่อหรือกว่าทุกคนจะไม่ญาติดีกับข้า ไปเสียหมด ขุนเหนียงจะกลัดกลุ้มเพื่ออันใดเล่า กินเกาลัดกันเถิด!"

ขุนเหนียงคลี่ยิ้มตอบ "จริงด้วยเจ้าคะ อย่างเช่นท่านกงซุนผู้นั้น คู่ออนโยนเป็นมิตรที่เดียว..."

"ไฟไหม้!"

ตอนนี้เองเสียงอีกทีที่พลันดังมาจากเบื้องนอก มีคนตะโกนแจ้งเหตุ เสียงดัง

ขุนเหนียงตื่นตระหนก รีบลุกขึ้นผลักรประตูออกไปสังเกตการณ์ แล้วก็เห็นห้องที่อยู่หัวมุมห่างจากตรงนี้เพียงไม่กี่ห้องเกิดเพลิงไหม้ขึ้นจริง เปลวไฟกับควันหนาที่บพวยพุ่งออกมาจากทางประตูหน้าต่าง ดูท่า จะเริ่มไหม้มาจากด้านใน จงเอาที่อยู่ข้างห้องได้ยินเสียงก็ออกมาดูแล้ว เช่นกัน

หัวหน้าจุดพักเปลี่ยนม้าวิ่งตะลันตะลานมาถึง ทางหนึ่งสั่งให้คนดับไฟ

ไปพลาจ แล้วก็กล่าวขอภัยต่อเสี่ยวเฉียวที่เดินตามออกมาไปพลาจ เขาบอกว่ำนั่นคือห้องเก็บของทั่วๆ ไป ไม่รู้ว่าจู่ๆ เกิดเพลิงไหม้ขึ้นได้อย่างไร เห็นเปลวไฟไหม้แรงยิ่งขึ้น ด้วยเกรงจะลุกลามมาถึงที่นี่ เขาจึงจำต้องเชิญฮุ่ยหนินท่านโหวไปหลบที่โถงด้านหน้าก่อนเป็นการชั่วคราว

ฮุ่ยหนินย่องตัวกลับเข้าห้อง คว้าเสื้อคลุมออกมาให้เสี่ยวเฉียวอย่างรวดเร็ว ส่วนจงเอ๋พาสาวใช้กลับห้องพัก เก็บข้าวของมีค่าจำนวนหนึ่งก่อนตามออกมา คนทั้งหมดห้อมล้อมเสี่ยวเฉียวมาจนถึงโถงด้านหน้า

ผู้คนในเรือนรับรองล้วนติดตามเว่ยเหลียงไปเปิดเส้นทาง กำลังคนที่ จะดับไฟจึงมีไม่เพียงพอ หัวหน้าจุดพักเปลี่ยนมารับวิ่งกลับมาอีก อ่อนวอนขอยืมตัวทหารองครักษ์สองนายนั้นไปช่วยกันดับไฟ ทว่า กลับถูกจงเอ๋ปฎิเสธทันควัน "แต่ละคนต้องรักษาหน้าที่ของตน พวกเขา สองคนมีภารกิจสำคัญติดตัวอยู่ นั่นคือการอารักขานายหญิง..."

เพิงขาดคำก็บังเกิดเสียงดังปัง ประตูใหญ่ที่อยู่หลังนางพลันถูกคน กระแทกเปิด คนจำนวนหนึ่งซึ่งดูคล้ายพ่อค้าทว่าในมือกลับกุมดาบพากัน พุ่งปราดเข้ามา ก่อนจะโหมร่างมาหาเสี่ยวเฉียวโดยไม่พูดพรั้าทำเพลง

"คุ้มกันนายหญิง!"

จงเอ๋มีอาการตอบสนองที่ว่องไวอย่างยิ่ง สั่งการเสียงก้องแล้ว พุ่งตัวมาเบื้องหน้าเสี่ยวเฉียว ขวางให้นางอยู่เบื้องหลังของตน

ฮุ่ยหนินก็ตอบสนองโดยไวเช่นกัน นางโหมร่างตามมาถึงข้างกาย เสี่ยวเฉียว

ทหารองครักษ์สองนายนั้นยามปกติได้รับการฝึกฝนอย่างเข้มงวด แม้ต้องใช้น้อยด้านมากก็ไม่ลังเลเลยสักนิด เห็นเช่นนี้แล้วต่างรีบชักดาบ

เรียงหน้ากระดานขวางอยู่หน้าสุด คมแข็งกับอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว

"พวกเจ้าเป็นผู้ใดกัน ถึงกับบังอาจล่วงเกินภรรยาเยี่ยงโง่เขลาแห่ง
โยวโจว!"

จงเฝ้าตวาดถามเสียงกร้าว

ทันใดนั้นเสียงเกือกม้าอำหิมะพลันดังกระชั้นมาจากนอกประตู
แทบจะในพริบตาเดียวม้าขาวตัวหนึ่งที่ทะยานฝ่าเข้าประตูใหญ่มา
คนผู้หนึ่งนั่งตระหง่านอยู่บนหลังม้า ศีรษะสวมงอบ ร่างคลุมเสื้อกันหิมะ
ซึ่งถักสานจากหญ้า ปีกหมวกกดลงต่ำ ไม่อาจเห็นโฉมหน้าได้ชัดเจน
ทว่าพิจารณาจากรูปร่างแล้วน่าจะเป็นบุรุษ ทักษะการขี่ม้าของเขานับว่า
เป็นเลิศ ควบบุกเข้ามาแล้วก็มีได้หยุดชะงักแค่เพียงชั่วอึดใจ ทั้งยัง
หอบไอนาวของลมหิมะพุ่งตรงมาหาเสี้ยวเดียวในทันที ทหารองครักษ์
ไม่อาจต้านขวางอาชาที่ดุดันนี้ได้ จำต้องเบี่ยงหลบไปซ้ายขวา พริบตานี้
ม้าขาวก็เข้าใกล้เสี้ยวเดียว พุ่งเข้าใส่จงเฝ้ากับขุนเหนียงที่อยู่เบื้องหน้า
ท่ามกลางเสียงกรีดร้องของสาวใช้ เสี้ยวเดียวได้ถูกบุรุษบนหลังม้า
โน้มกายรวบตัวขึ้นม้าไปแล้ว บุรุษผู้นั้นพลันรั้งบังเหียนหยุดม้ากะทันหัน
จากนั้นม้าขาวก็กลับตัวพาคนทั้งสองทะยานออกไปจากประตูใหญ่
กลุ่มคนที่แต่งกายเป็นพ่อค้าในตอนแรกเป่าปากส่งสัญญาณครั้งเดียว
ก็ล่าถอยไปหมดสิ้นในพริบตา

ทั้งหมดนี้...เกิดขึ้นกะทันหันเหลือเกิน ตั้งแต่ต้นจนจบใช้เวลาสั้นๆ
เพียงไม่กี่อึดใจเท่านั้น

ยามที่จงเฝ้ากับขุนเหนียงถูกม้าพุ่งชน ทั้งสองต่างได้รอยฟกช้ำ
ดำเขียวมาจำนวนหนึ่ง พวกนางไม่พะวงกับความเจ็บปวด คลานขึ้น

จากพื้นใต้ก็ไล่ตามมาจนถึงหน้าประตู ทว่าม้าขาวตัวนั้นได้ห้อตะปึงไปไกลกว่าครึ่งคองแล้ว กลายเป็นแค่จุดสีขาวหนึ่งที่แต้มบนพื้นหิมะ พริบตาที่อันตรธานไปท่ามกลางทุ่งหิมะอันแว้งว่าง

สายลมที่ห่อหุ้มหิมะโหมปะทะใบหน้าเสียวเฉียวอย่างดุดันจนนางแทบไม่อาจลืมตา อยู่บนหลังม้าคล้ายดังฟ้าดินหมุนคว้างไม่อาจจำแนกเหนือใต้ได้ เมื่อนางออกแรงดิ้นรนตามสัญชาตญาณการเอาตัวรอดแล้วเสียงหนึ่งก็ดังมากระทบหู " همان همان! ข้าเอง!"

เสียงนี้คุ้นหูอยู่บ้าง

เสียวเฉียวพลันหยุดดิ้น บุรุษที่อยู่เบื้องหลังจึงจัดร่างกายให้คืนสู่ท่านั่งบนหลังม้าตามปกติ นางลืมตาหันไปมองโคมหน้าอันหล่อเหลาส่งงามที่เผยออกมาให้เห็นภายใต้ขอบ

กลางหย้าชื่อจื่อ...หิวเหียน!

ครั้งนี้นางตระหนกอย่างยิ่ง เสียวเฉียวไม่นึกไม่ฝันว่าบุรุษที่โผล่มาลักพาตนอย่างกะทันหันผู้นี้จะเป็นหิวเหียนไปได้!

ตอนที่หิวเหียนอายุได้สิบสามปี แม่เลี้ยงหมายมั่นบุตรชายของตนขึ้นแทนที่ นางจึงพุดูแลต่อหน้าหลางหย้าองค์บิดาของเขา ใฝ่ความว่าเขาจะทะโลมนาง เดิมหลางหย้าองค์ก็โปรดปรานบุตรชายคนเล็กอยู่แล้วจึงหุบเบาเชื่อคำใส่ไคล้ นั่น ปลดเขาจากตำแหน่งชื่อจื่อและเนรเทศออกจากแคว้นหลางหย้าไป เนื่องจากน้ำสะเภาของเขา คืออาหึงของเสียวเฉียว เขาจึงบากหน้ามามณฑลเหียนโจวเพื่อร้องขอที่พักพิง

ยามนั้นราชสำนักอันเสื่อมอำนาจ ภายในลั่วหยางที่เป็นเมืองหลวง

ของราชวงศ์ ฮองเต้หนุ่มวัยสิบสี่พรรษาซึ่งมีอักรเสนาบดีซึ่งขี้นหนุ่นขึ้นนั่งบัลลังก์เมื่อเจ็ดปีก่อนนั้นไม่ต่างอันใดกับหนุ่นเจ็ด แท้จริงราชสำนักตกอยู่ใน การควบคุมของอักรเสนาบดีซึ่งขี้นแต่ผู้เดียว กระทั่งฮองเต้ยังมีสภาพเช่นนี้ แล้วนับประสาอะไรกับบรรดาเชื้อพระวงศ์สกุลหลิวที่อยู่ตามเขตปกครองพระราชทาน เมื่ออยู่ต่อหน้าขุนศึกผู้กุมทหารตั้งตนเป็นใหญ่ในดินแดนต่างๆ ยิ่งปราศจากบารมีอันใดให้อภัยถึง ด้วยเหตุนี้สกุลเจียวจึงรับหลิวเหยียนไว้อย่างไม่กลัวเกรงหลงหย่าอย่างใด หลิวเหยียนมีรูปโฉมโดดเด่นและมีทั้งความรู้ความสามารถ เป็นที่โปรดปรานของเฉียวผิงยิ่งนักจึงได้รับการดูแลในหลายด้าน ในที่สุดเมื่อสามปีก่อนยามที่เขาอายุได้สิบแปดปี หลางหย่าอ่องที่ฟังขุนนางเตือนสติ รู้ว่าตนปรักปรำบุตรชายคนโต สำนึกเสียใจกับการกระทำในอดีตจึงรับตัวเขากลับไป ต่อมาไม่นานนักหลางหย่าอ่องก็ส่งทูตมาฉกหลิวเหยียนใจหมายสู่ขอเสี่ยวเฉียวให้แก่หลิวเหยียน

เฉียวผิงมองออกนานแล้วว่าเสี่ยวเฉียวกับหลิวเหยียนมีใจให้กัน เมื่อถามความเห็นของบุตรสาว เขาเห็นนางเอียงอายไม่พูดจาก็รู้ว่านางเต็มใจ จึงตอบรับงานมงคลทันที ตกลงให้ทั้งสองหมั้นหมายกันในบัดนี้ไป รอจนเสี่ยวเฉียวอายุได้สิบห้าปีค่อยจัดพิธีแต่งงาน

เมื่อครั้งปีก่อนหลิวเหยียนเคยอ้างการอวยพรวันเกิดของเฉียวเยวี่เดินทางมาเยือนเมืองตงหนหนึ่ง เขาคิดถึงเสี่ยวเฉียวมานานแล้ว เดิมทีนี้ก็สามารถฉวยโอกาสนี้พบหน้านางเพื่อระบายทุกข์จากความคิดถึงนี้ แต่เขาหาวิธีไม่ว่าฝันร้ายซึ่งคล้ายประสบการณ์ชีวิตในชาติก่อนนั้นได้ทั้งเงามืดอันลึกล้ำไว้ในใจของเสี่ยวเฉียว สลัดอย่างไรก็ไม่หลุด ยิ่งไปกว่านั้น

บัดนี้นางก็มีชื่อเสียงแว่ยนคนเดิมที่เติบโตมากับหลิวเหยียนอีกแล้ว สำหรับชายคู่หมั้นผู้นี้จึงไม่นับว่ามีความผูกพันอันใด ด้วยเหตุนี้ตอนนั้นนางจึงหลบหน้าไม่พบเขา และตอนนั้นหลิวเหยียนก็ได้แต่จากไปพร้อมอารมณ์ขุ่นมัว

"หมานหมาน อย่าได้กลัว! รถม้าคอยอยู่ข้างหน้าแล้ว ถึงสถานที่ปลอดภัยเมื่อใดข้าค่อยชี้แจงให้เจ้าฟัง!"

สีหน้าของหลิวเหยียนตึงเครียดยิ่ง เขาหันไปมองด้านหลังเป็นระยะเย้ยปลอบขวัญเสี่ยวเฉียวหลายประโยค จากนั้นจึงออกแรงหนีบท้องม้าแน่น หวดแล้อย่างแรงหนึ่งที ม้าก็ควบตะบึงไปเบี่ยงหน้าสุดฝีเท้า

เสี่ยวเฉียวได้สติคืนมา

"หลิวซือจื่อ! ข้าจะไม่ไปกับท่าน! ท่านต้องปล่อยข้ากลับไป!"

หลิวเหยียนทำหูทวนลม ไม่เพียงไม่หยุดม้า กลับยังออกแรงหวิดแฉ่เร่งความเร็วเพิ่มขึ้น

ลมหนาวพัดกรอกเข้ามาในปาก กลบกลิ่นส้มเสี้ยวของนางไปสิ้น เสี่ยวเฉียวสอ่ลั้กจนไอโซลกอฮอล์อย่างรุนแรง

ริมทางเบี่ยงหน้ามีรถเทียมม้าสองตัวจอดอยู่หนึ่งคัน เมื่อม้าขาวควบพาหนุ่มสาวทั้งสองเข้าไปใกล้ ผู้ดูแลสองคนก็ลงจากรถม้าอย่างรวดเร็ว หลิวเหยียนพลัดกายลงจากม้า ใช้กำลังอุ้มเสี่ยวเฉียวที่ยังไอโซลกอฮอล์เข้าไปในตวรถ พอเขาตามเข้ามาแล้วก็ปิดประตู รถม้าเลี้ยวเปลี่ยนทิศทางก่อนจะแล่นตะบึงสู่ทิศตะวันออก

เมื่อขึ้นมานบนรถ สีหน้าของหลิวเหยียนจึงค่อยผ่อนคลายลงบ้างเสียที เห็นเสี่ยวเฉียวยังคงพุบ่วงไถ้อยู่ที่เดิม ใบหน้าของเขาก็เผยความสงสาร

มือหนึ่งโอบไหล่นางเบาๆ อีกมือลูบหลังให้พลางเอ่ยปลอบเสียงเบา
"หมานหมาน ข้าทำให้เจ้าตกใจกระมัง แต่อย่าได้กลัวไปเลย ข้าจะพาเจ้า
ไปด้วยกัน นับจากนี้พวกเราจะไม่พรากจากกันอีก!"

ในที่สุดเสี้ยวเฉียวก็หยุดไพลางยึดกายหลบมือของเขาก่อนนางไว้
"หลิวซือจื่อ! ท่านจะพาข้าไปเช่นนี้ไม่ได้! ข้าต้องกลับไป!"

หลิวเหียนคล้ายตกอยู่ในภวังค์ นิ่งมองเสี้ยวเฉียวชั่วครู่ค่อยผินยิ้ม
พร้อมแววตาอันขมขื่น

"หมานหมาน ไม่พบกันสองปี เจ้าก็ห่างเหินกับข้าแล้วหรือ เมื่อก่อน
เจ้าไม่เรียกขานข้าเช่นนั้น"

อดีตพลันผุดขึ้นมาในห้วงความคิดของเสี้ยวเฉียว

หลิวเหียนมาที่สกุลเฉียวตอนอายุสิบสาม กลับแคว้นหลวงหย่า
ไปตอนอายุสิบแปด ปีถัดมาก็หมั้นหมายกับนาง บัดนี้เขาอายุได้
ยี่สิบเอ็ดปีแล้ว

หลายปีที่เขาอาศัยอยู่กับสกุลเฉียว แม้ได้ชื่อว่ามีมารยาท ทว่า
สกุลเฉียวยังคงปฏิบัติต่อเขาด้วยมารยาท เฉียวผิงจ้างครูฝึกขี่ม้าและ
ยิงธนูที่ดีที่สุดในบ้านเขา รวบรวมตำราพิชัยสงครามมาให้เขาศึกษา
ปฏิบัติต่อเขาเฉกเช่นแขกผู้สูงศักดิ์ เสี้ยวเฉียวกับเขาก็มีใจให้กันจริง
การหมั้นหมายนี้จึงเป็นไปตามธรรมชาติ เป็นเรื่องดีงามที่ฟ้าประทานมาให้

หากนางในยามนี้ยังเป็นเสี้ยวเฉียวคนเดิมอยู่ เสี้ยวเฉียวผู้นั้น
จะเผชิญหน้ากับหลิวเหียนคนรักเก่าอย่างไรก็สุดที่นางจะรู้ได้

ทว่านางมิใช่เสี้ยวเฉียวคนนั้นอีกแล้ว

ความทรงจำอันลึกซึ้งที่สุดที่หลิวเหียนฝากไว้ให้นางกลับมิใช่

ความสามารถของเขาหรือความรู้สึกอันลึกซึ้งที่มีต่อนาง หากแต่เป็นภาพฝันร้ายในวาระสุดท้ายของชีวิตที่เฝ้าทรมานนางมาช้านาน และยังติดตามนางมาจวบจนบัดนี้

หลิวเหยียนกับเสี่ยวเฉียวในความฝันนั้น ในฐานะฮ่องเต้และสองเสาคู่สุดท้ายของราชวงศ์ ทำயที่สุดก็จบชีวิตพร้อมกันด้วยวิธีการเช่นนั้น จะยกย่องว่าเป็นผู้ใจเด็ดยืดยึดมั่นในศักดิ์ศรีก็ไม่เกินเลยแม้แต่น้อย

สำหรับสนมของหลิวเหยียน นางก็สามารถเข้าใจได้

ทว่าเวาตวาของเด็กสาวที่จับจ้องนางก่อนตายนั้น จวบจนบัดนี้ ทุกครั้งที่ตื่นจากฝันก็ยังทำให้นางขนลุกทั้งที่ไม่รู้สึกหนาว

บางทีนางอาจเข้าใจในวิธีการที่หลิวเหยียนจัดการกับสนม เพราะในยุคนี้ถูกมองว่าเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลแล้ว แต่นางไม่อาจเห็นพ้องได้จริงๆ

นางเองก็เห็นใจชีวิตอันน่าเศร้าในชาติก่อนของโง้วตี้หลิวเหยียน ทว่านางทำไม่ได้...นางไม่อาจทุ่มเทความรู้สึกที่เท่ากันให้แก่เขาได้เช่นเสี่ยวเฉียวคนเดิมอีกแล้ว

ยามนี้นางจะถูกหลิวเหยียนจับตัวไปเช่นนี้ไม่ได้...ในใจนางมีเพียงความคิดเดียวเท่านั้น

"ชื่อจื่อ ท่านลุงฉีกสัญญาหมั้นหมายระหว่างข้ากับท่าน และแต่งข้าให้แก่ผู้อื่นแล้ว สกุลเฉียวของพวกเราเป็นฝ่ายผิดต่อท่าน ทว่ายามนี้ไม่อาจเปรียบได้กับกาลก่อน ข้าไม่ใช่เสี่ยวเฉียวคนเดิมคนนั้นอีกต่อไป ข้าได้ออกรือนเป็นภรรยาของผู้อื่นไปแล้ว น้ำใจโมตรอันลึกซึ้งที่ชื่อจื่อมีต่อข้านั้น ข้าทำได้เพียงจารึกไว้ในใจ อวยพรอยู่ไกลๆ ให้วันหน้าชื่อจื่อ

ราบรินสมปรารถนาทุกประการ ซื่อจื่อโปรดส่งข้ากลับไปเกิด หรือจะปล่อย
ให้ข้าหลงแฉะนี้ได้ อีกไม่นานแม่ทัพเว่ยก็น่าจะตามมาพบ" เสี่ยวเฉียว
กล่าว

หิวเหียนยังคงนั่งมองเสี่ยวเฉียว จู่ๆ เขาก็ยื่นมือออกมาอีกครั้ง
ออกแรงกุมมือนางแนบแน่น

"เจ้ากำลังพูดอะไรอยู่ ข้ารู้ว่าเจ้าถูกบังคับให้แต่งงานกับเว่ยเซานั้น
นี่ไม่ใช่ความตั้งใจเดิมของเจ้า! ตอนนี้ข้าพาเจ้าออกมาแล้ว เชนนี้ก็ดียิ่ง
มิใช่หรือ"

เสี่ยวเฉียวสั่นศีรษะ "ซื่อจื่อ ข้ายังยืนยันประโยคเดิม ข้าซาบซึ้ง
ในสิ่งดีๆ ที่ท่านทำให้ข้า ทว่าตอนนี้ข้าไม่อาจรับไว้ได้จริงๆ ยิ่งไปกว่านั้น
ท่านพาข้าไปเช่นนี้ เว่ยเซาจะเลิกราแต่โดยดีหรือไม่ นับจากนี้ท่านจะพาข้า
ไปที่ใดได้"

"ในเมื่อข้าตัดสินใจเช่นนี้แล้วก็ไม่ได้คิดจะกลับกลางหย่าอีก ตำแหน่ง
ซื่อจื่อนั้นสำหรับข้าไช่จะต้องยึดเอาไว้ให้ได้ ผู้ที่ติดตามข้าออกมาล้วนเป็น
นักรบกล้าตายที่ภักดีต่อข้าทั้งสิ้น แผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาล ข้าจะพาเจ้า
ไปยังสถานที่ซึ่งไม่มีใครหาพบ พวกเราจะไม่พราวจากกันชั่ววันรันดร์!"

ขณะกล่าววาจา สีหน้าของเขาก็เริ่มเปลี่ยนเป็นอีกเหิม

เสี่ยวเฉียวค่อยๆ ชักมือของตนออกจากมือของเขา

"ขอโทษด้วย เกรงว่าข้าต้องผิดต่อเจตนาดีของท่านแล้ว ข้าจะไม่
จากไปกับท่านเช่นนี้ ท่านโปรดปล่อยข้ากลับไป"

บนดวงหน้าอันหล่อเหลาของหิวเหียน สีแดงเรื่อซึ่งระบาย
สองแก้มเพราะความอึดอัดใจลงช้าๆ

เขาเพ่งมองเสี้ยวเดียวอยู่เช่นนั้น แน่ใจไม่ไหวติงและไม่เอ่ยวาจา
ราวกับเข้ามานไปแล้วก็ไม่ปาน

รถม้ายังคงแล่นฉิวไปบนถนน ตัวรถเขย่าโคลงเคลงอย่างรุนแรง
เนื่องจากล้อบิดผ่านพื้นผิวที่ขรุขระเป็นระยะ

สายตาของหลิวเหียนในขณะนี้ทำให้เสี้ยวเดียวรู้สึกไม่สบายใจ
อยู่บ้าง

"ชื่อจื่อ..." นางหยิ่งเชิงเรียกเขาเบาๆ

หลิวเหียนคล้ายได้สติ เขาขานดังย้อนก่อนเอ่ยพร้อมใบหน้าที่
เผยรอยยิ้มอีกครั้ง "หมานหมาน เจ้าคงเสียขวัญถึงได้พูดเหลวไหล เจ้า
ไม่ต้องกลัวไป ทุกอย่างล้วนพังซ้ำเป็นพ้อ ข้าได้จัดการไว้หมดแล้ว ต่อไป
พวกเราจะมีชีวิตที่ดียิ่ง"

"หลิวชื่อจื่อ! ท่านละทิ้งทุกสิ่งที่มีอยู่ในตอนนี้เพื่อข้า มันไม่คุ้มค่าเลย
จริงๆ! ข้าเองก็จะไม่ไปกับท่าน อดีตล้วนผ่านพ้นไปแล้ว ท่านโปรดละทิ้งข้า
เสียเถิด!"

หลิวเหียนจับจ้องนาง รอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ เลือนหายไปอีกครั้ง

"หมานหมาน เจ้าทำให้ข้างุนงงยิ่งนัก แต่ที่มากยิ่งกว่าคือความผิดหวัง"

เขาเอ่ยทีละคำด้วยน้ำเสียงอันเลื่อนลอย

"เจ้าก็รู้หัวใจของข้า ตะวันจันทราเย็นเย็นได้ สามชาติภพไม่แปรผัน!
สองปีที่ไม่ได้พบหน้าเจ้า ตอนข้าอยู่ที่กลางหยาแทบไม่มีชั่วขณะใดเลย
ที่ไม่คะเนหาเจ้า ปีที่แล้วข้าสูดตสาห์อ้างวันเกิดท่านลุงของเจ้าไปเยือนถึง
เมืองตง เดิมหวังจะได้พบหน้าเจ้าสักครั้ง นึกไม่ถึงว่าเจ้ากลับหลบเลี่ยง
ไม่ให้พบ ในที่สุดข้าก็รอคอยจนใกล้ถึงกำหนดแต่งงาน แต่จู่ๆ สกุดเฉียว

ของเจ้ากลับส่งข่าวมาตอนหมั้น เจ้าจะให้ข้าทำตัวเช่นไรเล่า ข้าหลิวเหียน
แม้ไร้สามารถ แต่ก็ไม้อาจข่มกลั้นแค้นที่ถูกชิงภรรยาไปเช่นนี้ได้!

ข้าออกเดินทางตั้งแต่สองเดือนก่อนแล้ว เพียงแต่ที่ผ่านมายังไม่มี
โอกาส วันนี้กระทั้งสวรรค์ก็ยังช่วยข้า ทำให้ข้าชิงเจ้าคืนมาได้อีกครั้ง
เพียงแต่ข้ายังไม่เข้าใจ ที่แท้เจ้าเป็นอะไรไป เจ้ามีความในใจใด
ที่ยากจะกล่าว หรือว่าใจเจ้าเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ ละทั้งคำมั่นสัญญา
ในอดีตของพวกเราไปหมดสิ้นแล้ว

หมานหมาน ยามนี้เจ้ามีเรื่องให้ห่วงพะวงมากมาย ข้ารู้ แต่เจ้า
แค่ไปกับข้าเป็นใช้ได้แล้ว อย่าได้คิดมากอีก รอให้ผ่านไปสักพัก เจ้าก็จะ
คิดตกเอง หรือเจ้าลืมไปแล้วว่าเมื่อก่อนเจ้าเคยพูดกับข้าว่าอย่างไร"

สุดท้ายน้ำเสียงของเขาก็เปลี่ยนมาอ่อนโยนดังเดิม

เสี้ยวเดียวหลับตาสูดหายใจเข้าลึกๆ

"ชื่อคือ ข้า..."

นางเอ๋อปากอย่างยากลำบากอยู่บ้าง ยังไม่ทันขาดคำ รถม้าคล้าย
ประสบเหตุไม่คาดฝันบางอย่าง จู่ๆ ก็ลดความเร็วลง เนื่องจากแรงเหวี่ยง
ของตัวรถ เสี้ยวเดียวจึงกลาไปเบี่ยงหน้าทั้งตัวก่อนจะได้หลิวเหียน
ประคองไว้ในคราวเดียว

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น!"

รถม้าจอดสนิท หลิวเหียนชะงักศีรษะออกจากหน้าต่าง ตวาดถาม
เสียงกร้าว ก่อนที่เขาจะชะงักในฉับพลัน

บนพื้นหิมะเบื้องหน้าหลายจั้ง มีพลธนูบนหลังม้าแถวหนึ่ง
เรียงหน้ากระดานอยู่กลางทาง ขวางทางของรถม้า สายธนูถูกนิ้ว

เต็มกำลังพร้อมใจกันได้ทุกเมื่อ

สีหน้าของหลิวเหยียนแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เขาสั่งการให้คนบังคับรถม้าหันหัวรถกลับ

ทว่าพริบตานั่นบนพื้นหิมะเบื้องหลังพลันปรากฏพลูบนหลังม้าเจ็ดแปดนายรุดมาเช่นเดียวกัน จากนั้นม้าอีกตัวก็ออกมาจากด้านข้างชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนม้าสวมชุดเกราะ มือกุมทวนวงเดือน* ท่าทางลำพองไม่สำรวม เขายกทวนชี้รัถม้าพลางเปล่งเสียงหัวเราะร่วน "ข้าคือเงินรู่ยแห่งปิงโจว! หลิวซือจื่อ เจ้าจงทิ้งภรรยาของเว่ยเซาไว้ ข้าให้เกียรติที่เจ้าเป็นราชินีกุลธัน จะไม่สร้างความลำบากแก่เจ้าเป็นอันขาด!"

เงินรู่ยคือบุตรชายของเงินเสียงผู้ว่าการมณฑลปิงโจว สกุลเงินแห่งปิงโจวเป็นอริกับเว่ยเซามาแต่ไหนแต่ไร ดิถีที่เมืองป้อหลังเมื่อเดือนก่อน เว่ยเซาพิชิตทัพสกุลเงินได้อย่างงดงาม ตอนที่เงินรู่ยพ่ายศึกจนต้องหลบหนีไปนั้นกลับถูกโจมตีจนพลัดออกจากทัพใหญ่ ดิถีได้ทหารองครักษ์เสี่ยงชีวิตอารักขาไว้เขาถึงฝางล้อมออกมาได้ เห็นสภาพอากาศหนาวเหน็บขึ้นทุกวัน ใคร่ครวญดูแล้วเห็นว่าตนรั้งอยู่ต่อก็ไม่มีความใดให้ฉกฉวย

ขณะเตรียมกลับปิงโจวจึงได้ยินว่าเว่ยเซาจะส่งภรรยาที่เพิ่งเข้าพิธีกลับมณฑลโยวโจว เมื่อรู้ข่าวนี้เขาจึงสะครอยมาตลอดทาง ด้วยเกรงต่อความร้ายกาจของเว่ยเหยียน แม้ทัพกล้าที่แม้แต่ทหารหมื่นนายก็ไม่อาจต้านขวาง ที่ผ่านมาเขาจึงไม่กล้าตามกระชั้นชิดนัก ยิ่งไม่กล้าฉลีผลามลงมือ นึกไม่ถึงว่าวันนี้เว่ยเหยียนที่รอบคอบเรื่อยมาจะเลินเล่อปล่อยยี้

* ทวนวงเดือน คือทวนยาวซึ่งตีใบมีดรูปเสี้ยวจันทร์เพิ่มไว้ที่ข้างหัวทวน จึงใช้ได้ทั้งแทงและฟัน หากตีใบมีดไว้ข้างเดียวเรียกว่าว้างเดือนเดียว ดิถีทั้งสองข้างเรียกว่าว้างเดือนคู่

หลิวเหยียนชิงลงมือได้สำเร็จ โอกาสดีๆ เช่นนี้ไหนเลยจะปล่อยให้หลุดลอยได้ เขาจึงรีบไล่ตามมาทันใด ก็พบคนที่มีความหยาบคายเช่นนี้ได้จะไม่ให้หัวเราะร่วนเต็มอารมณ์ได้อย่างไรกัน

เฉินรู่เหินในรถม้าไม่มีความเคลื่อนไหวเสียที สีหน้าก็ขมลงพร้อมให้สัญญาณมือ พลธนูบนหลังม้าปล่อยลูกธนูทันใด เสียงร้องโหยหวนดังขึ้นนอกตัวรถ ท่ามกลางเสียงลูกธนูแหวกอากาศดังซวบๆ ผู้ติดตามของหลิวเหยียนทยอยต้องลูกธนูบาดเจ็บล้มลงกับพื้น

ตอนที่รถม้าเพิ่งจอดสนิท เสี่ยวเฉียนนึกว่าเว่ยเหลียงรุ่ตมาถึงแล้ว แต่อีกใจก็สงสัยว่าเขาไม่น่าจะตามมาที่นี่ได้เร็วปานนี้ ยามนี้ได้ยินเสียงร้องครวญครางนอกตัวรถดังมาไม่ขาดหู สีหน้าของหลิวเหยียนก็ดูแย่แย่มากที่สุด เขาคู้มกันนางไว้เบื้องหลัง มือข้างหนึ่งกุมด้ามกระบี่ยาว ปืบแน่นจนหลังมือขึ้นเส้นเลือดเขียว ในใจนางก็เริ่มหวาดหวั่นอย่างไม่อาจควบคุม

สกุลเงินแห่งปิงโจวกับเว่ยเช่าเป็นศัตรูกันมาตลอด ปลายปีที่แล้วเพิ่งปะทะกันที่เมืองป้อหลิง เรื่องนี้นางก็รู้เช่นกัน

หากต้องตกอยู่ในกำมือสกุลเงินแห่งปิงโจว นางสู้ตามหลิวเหยียนไปก่อนยังดีกว่า

เสียงฝีเท้าระลอกหนึ่งประชิดเข้ามาใกล้ ประตูรถม้าถูกกระชากเปิดในคราวเดียว ใบหน้าที่ยื่นเข้ามาขาวกระจ่างชวนมอง บนศีรษะเกล้ามวยครอบเกี้ยวทองคำ บุรุษผู้นี้อายุราวยี่สิบห้ายี่สิบหกปี เมื่อดวงตามองเห็นเสี่ยวเฉียนที่อยู่เบื้องหลังของหลิวเหยียนก็พลันชะงักค้าง ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิดเดียว

หลิวเหยียนโมโหพลันชักกระบี่ทันใด ปลายกระบี่ชี้หน้าเฉินรู่เหิน

ขณะเอ่ยด้วยโทสะ "แม่ทัพเงิน แต่ไรมาหลายของข้ากับปึงโจว
ของเจ้าเป็นเช่นน้ำบ่อที่ไม่ยุ่งกับน้ำคลอง* วันนี้เจ้าใช้กำลังสกัดขวาง
เช่นนี้มีเหตุผลอันใด!"

เงินรู้ผู้นี้ก็เคยได้ยินว่าธิดาสกุลเดียวแห่งเหยียนโจวมีรูปโฉมงดงาม
เพียงแต่นี้ไม่ถึงว่าจะงามได้ถึงเพียงนี้ แด่แรกเห็นวิญญาณของเขา
ก็แทบจะหลุดลอย รอจนเห็นหลิวเหยียนชักรกระบี่ชี้ใส่ตนอย่างโกรธเกรี้ยว
จึงค่อยได้สติคืนมา เงินรู้ไม่ขุนเคือง เพียงใช้นิ้วมือผลักตัวกระบี่ออก
พลางบ้วนคายไปด้านหลังแล้วกล่าว "หลิวซือจื่อ จำนวนคนเบื้องหลังข้า
มีมากกว่าเจ้าหลายเท่าตัว หากมิใช่เห็นแก่ที่เจ้าเป็นราชินิกุลชั้น วันนี้
ข้าไหนเลยจะไว้ชีวิตเจ้า"

พลธนูบนหลังม้าของเงินรู้โอบล้อมเข้ามา คันศรลึบกว่าคัน
ล้วนนำวูดสาย เล็งคมธนูมาที่หลิวเหยียนโดยพร้อมเพรียง

"ข้าขอเตือนว่าเจ้าควรรู้อะไรควรไม่ควรเป็นการดีกว่า โฉมละคราญ
ผู้นี้เดิมทีหาใช่ของเจ้าไม่ ข้าพานางไปก็ไม่แน่ว่าผิดต่อเจ้ากระมัง เจ้าเอง
ก็ลงมาเสียเถิด ทั้งรถม้าให้แก่ฮูหยินของเหยียนโจว อากาศหนาวเหน็บ
ยิ่งนัก ข้าไม่อาจหักใจให้นางต้องทนหนาวได้"

เงินรู้ฉวยกระบี่ยาวจากมือหลิวเหยียนในฉับพลัน พลธนูหลายนาย
ปีนขึ้นไปบนรถม้า ใช้กำลังกระชากตัวหลิวเหยียนลงจากรถ

เงินรู้พิศมองเสียใจเดียวอีกครั้งก่อนหัวเราะร่วน ปิดประตูรถม้า
ดังปัง พลิกกายกลับมากล่าว "ที่นี่ไม่อาจรั้งอยู่นาน! ไป!"

"เงินรู้! หากเจ้ากล้าแต่ต้องนาง ข้าหลิวเหยียนไม่ขออยู่ร่วมโลก

* น้ำบ่อไม่ยุ่งกับน้ำคลอง เป็นสำนวน หมายถึงต่างฝ่ายต่างไม่ก้าวล่วงซึ่งกันและกัน

กับเจ้า"

หลิวเหยียนถิงถึงตาจนแทบปริแตก ไหล่กวอดอีกฝ่ายไป ทว่าไหนเลยจะตามได้ทัน สุดท้ายจึงได้แต่เบิกตามองไฟรพพลทั้งกลุ่มห้อมล้อมรถม้าคันนั้นแล้วหือตะบึงจากไปท่ามกลางพื้นหิมะ เขาวิ่งไปเบื้องหน้าราวคลุ้มคลั่ง กระทั่งไล่ตามไปหลายสิบก้าว เขาก็สะดุดถลาล้มลงกับพื้นในที่สุด

เนิ่นนานให้หลังเขาถึงคืบคลานขึ้นมาช้าๆ คุณเข่าข้างหนึ่งกับพื้นหิมะ เหม่อมมองทิศทางที่รถม้าหายลับไป ทั้งร่างพลันสั่นเทิ้ม สองตาแดงฉาน สีหน้าร่าให้กมิใช่ หัวเราะก็ไม่เชิง

ยามที่เว่ยเหลียงรุดตามมาถึงที่นี่ คราบเลือดบนพื้นและรอยล้อรถม้า ล้วนถูกหิมะหนาหนักที่ตกลงมาอีกระลอกหนึ่งกลบกลืนไปจนสิ้น เขาได้แต่คาดคะเนเหตุการณ์คร่าวๆ ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าจากหัวธนูหลายดอกซึ่งเสียบอยู่ในพื้นหิมะ

เมื่อครู่มีคนเดินทางมาส่งข่าว บอกว่ามีคนให้वानให้เขามาแจ้งต่ออีกทอดหนึ่ง ความว่าฮูหยินของเว่ยโหวตกอยู่ในกำมือเงินรุ่มแห่งปิงโจวแล้ว เว่ยเหลียงอยากซักถามเหตุการณ์ให้มากกว่านี้ แต่คนเดินทางผู้นั้นกลับตอบว่าไม่รู้เรื่องอื่นอีก

เว่ยเหลียงทางหนึ่งดำนิตตนเองไม่หาย อีกทางหนึ่งก็ทอดตามองไปไกลด้วยอาการกั๊กกลุ่มร้อน

คนที่ส่งไปรวบรวมเบาะแสดณะของเงินรุ่มทยอยกลับมารายงานพบว่ามีคนเห็นรถม้าคันนั้นมุ่งไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้

เขาคาดคะเนด้วยประสบการณ์ว่าเงินร่อนน่าจะจับตัวนายหญิง มุ่งสู่เมืองสืออี้ที่อยู่ห่างออกไปหลายร้อยลี้ ที่นั่นคือเมืองชายแดนระหว่าง เขตปกครองของเว่ยเซ้ากับเงินเสียงที่อยู่ใกล้ที่สุด มีไพร่พลประจำการ กองใหญ่ สิบกว่าปีมานี้ระดมทหารมารักษาการณ์จำนวนมาก แข็งแกร่ง ประดุจป้อมปราการ

เว่ยเหลียงได้ส่งคนรุดเดินทางด้วยความเร็วสูงสุดทั้งวันทั้งคืน กลับไปแจ้งต่อเว่ยเซ้าแล้ว ภายในหนึ่งถึงสองวันผู้เป็นนายน่าจะ ได้รับข่าวและรุดมายังเมืองสืออี้

ขณะที่รอคอยเขาก็ไม่รู้ว่านายหญิงอยู่ในเมืองสืออี้เป็นอย่างไรกันแน่ และไม่รู้ว่ามีม้าเร็วส่งข่าวถึงเมืองซินตูแล้วหรือไม่ หลังครุ่นคิดชั่วครู่เขาจึง สั่งให้ทหารไปสืบข่าวความเคลื่อนไหวในเมืองสืออี้ ส่วนตนเองขึ้นม้าเร็ว เร่งย้อนกลับไปหาผู้เป็นนาย

เว่ยเหลียงร้อนใจจุดไฟสุ่มอก ประกอบกับรู้สึกกละอายแก่ใจและ ตำนานตนเอง จึงเร่งเดินทางโดยไม่หยุดพักแม้สักชั่วขณะเดียว ยามบ่าย วันรุ่งขึ้นเมื่อรุดถึงเมืองชิงอวี่นซึ่งอยู่ห่างจากเมืองสืออีราวร้อยกว่าลี้ เขาก็เห็นแต่ไกลว่าถนนเบื้องหน้ามีฝุ่นฟุ้งกลบฟ้า ธงทิวคี่สะบัด พอแยกแยะได้ว่าเป็นธงของเว่ยเซ้าก็พุ่งตรงเข้าสู่กองทัพนั้นทันที ทหาร รู้จักเว่ยเหลียง เห็นเขาหน้าตามอมแมม สีหน้ากระวนกระวายจึงพากัน หลีกทางให้ เว่ยเหลียงพุ่งตรงไปถึงเบื้องหน้าเว่ยเซ้า พลิกตัวจากหลังม้า ก่อนจะลงมายืนบนพื้น แล้วคุกเข่าโขกศีรษะกล่าวว่า "ขอท่านโหวได้โปรด ประทานโทษตายแก่ข้าน้อย! ท่านโหวมอบหมายภารกิจสำคัญให้ข้าน้อย เป็นผู้คุ้มกันนายหญิง ทว่าข้าน้อยบกพร่องในหน้าที่ เป็นเหตุให้นายหญิง

ตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย เดิมทีข้ามน้อยไม่มีหน้ามาพบท่านไหว
อีกแล้ว! รอให้ข้ามน้อยบุกเมืองสืออี้ช่วยนายหญิงกลับมาได้เมื่อไร ข้ามน้อย
ค่อยปลิดชีพตนเองเป็นการขอขมา!"

เว่ยเซ้าพลิกกายลงจากม้า ประคองเว่ยเหลียงลุกขึ้นมาแล้ว
สอบถาม "นางเป็นอย่างไรบ้าง"

เว่ยเหลียงเงยหน้าเหลือบมองผู้เป็นนาย เห็นสายตาของอีกฝ่าย
จับจ้องตนอยู่ เขาลังเลชั่วครู่ก่อนตอบเสียงเบาในที่สุด "นางถูกเจ้า
เฉินรู่ยนั้นชิงตัว...พาเข้าเมืองสืออี้ไปแล้วขอรับ"

อากาศรอบด้านคล้ายฉีกแฉ่งในฉับพลัน

เว่ยเซ้าไม่ขยับเขยื้อน หนึ่งตาของเขากระตุกสองทีก่อนจะชักกระบี่
พร้อมกับเสียงฉับอันดังกังวาน ต้นหลิวอายุหลายปีขนาดลำต้นเท่าปากชาม
ที่อยู่ข้างทางต้นหนึ่งก็ถูกฟันเข้ากลางลำต้น แล้วขาดสะบั้นในครั้งเดียว
ต้นหลิวหักโค่น ล้มลงดังครืน

เว่ยเซ้าหันหน้ามาพร้อมสีหน้าที่อึมครึม เอ่ยเน้นทีละคำ "ถ่ายทอด
คำสั่งข้าลงไป เดินทัพต่อเนื่อง โจมตีเมืองสืออี้คืนนี้ ผู้ใดจับเป็นเฉินรู่ย
ได้จะตกรางวัลให้อย่างงาม!"

เฉินรู่ยเข้าเมืองสืออี้โดยมีแม่ทัพรักษาเมืองมาต้อนรับ พอเข้าที่พัก
ในจวนเจ้าเมือง เขาก็สั่งให้ทุกคนแยกย้ายไป ห้ามรั้งอยู่แม้แต่คนเดียว
เขาอุ้มเสี่ยวเฉียวลงมาจากตัวรถ ตรงเข้าห้องพักแล้วปิดประตู ดึงผ้า
ที่อุดปากนางออก ค่อยๆ แกะเชือกที่มัดมือมัดเท้านาง เห็นข้อมืองาม
ทั้งสองข้างถูกรัดจนเป็นรอยซ้ำสีม่วงเขียวหนึ่งวงแล้วก็รู้สึกปวดใจจน

สุดประมาณ ขณะที่เขากระเียบเข้าไปหมายคว่ำกุ่มมือนางมาเป่าและ
 นวดคลึงให้ ปากก็พูดพร่ำไม่หยุด "คนงามอย่าได้ถือโทษเลยนะ เดิมที
 ข้าก็มีไข้คนหยาบคายเช่นนี้หรือหากเจ้าไม่ดี ข้าไหนเลยจะหักใจ
 ทำรุนแรงกับเจ้าได้"

เสียวเฉียวเบี่ยงตัวหลบมือที่เขายื่นมา เอียงกายหันข้างให้ ทางหนึ่ง
 ค่อยๆ นวดคลึงข้อมือที่ถูกมัดจนเป็นเหน็บชา อีกทางหนึ่งคอยมองสำรวจ
 เงินร่วยที่อยู่ด้านข้างผู้น้อยอย่างเยือกเย็น ไม่พูดจาแม้สักคำ

เงินร่วยอยู่ข้างๆ ตะลึงมองเสียวเฉียวด้วยสองตาที่เบิกค้าง

เมื่อคืนนี้เงาโคลงเคลงอยู่บนรถม้ามาตลอดราตรี ยามนี้ดวงหน้า
 ของนางจึงฉาบไปด้วยความอดิโรย ได้ขอบตามีรอยคล้ำจางๆ หนึ่งวง
 จอนผมยุ่งเล็กน้อย ทว่าเหล่านี้มิได้ทำลายรูปโฉมของนางแม้เพียงเศษเสี้ยว
 กลับยิ่งแต่งเติมให้นางมีท่าทางที่บอบบางชวนถนอม

เงินร่วยเจ้าสำราญมาแต่ไหนแต่ไร เด็ดดอมบุปผามาแล้วนับไม่ถ้วน
 ในจำนวนนี้ย่อมไม่ขาดแคลนหญิงงาม ทว่าเขาไม่เคยพบพานสตรีใด
 ที่มีรูปโฉมล้ำเลิศเช่นเสียวเฉียวมาก่อน เพียงรู้สึกยิ่งมองก็ยิ่งรัก
 มองอย่างไรล้วนไม่เพียงพอ เขาแทบอยากจะทำคลั่งคลั่งนางเป็นกอนแล้ว
 กลืนกินเข้าสู่ท้องในคราวเดียว ในใจราวกับมีหนอนนับไม่ถ้วนคอยขบกัด
 รู้สึกคันยุบยิบยากจะทนทนไหว เขาอดใจไว้ไม่อยู่โถมเข้าไปกอดรัดนาง
 หมายจุมพิตให้ชื่นใจ ปากก็อ้อนวอนด้วยวาจาอันเหลวไหล

"คนงาม ข้ารักเจ้าจริงๆ นะ เว่ยเซ้าแน่นแล้งน้ำใจไร้คุณธรรมต่อเจ้า
 วันรุ่งขึ้นหลังการแต่งงานก็ขับไล่ไล่ส่งเจ้าเสียแล้ว หรือว่าเบื้องล่าง
 ของเขามีไซ้ช่าย? ในเมื่อไม่มีไซ้ช่าย เจ้าไม่ต้องมีเขาก็ได้ เจ้ายอมข้าเถิดนะ

ต่อไปข้าจะรักถนอมเจ้าเอง..."

เสียวเฉียวหลบหลีกปากของเขาด้วยความตื่นตระหนก แม้หลบพ้น ด้านบนทว่าไม่ได้ป้องกันด้านล่าง ขณะตื่นนอนอย่างสุดกำลัง รongเท้าข้างหนึ่งก็ถูกเขารวบดึงออกไปทั้งถุงเท้า แท้งามไร้ที่ให้หลบซ่อนจึงเผยต่อสายตาของเงินรุ่มในฉับพลัน แท้งามข้างนั้นขาวนวลเนียนราวก้อนเต้าหู้ เนื้อละเอียดสีหิมะ เงินรุ่มมองจนตาค้างพลางกลืนน้ำลายเสียงดังเอือก เขาผินกอดข่มความคิดที่จะกระโจนเข้าไปคว่ำมาขบกัดเสียให้พอ ลังเลเพียงชั่วอึดใจก่อนจะชักกระปือออกมากล่าวขู่ขวัณ

"หากเจ้าไม่ยอมข้า ข้าจะฆ่าเจ้าทิ้งเสีย!"

ตกอยู่ในกำมือของเงินรุ่มผู้นี้ หากบอกว่าไม่กลัวยอมเป็นคำใบ้ปิด ทว่าจะมากหรือน้อยนางก็พอมองออกว่าคนผู้นี้ถูกความใคร่จู้โจมจิตใจ กระทั่งไม่กลัวที่จะแสดงสารพัดท่าทางน่ารังเกียจต่อหน้านาง ยามนี้ที่ถือกระบี่ขู่เข็ญน่าจะกำลังข่มขวัณนางเท่านั้น เสียวเฉียวสงบสติได้ตามลำดับ ด้วยเกรงว่าเขาจะใช้กำลังกับตนอีก นางจึงตอบโต้ด้วยโทสะเสียเลย "สกุลเฉียวของข้าปกครองราษฎรเหี้ยมโหดมาสามชั่วคน นับเป็นตระกูลขุนนางใหญ่เช่นกัน ไหนเลยจะยอมให้เจ้ามาหักหาญกันเช่นนี้ ชื่นเจ้ายังไร้มารยาทอีก ข้าขอยอมตายเสียยังดีกว่าให้เจ้ามาเหินแกล้ว!"

โฉมสะคราญมีโทสะ...ก็เป็นเสน่ห์อีกประการหนึ่ง เผอิญกับดวงหน้าที่ชวนมองไม่ว่ายามเบิกบานหรือโกรธเกรี้ยว เงินรุ่มถึงกับมือไม้อ่อนกุมกระบี่ไว้ไม่อยู่ร่วงกระแทกพื้นดังเคร้ง ส่วนตนเองก็พลอยคุกเข่าลงกล่าว "ได้ๆ ข้าไม่บังคับเจ้าแล้ว เจ้าอยากให้ข้าแต่งเจ้าก่อนถึงจะยอมข้ากระมัง เรื่องนี้มีอันใดยาก! ตำแหน่งภรรยาเอกของข้ายังเว้นว่างอยู่ แต่งเจ้าได้

พอดี..."

ขณะที่เขากล่าวว่าจากพลันได้ยินเสียงฝีเท้าประชิดมาใกล้จากเบื้องนอก ตามด้วยเสียงตบประตูดังปังปัง ลูกน้องของเขามารายงานว่าพบเว่ยเซ้ากำลังนำทัพมาในระยะสามสิบลี้ และจะมาถึงในไม่ช้าแล้ว

เงินรู่ยตระหนกzub ไม่นึกว่าเว่ยเซ้าจะมาถึงเร็วปานนี้ แต่ในเมื่อเข้ามาในเมืองสี่อ้อแล้ว เขาก็ไม่หวั่นเกรงแต่อย่างใด

ในเมืองไม่เพียงมีทหารรักษาการณ์จำนวนมาก สภาพพื้นที่ซึ่งตั้งรับง่ายกว่าบุกได้ยากก็ช่วยในการป้องกันเมืองอีกแรงหนึ่ง

เขาจะคอยเว่ยเซ้าบุกมา ขอเพียงเอาชัยอีกฝ่ายในศึกนี้ ไม่เพียงสามารถล้างความอับยศก่อนหน้า นับแต่นี้ยังจะได้เชิดหน้าชูตาต่อหน้าโคมสะคราญ รับรองว่านางจะไม่กล้าดูแคลนตนอีก

เงินรู่ยเอ่ยกับเสี่ยวเฉียว "คนงาม เว่ยเซ้ามารณหาที่ตายเองแล้ว ช่างไม่รู้จักคิดชั่วเลยจริงๆ ถึงกับกล้ามาทำลายเรื่องดีของเจ้ากับข้า เจ้าคอยดูเถิด ข้าจะออกจากเมืองไปฆ่ามันให้ร่วงจากหลังม้าเลย รอจนข้ากุมชัยชนะกลับมาค่อยเข้าพิธีไหว้ฟ้าดินกับเจ้า เจ้ารอช้านะ" เขาพูดพลางหยิบเชือกออกมา พันไม้เท้าที่มัดมือมัดเท้านางอีกครั้ง สุดท้ายจึงอุ้มนางไปวางนอนบนเตียงพร้อมเอ่ยปลอบโยน "คนงามอย่าได้ถือโทษที่ข้าทำรุนแรงเลยนะ ข้าไม่อาจวางใจเจ้าได้จริงๆ กลัวว่าตอนที่ข้าไม่อยู่ใกล้ๆ เจ้าจะคิดไม่ตก หากเจ้าเป็นอะไรไป ถึงตอนนั้นข้าสำนึกเสียใจก็สายเกินแก้แล้ว! เจ้าอดทนสักหน่อยเถิด ข้าไปประเดี๋ยวเดียวก็จะกลับมา" จบคำเขาก็ปล่อยมันลง กำชับหญิงรับใช้อาวุโสให้เฝ้าคุมหน้าประตูให้ดี จากนั้นตนเองค่อยออกไปอย่างเร่งรีบ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623747.html>